

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Παρακινημένοι από τη μεγάλη ευφύια όλων όσων κυλούν στο χείλος του γκρίζου γκρεμού του ενδεχόμενου θανάτου, φιλοσοφούμε με την εφήμερη δόξα και σε πλήρη συμφωνία με τον κόσμο που μας περιβάλλει».

εφημερίδα δρόμου

Της τραμουντάνας τ' άστρο, τ' άστρο του Νοτιά παντρεύονται με πορφυρόχρωμους κομήτες.

Jean-Bernard Pouy, Ο Σπινόζα γαμιάει τον Χέγκελ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 50 • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2022 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Τα σχέδια για κατεδάφιση της Υφανέτ θα μείνουν στα χαρτιά

σελ. 10

Κεντρικό:
Η νεοφιλελεύθερη επέ-
λαση στο άρμα
της πανδημίας

σελ. 19-22

Τα άπλυτα της
Ψωροκάστυνας

σελ. 27

Το τέλος της
Γεωγραφίας

σελ. 30-31

Η κρίση και ο πόλεμος δεν τελείωσαν ποτέ συνεχίζονται αδιάκοπα.

Από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, τη δεκαετία του '90, δεν έχει διεξαχθεί ολοκληρωτικός πόλεμος στο εσωτερικό της Ευρώπης. Εκτός αυτής, οι πόλεμοι και τα πραξικοπήματα συνεχίζονται ασταμάτητα, όμως η ευρωπαϊκή συμμετοχή, στο όνομα «του ανθρωπισμού και της δημοκρατίας», περνάει στα ψιλά των εφημερίδων.

Πόλεμοι χαμηλής έντασης, όπως οι επιχειρήσεις ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστριες (όπου το ελληνικό κράτος πρωτοστατεί) ή στον «εσωτερικό εχθρό» από τη στρατιωτικοποιημένη αστυνομία, είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν άρχισε τώρα, υπέβασκε εδώ και καιρό λόγω της επιδίωξης NATO και Ε.Ε. να την ενσωματώσουν στη σφαίρα επιρροής τους, ανταγωνιστικά προς τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα του ρωσικού κράτους.

Το κίνημα του Μαϊντάν στην Ουκρανία το 2013, μια σύγκρουση μεταξύ αυτών που υποστήριζαν την προσχώρηση στο δυτικό στρατόπεδο κόντρα στην αυταρχική και διεφθαρμένη φιλορωσική κυβέρνηση, έφερε στο προσκήνιο την ακροδεξιά που -όντας ο πιο έτοιμος χώρος- επιβλήθηκε στην εξέγερση.

Έκτοτε, από τη μία, η Ε.Ε. κάνει ανοιχτά πλάτες σε νεοναζιστικές παραστρατιωτικές ομάδες και από την άλλη, η επίκληση του αντιφασισμού από το ρωσικό κράτος είναι τόσο προσχηματική όσο οι επεμβάσεις του NATO σε τρίτες χώρες για «ανθρωπιστικούς σκοπούς».

Η σύγχρονη Ρωσία, χτισμένη στα ερείπια της Σοβιετικής Ένωσης, διακυβερνάται με μια ακραία μορφή απολυταρχικού νεοφιλελευθερισμού, όπου τον πλήρη έλεγχο έχει η μαφία των ολιγαρχών.

Βρισκόμαστε στο μέσο μιας παγκόσμιας κρίσης με τον covid-19. Οι ζωές μας έχουν αλλάξει.

Αυτοί που επιβαρύνονται περισσότερο είναι αυτοί που είχαν τα λιγότερα. Αντιθέτως, το κεφάλαιο πολλαπλασίασε τη δύναμή του εις βάρος μιας εργατικής τάξης, αποδιοργανωμένης, που διαπραγματεύεται τα απομεινάρια νικών του παρελθόντος. Κάπως έτσι, τα κράτη μεταβαίνουν από τη μάχη με τον «αόρατο εχθρό» στον επόμενο πόλεμο και στην επόμενη κατάσταση εξαίρεσης.

Οι πόλεμοι είναι τα όπλα με τα οποία η εκάστοτε εξουσία επαναδιαπραγματεύεται τη θέση της, όταν οι εσωτερικοί κραδασμοί των κοινωνιών δεν μπορούν να απορροφηθούν διαφορετικά. Επιδίδεται ολοκληρωτικά, υποτιμά βίαια τη ζωή, καταστρέφει, ώστε στη συνέχεια να διαμορφώσει μια «νέα» κανονικότητα και να «ανοικοδομήσει», παρέχοντας ευκαιρίες για κερδοφορία του κεφαλαίου. Το όχημα για όλα αυτά είναι οι εθνικισμοί.

Να μη γίνουμε κρέας στα κανόνια τους διαλέγοντας στρατόπεδο σε στημένο παιχνίδι.

Ο εχθρός βρίσκεται εντός συνόρων, είναι αυτοί που μας εκμεταλλεύονται, και, αν τους συμφέρει, μας στέλνουν να σκοτωθούμε. Αν τα κράτη ζητάνε πόλεμο, να τον φέρουμε στην πόρτα τους, στα υπουργικά τους κτίρια και τις τράπεζες.

Ειρήνη μεταξύ των καταπιεσμένων - Πόλεμο σε κράτος και αφεντικά

apatris.info

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Κανονικότητα νέου τύπου - σελ. 28-29

Όψεις της κυρίαρχης θεσμικής ψυχιατρικής - σελ. 32-33

Όταν ένα τανκ στάθηκε εμπόδιο στην κατάκτηση του δώρου - σελ.35

Gattaca 1997 Μια εικόνα από το παρελθόν - σελ. 39

editorial

Μπήκαμε αισίως στο 2022

Χαμένη κάπου ανάμεσα στα social media και στα δελτία των 8, η πραγματικότητα συνεχίζει να περιπλανιέται στους δρόμους και στα μυαλά ψάχνοντας την αλήθεια της. Πέφτει πάνω στη νέα τάξη πραγμάτων, ξεχνιέται λίγο στην εποχή του υδροχόου, βολεύεται από τα προνόμια και πέφτει από τα σύννεφα, γκουγκλάρει για το χάραγμα και το διάβολο μέσα μας. Στοιβάζεται σε λεωφορεία, περιμένει στην ουρά των φαρμακείων για μια βαμβακερή μπατονέτα που θα ανάψει το πράσινο φως. Στρίβει δεξιάς, ακροδεξιάς και παρα-πλεύρης, εγκλωβίζεται σε σύγχρονους αυτοκινητόδρομους και σερφάρει σε σαράντα κύματα. Ακούει στο ράδιο τραγουδιστές να ξεπλένουν βιαστές με μακαρόνια με κιμά, προέδρους ποδοσφαιρικών ομάδων να συμπονούν πλούσιους μαστροπούς, εργολαβία να ζητάν εκατομμύρια για μια τυρόπιτα και γλιστράει στη στροφή από τα σάλια δημοσιογράφων που γλύφουν άριστους νταβατζήδες. Περνά με κόκκινο και τρακάρει. Φοβάται να πάει στο νοσοκομείο και ψάχνει, ψάχνει το φως στο τούνελ, μα παντού σκοτάδι. Στα σχολεία αγκαλιά με την εκκλησία, σκοτάδι. Στο σπίτι χωρίς κασέρι, σκοτάδι. Στη δουλειά χωρίς χαρτιά, σκοτάδι. Σκοτάδι και βία.

Μπήκαμε αισίως στο 2022

Όσες τα καταφέραμε δηλαδή. Οι υπόλοιποι είμαστε απλώς το «κάποια μέρα θα τα θυμόμαστε όλα αυτά και θα γελάμε» στο καθημερινό τηλεφωνικό μασλάτι δημοσίων παραγόντων. Είτε γιατί είμαστε γυναίκες και το 'χουμε στο αίμα μας το ροζ πάρτυ, είτε γιατί μας αρέσει το ποδόσφαιρο και το ζητάει ο οργανισμός μας το μαχαίρι, είτε γιατί είμαστε με-

τανάστριες που βρωμίζουμε τη χώρα, είτε γιατί είμαστε απλώς εργάτες που μας αξίζει το σκλαβιλίκι ρε αδερφέ! Οι ανθρωπιστικές αξίες ονομάζονται απόψεις, τα δημόσια αγαθά συμβιβάζονται ως προϊόντα, τα εργατικά δικαιώματα βαφτίζονται παραχωρήσεις, και οι κοινωνικές αντιστάσεις γκρίνια.

Όπως σε όλο τον κόσμο έτσι και εδώ φαίνεται να υπάρχει μια ανάγκη για αλλαγή. Συνεχίζει και η πραγματικότητα, στο πιο θετικό σενάριο, να ταλαντεύεται να βρει μια λύση. Το δίπολο που διακρίνεται σε μια πολύ γενική μα καθημερινή βάση όμως, μεταξύ live and let die ή live and let live, κάνει «κρα» ακόμα και σε ελεύθερη μετάφραση: Ατομισμός ή Ατομισμός;

Μπήκαμε αισίως στο 2022

Όσοι ήμασταν τραγικά τυχεροί καταφέραμε την πρωτοχρονιά να ανταλλάξουμε ευχές για αυτήν την έρμη την πραγματικότητα. Αλλού μύριζε ψητό, αλλού βρώμαγε λιβάνι. Αλλού μπαρούτι, αλλού τσιγάρο. Κάπου ακουγόταν μουσική, κάπου άκρα του τάφου σιωπή. Και κάπου εδώ ξαναμπάνει μοιραία και πολλές φορές μοιρολατρικά, αυτό το ιστορικό ερώτημα: Ποιοι είμαστε οι εμείς; Ένα ερώτημα για την πραγματικότητα και την άγνοια της που πολύ πριν μπούμε στο 2022 και στα 50 φύλλα που αισίως τυπώθηκαν, εμείς οι απάτριδες, τα φρικιά, οι αναρχικές, οι μανάδες και οι αδερφές, οι αγωνιστές, οι απεργοί, οι αρνητές στράτευσης, οι καταληψίες, οι συνάδελφοι, οι συμμαθητές και οι γείτονές σου, βάλαμε και ξαναβάζουμε. Φωνάζαμε και ξαναφωνάζουμε τραγικά τυχεροί και άτυχοι πως «όσο υπάρχει μίσος υπάρχει και ζωή, μπουρλότο και φωτιά σε κάθε φυλακή». Συνειδητά οργισμένοι, πως «το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι και όχι οι ρουφιάνοι και οι προσκυνημένοι». Τραυματισμένα αγαπημένοι, πως «δεν είσαι μόνη, σε πιστεύω».

Χεστήκαμε για το «αίσιο» 2022

Αυτές οι φωνές μιλούσαν και μιλάνε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Δεν είναι γραφικές. Δεν είναι ελληνικές, τουρκικές, αλβανικές, μακεδονικές, γύφτικες. Δεν μασάνε από διαδίκτυα, ψηφιακά και ανορθογραφικά. Ξέρουν να ψιθυρίζουν τρυφερά, και ξέρουν να κραυγάζουν παθιασμένα: Δεν γαμιέσαι μητσοτάκη. Είστε όλοι καθάρματα, γιατί το κράτος δεν είμαστε εμείς. Εμείς, έχουμε συλλογική, ταξική και ιστορική μνήμη. Κι ας γκρεμίσουμε επιτέλους πριν χτίσουμε. Κι ας ξεχάσουμε πριν μάθουμε. Όλοι. Όχι μόνο εμείς.

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Ο φόρος στα καύσιμα είναι ένας αντιστρόφως προοδευτικός φόρος. Το μεγαλύτερο κομμάτι των συνταξιούχων, πάρα πολλοί άνεργοι, δεν έχουν αυτοκίνητο. Αυτοί που έχουν 2-3 αυτοκίνητα –που δεν τους λες και τους φτωχούς της κοινωνίας– θα ωφεληθούν περισσότερο. Οπότε, το να κάνουμε μία μείωση φόρου που θα ωφελεί κατά κύριο λόγο τους πιο πλούσιους και δεν παρεμβαίνει καθόλου, αφήνει τελείως απροστάτευτους τους φτωχότερους, φαίνεται παράλογο».

~Θόδωρος Σκυλακάκης, αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών

Η **Απάτρις** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού τεσσάρων συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15.000 φύλλα. Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

- ★ Δικτυακός τόπος: apatris.info
- ★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

Ο πόλεμος στην Ουκρανία βρίσκεται σε εξέλιξη ενώ το φύλλο 50 πάει τυπογραφείο.

Το πρώτο που χάνεται είναι η αλήθεια. Παρά την παραπληροφόρηση όμως, είναι σαφές ότι οι δύο πλευρές που συνασπίζονται ξανά πίσω από τις «τιμημένες» σημαίες, τα «ιδανικά» και τις διακρύβειες διακηρύξεις για την υπεράσπιση των ντόπιων πληθυσμών, είναι οι χασάπηδες που αιματοκυλούν τους λαούς σε διάφορες γωνίες του πλανήτη.

Η ρώσικη αρκούδα που προσπαθεί να κρατήσει με νύχια και με δόντια τη σφαίρα επιρροής της στα γειτονικά εδάφη, αναπολώντας το μεγαλείο της Σοβιετικής Ένωσης: τα γεράκια του ΝΑΤΟ που συνεχίζουν την εγκληματική τους δράση, πολεμώντας ενάντια στην «τρομοκρατία» ή στους κομμουνιστές λίγες δεκαετίες πίσω. Όπου υπάρχουν οικονομικά ή γεωπολιτικά συμφέροντα, έχουν αποσταθεροποιήσει ολόκληρες περιοχές και είναι υπαίτιοι για την πείνα, την προσφυγιά και τον βασανισμό εκατομμυρίων ανθρώπων. Η «εμπέδωση της δημοκρατίας» σε Ιράκ, Συρία, Αφγανιστάν έφερε στην εξουσία θεοκρατικά και αυταρχικά καθεστώτα, πρώην αμερικανοτοσολιάδες των ΗΠΑ. Οι Ταλιμπάν, το καταπιεστικό καθεστώς του Ιράν, η μανία του Σαντάμ, κυριάρχησαν χάρις στο δόγμα των ΗΠΑ «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου». Πακτωλός χρημάτων, πολύτιμη εκπαίδευση και επιμελητεία έχουν στόχο την κατασκευή του ιδανικού εχθρού ώστε έπειτα να αναλάβουν την πάταξή του. Σήμερα ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται στην Ουκρανία, όπου από την εποχή του Euromaidan το 2013, ακροδεξιές και απροκάλυπτα ναζιστικές δυνάμεις ανέλαβαν ρόλο.

Πίσω όμως από τον Πούτιν, τον Μπάιντεν, τον Μακρόν κρύβονται τεράστια οικονομικά συμφέροντα στα ενεργειακά και τους φυσικούς πόρους – οι επενδυτές της μετά-κόβιντ εποχής. Οι ολιγάρχες, οι entrepreneurs και η κομματική νομενκλατούρα που πέταξε το σφυροδρέπανο από το πέτο εν μια νυκτί και μόστραρε το χαμόγελο του νεοφιλελεύθερου άφθαρτου πολιτικού. Αυτοί δεν βρίσκονται απέναντι, πέρα από το σύνορο, αλλά μέσα σε κάθε κοινωνία και θησαυρίζουν εις βάρος μας, καθώς ο θάνατος και η μιζέρια μας, είναι η ζωή και το κέρδος τους. Ας μην διαλέξουμε στρατόπεδο στο στημένο παιχνίδι, ας οργανώσουμε την άμυνα και την υπεράσπιση των συμφερόντων της τάξης μας. Να φέρουμε τον πόλεμο σε αυτούς που θέλουν να μας φτωχύνουν, να μας εξευτελίσουν και να μας σκοτώσουν.

Γιατί όπως υπενθυμίζει το σύνθημα:

**Ούτε θρησκευτικός, ούτε εθνικός
ο δικός μας πόλεμος είναι ταξικός**

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
**Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.**

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: apatris@espiv.net
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

Σαμποτάζ στα διασκεδαστήρια

Ο δημόσιος χώρος αποτελεί ένα διαρκές διακύβευμα διεκδίκησης για όσα άτομα θέλουν να τον χρησιμοποιούν. Το κράτος ορίζει τη χρήση του. Αν δεν το κάνει με τη φυσική παρουσία των μπάτσων, έχει τη δύναμη να το κάνει με άλλους όρους: περιφράξεις, πολεοδομία, αφαίρεση κοινόχρηστων καθισμάτων, είσαγωγή τραπεζοκαθισμάτων.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στο κεφάλαιο και το κράτος, και όσα υποκείμενα κάνουν χρήση των δημοσίων χώρων είναι εγγενής. Αποτελεί ακόμη ένα πεδίο αντιστάσεων και αγώνα για τους/τις από τα κάτω.

Συγκεκριμένα, όσον αφορά τα τραπεζοκαθίσματα σε πλατείες ή πεζοδρόμους, έχουμε να κάνουμε με μία συνθήκη η οποία σεβίζεται σαν να υπήρχε από πάντα. Επιχειρεί να είναι νομιμοποιημένη σχετικά με την ύπαρξή της, ώστε να αφαιρείται η αντίληψή μας για τον χώρο χωρίς αυτά. Άλλωστε, όλο το σύστημα εκμετάλλευσης επιχειρεί να έχει τον χαρκτήρα του διαρκούς και του μόνιμου.

Τον Μάρτη του 2020 όμως, πολλά μόνιμα και σταθερά πράγματα φτάσανε στα όριά τους. Την περίοδο εκείνη κλεινόμαστε όλα μας υποχρεωτικά στο σπίτι λόγω της covid-19. Την ίδια ρότα ακολουθούνε και τα μαγαζιά της εστίασης που καταλαμβάνουν τον χώρο.

Έγινε ορατό με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πόσο χώρο αφήνουν «ελεύθερο» τα καταστήματα αυτού του τύπου για άλλες χρήσεις. Σε κάποιες πλατείες ή περιοχές φάνηκε ότι κυριαρχούν στον χώρο.

Ενώ, όσοι/ες κυκλοφορούσαν τις περιόδους αυτές (Μάρτης 2020, Νοέμβρης 2020) αντιλήφθηκαν το μέγεθος της καταπάτησης, αλλά και ευχαριστήθηκαν μέρη που άλλοτε δεν είχαν τη δυνατότητα να αράξουν, το κράτος και τα αφεντικά επιστρέφουν δυναμικά κατά τα «ανοίγματα» της οικονομίας.

Έτσι, το κράτος νομοθετεί την πλήρη επέκταση των καταστημάτων οπουδήποτε. Μαγαζιά φτάνουν μέχρι τα παγκάκια πλατειών· πεζοδρόμια γεμίζουν κατασκευές για την αύξηση της κερδοφορίας· πεζούλια χρησιμοποιούνται για τα τραπεζάκια τους· σημεία απέναντι από καταστήματα καταλαμβάνονται, καταπατώντας ακόμη και το ήδη ξεχειλωμένο νομικό πλαίσιο τους.

Η κίνηση κράτους και αφεντικών είναι σχεδιασμένη, ώστε να δομήσουν επιπλέον σύ-

νορα. Χωρίς χώρους να αράζουμε αναγκάζομαστε να ευθυγραμμιστούμε με την καπιταλιστική κερδοφορία. Ειδικά, όταν όλα τα παραπάνω, γίνονται σε όλη την πόλη, ο κλοιός είναι ασφυκτικός.

Επιπλέον, λόγω της συνθήκης με τον έλεγχο πιστοποιητικών κάθε είδους, τα σύνορα γίνονται ακόμη πιο πραγματικά και εμφανή.

Και φυσικά, η συνεχιζόμενη ανάπτυξη ολόκληρων γειτονιών, οι νέες γραμμές μετρό ή η επέκταση παλιότερων, αλλάζουν ριζικά τον χαρακτήρα των γειτονιών.

Το κράτος δεν χάνει ευκαιρίες για βάθεμα των κινήσεών του. Το ξύλο στις πλατείες όταν τα μαγαζιά της «διασκέδασης» ήταν κλειστά, η πρόταση για εισιτήριο εισόδου στο βουνό του Ολύμπου, το κλείσιμο των δρυμών, πάρκων και δασών με πρόφαση τις πυρκαγιές, οδηγούν σε έναν μονόδρομο: για να έχετε την όποια κοινωνική ζωή, για να διασκεδάσετε, για να ξεφύγετε, θα πρέπει να πληρώνετε και να συμμορφώνεστε.

Επειδή όμως το ζήτημα είναι ανταγωνιστικό, πρέπει να αντιληφθούμε τον ρόλο μας μέσα σε αυτό. Ως χρήστες και χρήστριες των χώρων αυτών, αλλά και τόσων άλλων, πρέπει να πάρουμε θέση μάχης ενάντια στο προφανές. Γιατί σε λίγο δεν θα μείνει παγκάκι, είτε επειδή θα το βγάλει το κράτος, είτε γιατί θα το καταλάβει το «συννοικιακό» καφέ.

Να κάνουμε ορατές τις ανάγκες μας: διαδηλώνοντας μέσα στα μαγαζιά τους· ανατρέποντας τα σύνορά τους· σαμποτάροντας τις δομές της κερδοφορίας τους· συνεχίζοντας το άραγμα και τη διασκέδαση και με δικούς μας όρους.

■/ καρόσι

«Τραπεζάκι που απλώνεται θα κόβεται - Ο δημόσιος χώρος μάς ανήκει», στο πεζοδρομημένο τμήμα της Αγίας Ζώνης, Κυψέλη, Αθήνα

Από τα κρατικά εγκλήματα του τότε στον Έβρο, στα κρατικά εγκλήματα του τώρα στο Αιγαίο

Ηταν στις αρχές Μαρτίου του 2020, στον χρονικό προθάλαμο του πρώτου lockdown, όταν ξέσπασε μια σειρά γεγονότων εγκλωβισμού και παράλληλα αφανισμού των μεταναστ.ριών στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Πιο συγκεκριμένα, στις Καστανιές Έβρου πλήθος μεταναστ.ριών διεκδικούσε το πέρασμα από τη μία πλευρά στην άλλη, δεχόμενο τα πυρά της «ελληνικής φιλοξενίας»: Δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες, μέχρι και μπλε μπογιές.

Τα γεγονότα ξεκίνησαν τέλη του Φεβρουαρίου, σε ένα κλίμα έντονου γεωπολιτικού και επικοινωνιακού ανταγωνισμού. Ελληνικό και τουρκικό κράτος παίζανε διαπραγματεύσεις πάνω στις ζωές (κυριολεκτικά) άμαχου πληθυσμού, όταν το τουρκικό κράτος με αφορμή τον θάνατο στρατιωτών του στο Ιντλίμπ ανακοίνωσε το «άνοιγμα» των συνόρων του. Έπειτα από αυτό, ξεκίνησε το ευρωπαϊκό παραλήρημα σχετικά με το αναφαίρετο δικαίωμα του ελληνικού κράτους να υπερασπιστεί τα σύνορα, με μια ρητορική που θύμιζε πολεμικό ρεπορτάζ. Στην περιοχή κατέφθασαν ο Χρυσοχοΐδης και ο Μητσοτάκης, όπως επίσης και η πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Σαρλ Μισέλ, και ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Νταβίντ Σασόλι. Σε δηλώσεις του ο Μητσοτάκης, μιλώντας για τους μετανάστες, ανέφερε –μεταξύ άλλων– τα εξής: «...Λαμβάνουν την πλήρη υποστήριξη της τουρκικής κυβέρνησης, καθώς τους παρέχει μέσα για τη μεταφορά τους στα σύνορα, και βεβαίως η Ελλάδα κάνει αυτό που κάθε κυρίαρχο κράτος έχει το δικαίωμα να κάνει: να προστατέψει τα σύνορά της για κάθε παράνομη είσοδο. Αυτό κάνουμε και αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε». Παράλληλα, η Ευρωπαϊκή Ένωση ανακοίνωσε τη στήριξη στο ελληνικό κράτος, με ένα ποσό 700 εκατομμυρίων ευρώ για τη διαχείριση της μεταναστευτικής κρίσης, ενώ η Frontex σχεδίαζε τη φύλαξη των συνόρων με ομάδα ταχείας επέμβασης, και επιπλέον εξοπλισμό και ανθρώπινο δυναμικό.

Μέσα σε ένα κλίμα χημικών και καπνογόνων, οι συλλήψεις των μεταναστ.ριών φτάναν τις 100 σε ένα 24ωρο. Το Δ' Σώμα Στρατού τις ημέρες εκείνες έκανε ασκήσεις με πραγματικά πυρά στην ευρύτερη περιοχή, με τη χρήση πολυβόλων, τυφεκίων και πιστολιών. Φασίστες τόσο από την περιοχή όσο και από τη Β.Ευρώπη δρουν με τις πλάτες των αστυνομικών δυνάμεων, ενώ σύντροφοι από την Ορεστιάδα δέχονται λιντζάρισμα σε μια κίνηση αντισυγκέντρωσης. Αναφέρονται μέχρι και απαγωγές μεταναστών με στόχο τον διωγμό τους, όπως επίσης παρεμπόδιση προσέγγισης δημοσιογράφων και αλληλεγγύου κόσμου. Το ελληνικό κράτος αναστέλλει τη χορήγηση ασύλου, και προχωράει σε άμεση επαναπροώθηση μεταναστ.ριών.

Αρχίζουν έντονα οι αναφορές σε 2 νεκρούς μετανάστες. Σε μια κορύφωση των γεγονότων κυκλοφορεί η είδηση ότι εκτελείται από πυρά του ελληνικού κράτους μετανάστης στα σύνορα. Το περιστατικό λαμβάνει χώρα στις 4 Μαρτίου 2020, ενώ τα εγχώρια καθεστωτικά μέσα

σπεύδουν να το χαρακτηρίσουν ως fake news και προπαγάνδα του τουρκικού κράτους. Με ένα άρθρο με τίτλο «The Killing of Muhammad Gulzar» (η δολοφονία του Muhammad Gulzar), η ομάδα Forensic Architecture τεκμηριώνει το περιστατικό της δολοφονίας του μετανάστη με τη χρήση 3D μοντελοποίησης, γεωεντοπισμού, σύνθεσης εικόνων, ανάλυση ηχητικών, συγχρονισμού και άλλων μεθόδων οπτικοακουστικής ανάλυσης με τη χρήση πηγών και βίντεο από το μέρος. Ανάλογη έρευνα γίνεται και για έναν ακόμη νεκρό μετανάστη. Την ίδια στιγμή, στα νησιά Λέσβος και Χίος το κλίμα είναι τεταμένο, με συγκρούσεις μεταξύ μεταναστών και ΜΑΤ στη Λέσβο, επίθεση από φασίστες σε βάρκες μεταναστών που προσεγγίζουν το νησί, και εμπρησμό αποθήκης-δομής αλληλεγγύης στη Χίο.

Ως άμεση απάντηση στο κλίμα που επικρατούσε, δεκάδες συντρόφισσες και σύντροφοι, όπως και μετανάστες, πραγματοποιούν νυχτερινή πορεία στο κέντρο της Αθήνας, στην περιοχή της Ακρόπολης το βράδυ της 04/03/2020. Η πορεία είχε πολύ δυνατό παλμό, με πληθώρα νοσημάτων και συνθηματολογίας όπως η αλληλεγγύη στις μετανάστες, ο αντιφασισμός, η αντίσταση στην καταστολή, η αλληλεγγύη στις καταλήψεις, καθώς επίσης και συνθήματα ενάντια στην πατριαρχία, τον καπιταλισμό, τις φυλακές, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τον σπισισμό. Η πορεία καταλήγει στο Μετρό Ακρόπολης, όπου κατά τη διαφυγή τους τα συντρόφια εγκλωβίζονται καθώς δίνεται σήμα για πάγωμα των συρμών, ενώ λίγο μετά κατέφθασαν οι δυνάμεις καταστολής.

Η συνέχεια βρίσκει τους ανθρώπους της διαδήλωσης περικυκλωμένους από δυνάμεις των δέλτα στα σκαλιά του μετρό. Ακολουθεί προσαγωγή 56 ατόμων στη ΓΑΔΑ, μέσα στα οποία και άσχετα με τη διαδήλωση άτομα, με την κατάληξη να είναι 43 συλλήψεις συντροφισσών και συντρόφων με κατηγορίες όπως φθορά ξένης ιδιοκτησίας, παρακώλυση συγκοινωνιών, απείθεια, διατάραξη κοινής ειρήνης. Αργότερα έγινε γνωστό ότι η μήνυση και η εντολή για πάγωμα των συρμών δόθηκε από την ίδια τη διοίκηση της «ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ Α.Ε.». Αρχικά τα συντρόφια κρατούνται εκδικητικά για πολλές ώρες συνωστισμένα στη ΓΑΔΑ, όπου βγάζουν τη βραδιά, και την επόμενη μέρα οδηγούνται στην διεύθυνση εγκληματολογικών ερευνών όπου παρατείνεται άσκοπα η κράτησή τους, κινδυνεύοντας οριακά να περάσουν άλλο ένα βράδυ στη ΓΑΔΑ. Ανάμεσα στα συλληφθέντα ήταν και μετανάστες. Ανάμεσα στις στοχεύσεις της διαδήλωσης, που αντιμετώπισαν τον κίνδυνο της ίδιας της δικής τους απέλασης. Τελικά έπειτα από πίεση των ίδιων των συλληφθέντων περνάνε εισαγγελία στην Ευελπίδων το απόγευμα της 05/03/2020. Το δικαστήριο έπειτα από αναβολές ορίζεται στις 25 Φεβρουαρίου 2022.

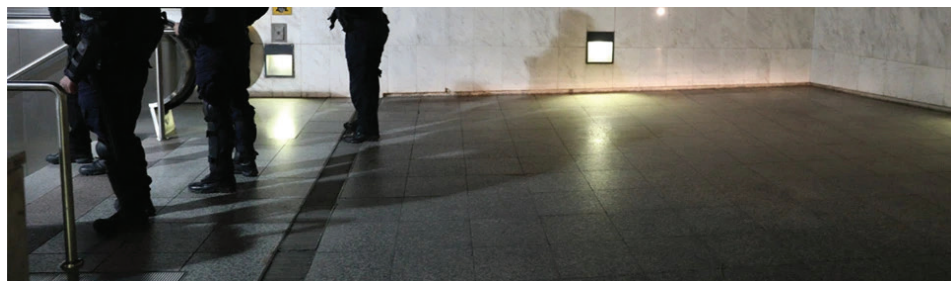
Την επόμενη μέρα στο Ρέθυμνο γυναίκες προσπαθούν να προσεγγίσουν διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες κρατώντας πλακάτ. Δέχονται επίθεση από 15 άντρες με ρόπαλα, με κρυμμένα τα χαρακτηριστικά, που τους σπάνε τα πλακάτ και τους επιτίθενται λεκτικά με

έναν οχετό από σεξιστικές βρισιές. Λίγες μέρες αργότερα, στις 15/03, πάλι στο Ρέθυμνο, αντισυγκέντρωση αντιφασιστών/αντιφασιστριών ενάντια σε φασιστικό κάλεσμα με θεματική την εναντίωση στην «ισλαμοποίηση της Ελλάδας», οδηγείται σε καταστολή με περικύκλωση από τα ΜΑΤ με χημικά και ξύλο. Αποτέλεσμα τουλάχιστον 6 άτομα της αντιφασιστικής πορείας να οδηγηθούν στο νοσοκομείο, και συντρόφισσα να έχει εσωτερική αιμορραγία. Το μεγαλύτερο μέρος της πορείας οδηγήθηκε στο γκαράζ του Α.Τ., υπο άθλιες συνθήκες, όπου 90 άνθρωποι υπο την ομηρεία των ΜΑΤ ήταν υπο κράτηση για 9 ώρες ώστε να καταλήξουν με σύλληψη. Τα παραπάνω παραδείγματα καταστολής των πορειών στην Ακρόπολη και το Ρέθυμνο, όπως και η χρονική συγκυρία που συνέβησαν άνοιξαν έναν νέο κύκλο μαζικών συλλήψεων σε κινηματικές δράσεις, που σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσαν και πρόδρομο της εφαρμογής της «παρανομοποίησης» διαδηλώσεων μικρού πλήθους. Το καλοκαίρι του ίδιου έτους θα ψηφιστεί και το νομοσχέδιο για τον περιορισμό πορειών, που θέλει να χτυπήσει και στην πράξη κάθε μορφή δράσης που έχει τα χαρακτηριστικά ολιγομελούς διαδήλωσης και όχι μόνο.

Φτάνοντας στο σήμερα, σχεδόν 2 χρόνια μετά, πολύνεκρα ναυάγια έχουν σημειωθεί μέχρι το τέλος του 2021. Ενδεικτικά κάποια από τα πιο πρόσφατα από αυτά γίναν στο τέλος του Δεκέμβρη στην Πάρο με τουλάχιστον 17 νεκρούς, στη Φολέγανδρο με τουλάχιστον 3 νεκρούς, και άλλους 11 στα Αντικύθηρα. Εκτιμάται ότι συνολικά από τον Ιανουάριο ως τον Δεκέμβρη 2.500 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους ή αγνοούνται, ενώ το ελληνικό κράτος σε μια περίοδο όξυνσης του εθνικιστικού-στρατιωτικού ανταγωνισμού στο Αιγαίο αναφέρεται σε «επιχειρήσεις διάσωσης». Επιπλέον, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία του Λιμενικού, δηλώσεων του ίδιου του υπουργού Μετανάστευσης και Ασύλου, Ν. Μηταράκη, και δεδομένα του υπουργείου, τουλάχιστον 42.000 μετανάστες τις χρονιές 2020 και 2021 έφτασαν στα χέρια του Λιμενικού, αλλά μετέπειτα «εξαφανίστηκαν» σε μια τακτική ασταμάτητων επαναπροωθήσεων. Το νεοφασιστικό παραλήρημα του ελληνικού κράτους απογειώνεται με τους γκεμπελισμούς του ίδιου του Μηταράκη παραμονή πρωτοχρονιάς: «Αποχαιρετούμε το 2021, τη χρονιά με τις χαμηλότερες μεταναστευτικές ροές από την έναρξη της κρίσης. Με σχέδιο, αποφασιστικότητα και σκληρή δουλειά ανακτάμε τον έλεγχο. Και συνεχίζουμε!».

Δεν υπάρχει πια καμία αυταπάτη για το τι είναι και πώς λειτουργεί το κομμάτι της μεταναστευτικής πολιτικής. Σε μια περίοδο που βλέπουμε το κράτος να πανηγυρίζει επιδεικτικά με τα Rafale πάνω από τα συντρίμια της κοινωνικής αποσύνθεσης, οφείλουμε να μην αφήσουμε τους κανίβαλους αυτού του κόσμου να συνεχίσουν τα εγκλήματά τους, ούτε τον εθνικισμό και τον φασισμό να πάρει χώρο στις γειτονιές μας. Να συμπράξουμε σε κοινότητες πολυφυλετικές, πολυπολιτισμικές ενάντια στην εξόντωσή μας.

■/NoDestination

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Νίκος Σαμπάνης: Δεν ήταν 20...ήταν 18 χρονών. Δεν ήταν οδηγός ήταν συνοδηγός. Δεν ήταν συμπλοκή ήταν εκτέλεση

Όταν πρωτοακούσαμε για τη δολοφονία Σαμπάνη μάς είπαν ότι έφταιγε. Μας είπαν για αυτοάμυνα, για κλεμμένα αυτοκίνητα και για τσιγγάνους που το έχουν παρακάνει. Σύσσωμος ο προπαγανδιστικός μηχανισμός κινητοποιήθηκε να συγκαλύψει, να δικαιολογήσει και να παραγράψει μια ακόμη κρατική δολοφονία. Παρά την εξόφθαλμη βαρβαρότητα του περιστατικού, με 36 κάλυκες να βρίσκονται στο σημείο του εγκλήματος, ο υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ. κατέληξε να επισκέπτεται τους μπάτσους δολοφόνους για ψυχολογική υποστήριξη, και το αφήγημα περί μπάτσων σε αυτοάμυνα, των οποίων η σωματική ακεραιότητα βρισκόταν σε κίνδυνο, κυριάρχησε και καθιερώθηκε ως αλήθεια στα μυαλά πολλών, παρά το γεγονός ότι ούτε ένας εκ των αστυνομικών είχε βρεθεί τραυματισμένος. Επί του παρόντος και παρά τις κατηγορίες, ουδείς εκ των κατηγορουμένων για ανθρωποκτονία –μην ξεχνάμε τη βαρύντητα της εν λόγω κατηγορίας– δεν έχει τεθεί σε ουσιαστική διαθεσιμότητα. Αντιθέτως οι μπάτσοι της ομάδας ΔΙΑΣ παραμένουν στην υπηρεσία, έχοντας μετατεθεί απλώς σε θέσεις γραμματειακής και διοικητικής υποστήριξης. Ο οπλισμός τους, σύμφωνα πάντα με την επίσημη απάντηση της ΕΛ.ΑΣ. στην επερώτηση του ΜΕΡΑ25, έχει κατασχεθεί «έως ότου αποφανθεί η αρμόδια Επιτροπή Ψυχοτεχνικών Δοκιμασιών για την καταλληλότητά τους προς χρήση όπλου».

Παρά τους αρχικούς ισχυρισμούς του κρατικού μηχανισμού και της υπεράσπισης, τα νέα στοιχεία φαίνεται να καταρρίπτουν ξεκάθαρα το πρωταρχικό αφήγημα, αφού όλα πλέον δείχνουν πως το θύμα ήταν συνοδηγός και όχι οδηγός του οχήματος. Το γεγονός αυτό ξεκαθαρίζει πως σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσαν οι μπάτσοι της ΔΙΑΣ να βρίσκονταν σε αυτοάμυνα, πυροβολώντας κάποιον επίδοξο οδηγό με δολοφονικές διαθέσεις, αφού σύμφωνα με τη βαλλιστική εξέταση όλες οι σφαίρες χτύπησαν το αυτοκίνητο από την πλευρά του συνοδηγού, κάτι το οποίο έρχεται σε πλήρη αντιδιαστολή με τη γραμμή και την επιχειρηματολογία της υπεράσπισης. Ακόμη και χωρίς αυτά τα στοιχεία, υπάρχει και το βίντεο ντοκουμέντο από τη σκηνή της δολοφονίας, στο οποίο καταγράφεται αστυνομικός να ομολογεί ότι ο οδηγός είχε διαφύγει. Αυτό, πέραν της αποκάλυψης της παραπληροφόρησης και των ψεμάτων της γραμμής της ΕΛ.ΑΣ. και των κατηγορουμένων, τι σημαίνει; Αυτά τα ευρήματα αποκλύπτουν εξόφθαλμα πλέον πως ο στόχος των αστυνομικών δεν μπορεί να ήταν η προσπάθεια ακινητοποίησης του οχήματος, το οποίο σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των κατηγορουμένων πήγε να χρησιμοποιηθεί ως όπλο εναντίον τους.

Εν κατακλείδι, επιβεβαιώνεται για ακόμη μια φορά η φύση του τέρατος που ονομάζεται κράτος, και όλων των υποστηρικτικών σε αυτό μηχανισμών προπαγάνδας. Η πραγματικότητα είναι πως, ανεξαρτήτως δικαιολογιών και αιτιολογήσεων, το κράτος επιχειρεί πάση θυσία να διατηρήσει το δικαίωμα να αφαιρεί κατά το δοκούν ζωές· να ενισχύσει τον έλεγχο που ασκεί στις ζωές μας, και να κανονικοποιήσει τη βαρβαρότητα που επιβάλλει.

Η «κοινωνική μάστιγα» των μπάτσων*

Λίγους μήνες μετά τη δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη, στα μέσα Φλεβάρη, ένας μπάτσος εκτός υπηρεσίας κι ένας νοικοκύρης ευνυόληπτος πολίτης σκοτώνουν στο ξύλο έναν

44χρονο Ρομά στο Μενίδι για... ένα κλιματιστικό. Οι δύο δολοφόνοι έχουν αφεθεί ελεύθεροι, όπως και οι αστυνομικοί που δολοφόνησαν πυροβολώντας στο ψαχνό τον 18χρονο Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα, οι οποίοι δεν τέθηκαν καν σε διαθεσιμότητα (παρόλο που παράκουσαν ρητές εντολές), αλλά μετατέθηκαν σε γραφείο. Από το 2005 η Ελλάδα έχει καταδικαστεί 4 φορές στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο σε αποφάσεις που σχετίζονται με αστυνομικές αυθαιρεσίες, βία και διακρίσεις εις βάρος Ρομά ατόμων. Τα πρόσφατα περιστατικά –μέσα σε τόσα άλλα– αναδεικνύουν την προκλητική συστηματική ατιμωρησία των μπάτσων, για πράξεις που στρέφονται εναντίον Ρομά. Η αστυνομική ασυδοσία εναντίον των Ρομά δεν είναι κάτι αξιοπερίεργο. Θρέφεται και καλλιεργείται από τον διάχυτο αντισιγγανισμό της ελληνικής κοινωνίας, κι από τον θεσμικό ρατσισμό ενός κράτους με πολιτικές που απαξιώνουν συστηματικά τις ζωές, μετρώντας με βάση το χρώμα του δέρματος, το χρώμα ή τα στοιχεία της ταυτότητας, τη θρησκεία ή τη γλώσσα.

**«Κοινωνική μάστιγα» χαρακτήρισε τους Ρομά πληθυσμούς ο Αλέξης Κούγιας, δικηγόρος των μπάτσων δολοφόνων του Ν. Σαμπάνη.*

Χιόνια στο καμπαναριό, πέθανε όλο το χωριό

Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι πραγματικότητα αυτό που αναφέρει ο τίτλος. Στις 24 Ιανουαρίου η χώρα ήρθε αντιμέτωπη με ένα, αντικειμενικά, αρκετά δυναμικό κύμα κακοκαιρίας. Εάν η επονομαζόμενη «Ελπίδα» είχε πιο έντονα χαρακτηριστικά, αντίστοιχα με εκείνα φαινομένων παλαιότερων ετών, θα είχαμε θρηνήσει θύματα. Παρ' όλη την προσπάθεια της διακυβέρνησης της Ν.Δ. να παρουσιάσει μια τέτοια εικόνα της όλης κατάστασης, που να αιτιολογεί την αδυναμία τους ως προς την διαχείρισή της, τα δεδομένα για άλλη μια φορά τους διέψευσαν, και ακολούθως ανέδειξαν την εγκληματική διάσταση της ανικανότητας και της αδιαφορίας τους.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, σε δηλώσεις του, είπε ότι επρόκειτο για «φαινόμενο που δυστυχώς δημιουργήσε προβλήματα που ξεπέρασαν τους σχεδιασμούς, με ευθύνες συγκεκριμένες σε κάθε επίπεδο», ενώ χαρακτήρισε δίκαιη την αγανάκτηση του κόσμου, για να προσθέσει ότι «η κυβέρνηση δεν έχει δυσκολία να αναλαμβάνει και να αποδίδει ευθύνες». Τόνισε δε ότι «δεν υπήρχε πρόγνωση για τέτοιας έντασης και σφοδρότητας φαινόμενα».

Οι μετρήσεις του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών είναι αποκαλυπτικές. Από το 2000 και έπειτα, το μεγαλύτερο ύψος χιονιού στην Αθήνα (25 εκατοστά) σημειώθηκε το 2008. Το φαινόμενο «Ελπίς» κατατάσσεται αμέσως μετά (20 εκατοστά ύψος χιονιού), μαζί με το φαινόμενο «Μήδεια» 11 μήνες πριν, τον Φεβρουάριο του 2021. Περαιτέρω, ούτε η ένταση αλλά ούτε και η διάρκεια των ωρών χιονόπτωσης δεν είχαν πρωτοφανή χαρακτήρα, καθώς τα δεδομένα της προηγούμενης 20ετίας δείχνουν περιόδους που αντίστοιχα φαινόμενα είχαν πολύ πιο προβληματική έκφραση.

Όσον αφορά τη δημόσια συζήτηση που έγινε σχετικά με την εγκυρότητα των προγνώσεων, καθώς και τα χρονικά πλαίσια που αυτές πραγματοποιήθηκαν, τα προγνωστικά εργαλεία που έχουν αναπτυχθεί στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών επέτρεψαν να δοθεί μια συνεχής και εμπειριστατωμένη ενημέρωση πριν και κατά τη διάρκεια της εξέλιξης του φαινομένου. Μεταξύ 20 και 24 Ιανουαρίου δημοσιεύτηκαν 12 ανακοινώσεις σχετικά με τη σοβα-

ρότητα της επικείμενης κακοκαιρίας και των καταγίδων χιονιού που εν τέλει έπληξαν την Αττική. Την Κυριακή 23 Ιανουαρίου δημοσιεύτηκαν προγνωστικοί χάρτες χιονοκάλυψης που επιβεβαιώθηκαν σε πολύ μεγάλο βαθμό.

Πώς να διασφαλίσεις όμως την ασφάλεια των πολιτών όταν έχεις αναθέσει σε εξωτερικούς συνεργάτες την ίδια τη διαχείριση της χώρας; Πώς να διασφαλίσεις το σιδηρόποτε όταν το μόνο που σε απασχολεί είναι τα μέλη της οικογένειας σου να γίνονται investors relations manager σε κερδοσκοπικά fund που εξαγοράζουν όσα με κόπο φρόντισες να απορρυθμίσεις τα προηγούμενα χρόνια;

Η κατάληψη ή εγκατάλειψη

Στις 02/02 δικάστηκαν τα 16 συλληφθέντα από την εκκένωση της κατάληψης Rosa Nera (2020). Με πρόσχημα τα υγειονομικά μέτρα, η δίκη ουσιαστικά πραγματοποιήθηκε κεκλεισμένων των θυρών για τους συγκεντρωμένους αλληλέγγυους που ήθελαν να την παρακολουθήσουν, ενώ μπάτσοι, δημοσιογράφοι και δικηγόροι μπαινόβγαιναν ανενόχλητοι στην αίθουσα.

Τα συλληφθέντα αντιμετώπισαν δύο κατηγορίες: διατάραξη οικιακής ειρήνης και φθορά μνημείου. Επιπλέον, δύο σύντροφοι κατηγορήθηκαν για παράνομη παραμονή στη χώρα. Από την αρχή έγινε δεκτό το αίτημα ακύρωσης όλης της διαδικασίας για δύο αλλόγλωσσους συλληφθέντες, επειδή οι κατηγορίες τους επιδόθηκαν μόνο στα ελληνικά. Η έδρα δέχτηκε επίσης την ένσταση για την κατηγορία της οικιακής ειρήνης, καθώς αποδείχτηκε γρήγορα ότι δεν είχε νομική ισχύ. Τελικά δικάστηκαν 14 συλληφθέντα για το αδίκημα της φθοράς μνημείου.

Δέκα μάρτυρες υπεράσπισης επιβεβαίωσαν ότι οι εργασίες που έχουν γίνει στο κτήριο, έγιναν πολύ πριν αυτό κηρυχθεί μνημείο (2015), και ότι κανένα από τα συλληφθέντα δεν παρευρισκόταν σε αυτές. Αρχαιολόγοι, αρχιτέκτονες και μηχανικοί, από την ιδιότητά του επαγγελματός τους, συμφώνησαν πως αυτές οι εργασίες ήταν εργασίες συντήρησης και όχι φθορές. Μάλιστα σε αυτές οφείλεται η μακροβιότητα του κτηρίου. Οι άνθρωποι του κινήματος και των τοπικών αγώνων που κατέθεσαν, εστίασαν στη μακρόχρονη δράση της κατάληψης και την ευρεία κοινωνική αποδοχή της. Στη συνέχεια απολογήθηκαν τα συλληφθέντα, τα οποία υπερασπίστηκαν τη συμμετοχή και τη δράση τους στο εγχείρημα.

Τελικά η εισαγγελέας πρότεινε απαλλαγή των κατηγοριών για όλα τα άτομα, πρόταση που έγινε δεκτή από την πρόεδρο του δικαστηρίου. Υπογράμμισε ότι από τις μαρτυρίες και τις απολογίες προκύπτει πως οι εργασίες που έχουν γίνει στο κτήριο έγιναν πριν το 2015, και κατάφεραν να το συντηρήσουν ώστε οι άνθρωποι να φιλοξενοούνται και να συμμετέχουν στις δράσεις με ασφάλεια.

Έτσι, στην τελική του αγόρευση, ο δικηγόρος υπεράσπισης δεν επέμεινε στην κατηγορία της φθοράς μνημείου. Υπερασπιζόμενος και εκείνος το εγχείρημα στο σύνολό του, τόνισε ότι οι πραγματικές φθορές και επεμβάσεις στο κτήριο έγιναν από τη Belvedere μετά την εκκένωσή του. Κατηγόρησε το Πολυτεχνείο Κρήτης για εγκατάλειψη, όχι μόνο του κτηρίου Rosa Nera, αλλά και πάρα πολλών άλλων που έχει στην ιδιοκτησία του, καταλήγοντας στο αξιοσημείωτο «ή κατάληψη ή εγκατάλειψη»!

■ Σεισμός στο Αρκαλοχώρι

Μια μεγάλη καταστροφή και ένα μεγάλο στοίχημα

Στις 27 Σεπτεμβρίου του 2021 σημειώθηκε σεισμική δόνηση μεγάλης έντασης και διάρκειας στην Κρήτη με επίκεντρο το Αρκαλοχώρι. Πρόκειται για το μεγαλύτερο –πληθυσμιακά– χωριό της περιοχής ανάμεσα στο Ηράκλειο και τις Μοίρες. Ο Εγκέλαδος μάς επισκέφθηκε πρωινές ώρες με 5,9 βαθμούς της κλίμακας Ρίχτερ, και έκατσε περισσότερο από άλλες φορές. Πίσω του άφησε, δυστυχώς, έναν νεκρό εργάτη που εκείνη την ώρα έκανε οικοδομικές εργασίες, και –φυσικά– συντρίμια σε όλο το χωριό και όχι μόνο. Είναι γεγονός πως και άλλα μικρότερα χωριά έχουν πάθει πολύ μεγάλες ζημιές, και άνθρωποι από το Θραψανό και το Δεμάτι για παράδειγμα μένουν τώρα σε προκάτ οικίσκους σε χωράφια έξω από τον οικιστικό ιστό. Σε αυτά θα αναφερθούμε παρακάτω. Η φυσική καταστροφή λοιπόν ήταν πολύ μεγάλης κλίμακας, μιλάμε για τον μεγαλύτερο σεισμό που έχει καταγραφεί στον χερσαίο χώρο της Κρήτης από το 1900, και αν αναλογιστεί κανείς την παλαιότητα πολλών κτισμάτων και την έλλειψη αντισεισμικής πρόβλεψης, μπορεί να φανταστεί τι άφησε πίσω του. Η αλήθεια είναι ότι ο σεισμός στις 27/09 ήταν μέρος μιας ακολουθίας σεισμικών δονήσεων που καταγράφονταν τους τελευταίους τέσσερις μήνες, με τους ειδικούς να προειδοποιούν τις αρχές για την αυξημένη πιθανότητα τέτοιας έντασης φαινομένου. Παρ' όλα αυτά η καταστροφική διαχείριση κάθε φυσικής καταστροφής από το επιτελικό κράτος, όπως της εν λόγω, είναι που δημιουργεί μεγαλύτερα βάσανα και αγανάκτηση στους σεισμόπληκτους. Η κρατική απόκριση μέσω της πολιτικής προστασίας και των μηνυμάτων από το 112 ήρθε εφτά ώρες αργότερα. Η επόμενη μέρα λοιπόν βρήκε τους ανθρώπους σε αδιέξοδο, με νέα σεισμική δόνηση ύψους 5,3 της κλίμακας Ρίχτερ, και τους υπεύθυνους σε αδράνεια. Συνολικά εκείνες τις μέρες καταγράφηκαν περίπου 80 μετασεισμοί. Από τα 7.015 σπίτια που ελέγχθηκαν περισσότερα από τα μισά (3.906) κρίθηκαν μη κατοικήσιμα, αλλά υπάρχουν και χειρότερα και τα είδαμε να συμβαίνουν. Αφότου γίνανε οι αρχικές εκτιμήσεις και έγινε αντιληπτό το μέγεθος της οικονομικής καταστροφής, το Κράτος με τις ανάλογες υπηρεσίες του εφαρμόσε το παλιό καλό κόλπο της ελαχιστοποίησης του κόστους, κάνοντας επανεκτίμηση των ζημιών, και ως εκ θαύματος πολλά ακατάλληλα κτίσματα κρίθηκαν κατοικήσιμα. Η διαδικασία αυτή είναι πολύ απλή, αν υπάρχει η «άνωθεν» εντολή και η ανυπαρξία συνείδησης και ανθρωπιάς. Με ένα κίτρινο σπρέι βάφει κανείς ένα σχήμα ή γράμμα στον τοίχο, πράγμα που καθιστά ένα σπίτι ακατάλληλο, και μεταγενέστερα αν χρειάζεται βάφει κάτι με ένα πράσινο σπρέι. Το χρώμα αυτό προσδιορίζει το σπίτι ως κατοικήσιμο και επισκευάσιμο. Επιπλέον υπάρχει σήμανση για τα κατεδαφιστέα. Για τις ζωτικές ανάγκες των ανθρώπων χρησιμοποιήθηκε το εκθεσιακό κέντρο, όπου συγκεντρώνονταν αγαθά και τρόφιμα από αλληλέγγυους/ες από όλη τη χώρα, και γινόταν διανομή τροφίμων. Στην πορεία βέβαια αυτής της έκτακτης συγκυρίας παρατηρήθηκαν οι γνωστές παρασιτικές συμπεριφορές από αντιδημάρχους, που ήταν εκεί για τις χειραψίες και την επιθυμία τους να κάνουν κουμάντο στο ποιος θα φάει και ποια όχι, όπως και από δημοτικούς υπαλλήλους επιφορτισμένους με τον ρόλο του κλειδοκράτορα, που γεμίζουν περηφάνια για τον ρόλο τους.

Αυτοοργάνωση και Αλληλοβοήθεια

Οι χωριανοί και οι χωριανές στήσανε αυτοοργανωμένες δομές αντιμετώπισης της κρίσης, που γέννησε ο σεισμός, και αναθρέφει ακόμα μεθοδικά η κρατική διαχείριση. Καθημερινά λειτουργούσε κοινωνική κουζίνα που έβγαζε δύο χιλιάδες γεύματα, και γίνονταν διανομές αγαθών σε γύρω χωριά με προσωπικά οχήματα και ιδιωτικά έξοδα φυσικά. Η παρουσία εθελοντικών οργανώσεων με σχετική πείρα επιτάχυνε τις προσπάθειες για σίτιση και ιματισμό σεισμόπληκτων. Για κάποιο διάστημα στήθηκαν σκηνές για τους ξεσπιτωμένους και έπειτα τοποθετήθηκαν οι οικίσκοι (διαδικασία που είναι ακόμα εν εξελίξει αφού μέχρι σήμερα στήνονται τέτοιες υποδομές). Στο μεσοδιάστημα συστάθηκε ο «Σύλλογος σεισμόπληκτων Δ. Μίνωα Πεδιάδας Η ΕΛΠΙΔΑ», που έχει καταθέσει σχετικά ερωτήματα-αιτήματα στη Βουλή. Όπως σε παρόμοιες περιπτώσεις ανάλογων καταστροφών (Β. Εύβοια κ.ά.) έτσι και εδώ αλληλέγγυοι αναρχικοί-ελευθεριακοί, και πολύς κόσμος με ευσυνειδησία και βασική κοινωνική ενσυναίσθηση, βρέθηκε από τις πρώτες μέρες εκεί, με αγαθά και με πράξεις να συνδράμει τους/τις σεισμόπληκτους/ες. Πέραν της στόχευσης της συγκέντρωσης και διανομής αγαθών έγινε και προσπάθεια να συναντηθούν και να επικοινωνήσουν οι άνθρωποι στους οικίσκους, ώστε να αντιμετωπίσουν συλλογικά την νέα πραγματικότητα που ζούνε. Εδώ βέβαια πρέπει να αναφέρουμε ότι δεν έχει υπάρξει ακόμα οργανωμένη παρουσία αναρχικών, παρά μόνο πρωτοβουλιακές κινήσεις και δράσεις από άτυπες ομαδοποιήσεις.

Αναγκαίες λύσεις και ευκαιριακές λύσεις

Το αφήγημα από την πλευρά της Πολιτείας είναι γνωστό. Θα δοθούν αποζημιώσεις, θα πέσει ζεστό χρήμα, θα κλείσουν στόματα και μυαλά. Στην περίπτωση που εξετάζουμε, αυτά είναι ακόμα υποσχέσεις, και χρέος μας είναι να διαπιστώσουμε αν έχουμε να κάνουμε με αλλαγή παραδείγματος και στο θέμα της μέριμνας του Κράτους προς τους πολίτες. Στο Αρκαλοχώρι, όπως και με την πανδημία, τις πυρκαγιές και τις κακοκαιρίες, έχουμε άφθονο, δυστυχώς, υλικό για να διαπιστώσουμε πόσο πεινασμένους, άφραγκους ή και νεκρούς μάς θέλει το Κράτος, εκτός από φοβισμένους και τρομοκρατημένους – κάτι που έχουμε εμπειρώσει καλά. Στο δια ταύτα λοιπόν, απέναντι από το Εκθεσιακό Κέντρο Αρκαλοχωρίου δημιουργήθηκε μια τεράστια τσιμεντένια πλατφόρμα όπου τοποθετήθηκαν κοντίνερ από μέταλλο και πλαστικό – τα περισσότερα από «δωρεές» γνωστών σεσημασμένων προσωπι-

κοτήτων όπως ο Μαρινάκης. Ο κάθε οικίσκος είναι λίγων τετραγωνικών, και η πρόβλεψη είναι να στεγάζει μέχρι και τετραμελή οικογένεια. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, στην πορεία ο Δήμος φρόντισε να αποσπάσει υπογραφές από ταλαιπωρημένους και μεγάλης ηλικίας ανθρώπους, ώστε να συναινέσουν ότι θα παραδώσουν τους οικίσκους μετά από δύο χρόνια, ασχέτως αν έχουν αποκατασταθεί οι ζημιές στα σπίτια τους, και για να τοποθετηθούν μετρητές ρεύματος για τα κλιματιστικά, που ήταν μέχρι πρότινος ο μόνος τρόπος θέρμανσης. Ασχέτως αν επικοινωνιακά έχει γίνει αναδίπλωση επί του θέματος από την πλευρά του Δήμου Μίνωα-Πεδιάδος, η κατεύθυνση και η πρόθεση είναι η αναμενόμενη, και ελπίζουμε ότι τα σχέδια για κερδοφορία με αφορμή αυτή την τραγωδία θα ανακοπούν, και θα επιστραφεί στους ιθύνοντες έστω ένα μερίδιο της αναληθσίας που τους χαρακτηρίζει.

Η πρόσφατη κακοκαιρία χτύπησε και το Αρκαλοχώρι, στα προκάτ τα κλιματιστικά σταμάτησαν να λειτουργούν, και το κρύο στο ανοιχτό πεδίο δεν άφηνε περιθώρια αισιοδοξίας. Οι υπεύθυνοι ήταν φυσικά απόντες –μάλλον θα είχαν κουρνιάσει κάπου ζεστά– και οι σεισμόπληκτοι των οικίσκων, πρωτοβουλιακά κάποιοι και θέτοντας το πρόβλημα συλλογικά, διεκδίκησαν να ανοίξει η αποθήκη (εκθεσιακό κέντρο), και να μοιραστούν οι σόμπες που είχαν σταλεί από αλληλέγγυους στους σεισμόπληκτους για τους ίδιους τους οικίσκους, και όχι για να τα κλειδώσει ο δήμος ή να τα καταχραστεί. Τελικώς εμφανίστηκε ο κλειδοκράτορας υπάλληλος του Δήμου και έδωσε πρόσβαση, αλλά οι σόμπες δεν φτάνανε ούτε για τους μισούς οικίσκους, και έπρεπε να γυρνάνε από προκάτ σε προκάτ. Σε κάτι τέτοιες καταστάσεις αντιλαμβάνεται ο καθένας και χωρίς πολύ ανάλυση πως οι μεσάζοντες και οι νταβατζήδες δεν θα έπρεπε να έχουν καμία θέση στις ζωές μας. Έχει σημασία να εξηγήσουμε γιατί επιμένουμε τόσο στα προκάτ: Εκεί μένουν όσοι έχουν ξεσπιτωθεί, μπορεί να μπαίνουν στα σπίτια τους βιαστικά, υπό τον φόβο μην τους πέσει τίποτα στο κεφάλι, να βάζουν ένα πλυτήριο και να επιστρέφουν στην τσιμεντένια πλατφόρμα με τα πλαστικά κουτιά πάνω της. Από και μέσα σε αυτή τη συνθήκη δημιουργήθηκε ένας δεύτερος σύλλογος, μέσα από συνελεύσεις στα προκάτ, ο «Σύλλογος Οικίσκων σεισμόπληκτων Αρκαλοχωρίου», όπου έπειτα από ψηφοφορία εξέλεξε Δ.Σ. με βάση την προτίμηση σε ψήφους. Κατά την κακοκαιρία «Ελπίς» η ύπαρξη του νεοσύστατου συλλόγου, δηλαδή των ανθρώπων που τον απαρτίζουν και που οργανώθηκαν από κοινού, ήταν πολύ βοηθητική στην εύρεση λύσεων ενάντια στις αντίζοες συνθήκες, και στην δημοσιοποίηση και γνωστοποίηση σε πολύ ευρεία κλίμακα της εκεί κατάστασης. Ακόμα, τις επόμενες μέρες, μέσω επαφών με τοπικές επιχειρήσεις και αλληλέγγυων κινήσεων, περιόρισε τον ρόλο του Δήμου ως μεσάζοντα. Πολύ σύντομα, δυστυχώς, εφόσον πέρασε και η τελευταία κρίση, ο σύλλογος των οικίσκων αραιώσε τις συνελεύσεις του, και επικράτησαν λογικές εσωστρέφειας (όπως παραδείγματος χάριν η βοήθεια που έρχεται από αλληλέγγυους να μοιράζεται μόνο στους οικίσκους). Ακόμα υπήρξε περίπτωση που προτάθηκε να συμμετάσχουν στις διανομές οικογένειες αλλοδαπών, εκτός των οικίσκων, και η απάντηση του συλλόγου ήταν αρνητική.

Βιώνουμε μια περίοδο που ολοένα συντηρητικοποιούνται οι κοινωνίες, οι αυτοματισμοί απευαισθητοποιούν τους ανθρώπους, και η νεοφιλελεύθερη και ακροδεξιά ατζέντα εκφράζεται κυρίαρχα και θεσμικά. Κάθε νέα οργανωτική προσπάθεια των από τα κάτω να απαντήσουν σε αυτά κινδυνεύει να αναπαράξει, μέσα από τις επιλογές και τη διάρθρωσή της, τα ίδια αντιδραστικά χαρακτηριστικά στα οποία καλείται ιστορικά να αντιπαρατεθεί. Η διαχείριση της πανδημικής πραγματικότητας από τα κράτη και το κεφάλαιο, συνολικά και όχι μόνο υγειονομικά, διαμόρφωσε συνθήκες εντός των οποίων πολλά απελευθερωτικά προτάγματα πρέπει να «διανύσουν μεγάλη απόσταση», για να εκφραστούν από ανθρώπους που βιώνουν παραπάνω, εντονότερα και ανεπιστρεπτή την απώλεια της κανονικότητας – που όλοι έχουμε εδώ και δυο χρόνια απολέσει. Ο λόγος φυσικά για τους σεισμόπληκτους και τις ζωές τους στην ευρύτερη περιοχή του Αρκαλοχωρίου. Εμείς από τη μεριά μας πρέπει να έχουμε παρουσία, και να στεκόμαστε αλληλέγγυοι με επαγρύπνηση σε τέτοιες περιστάσεις όπου οι άνθρωποι κινητοποιούνται, δοκιμάζονται οι αντοχές τους, και η αναλωσιμότητά τους είναι, τόσο εμφαντικά, υπό συζήτηση. Να μην αφήσουμε τη βαρβαρότητα να βρίσκει έδαφος να εκφράζεται και να κανονικοποιείται πουθενά, πόσο μάλλον σε πληγείσες περιοχές, από φυσικές καταστροφές και καταστροφικές πολιτικές.

Υ.Γ. Τις μέρες που γραφόταν το άρθρο, το μισό υπουργικό συμβούλιο παρέλασε από το Αρκαλοχώρι. Ο Αυγενάκης έκανε φιέστα σε ξενοδοχείο χωρίς τη παρουσία σεισμοπαθών και την επομένη χάρισε οικίσκους, ο Πρωθυπουργός επισκέφτηκε το Ηράκλειο (συννοεούμενος από τη μισή αστυνομική δύναμη του νησιού) με αφορμή φυσικά την ενθρόνιση του νέου Αρχιεπισκόπου Κρήτης, και η υπουργός παιδείας και θρησκευμάτων Κεραμέως επισκέφτηκε, χωρίς να είναι γνωστό εκ των προτέρων, σχολείο στη σεισμόπληκτη περιοχή.

Κάλεσμα σε δράση ενάντια στις τελευταίες επιθέσεις εναντίον της επανάστασης στη Ροζάβα Να αναδείξουμε τη συμμαχία του τουρκικού φασισμού με τους τζιχαντιστές του Ισλαμικού Κράτους!

Το τουρκικό κράτος εντείνει τις επιθέσεις του εναντίον της αυτοδιοίκησης στη ΒΑ Συρία, εδώ και εβδομάδες, χρησιμοποιώντας drones και πυροβολικό σε μια προσπάθεια να εκτοπίσει και να εκφοβίσει τον πληθυσμό. Μέσω της τουρκικής κατοχής ενισχύονται περαιτέρω και υποστηρίζονται άμεσα οι δομές του Ισλαμικού Κράτους. Αυτή η υποστήριξη βρήκε την ισχυρότερη έκφρασή της στην τελευταία απόπειρα ισλαμιστικών πυρήνων να απελευθερώσουν αιχμάλωτους μαχητές του ΙΚ από τη φυλακή Σίνα στη Heseke.

Ως πρωτοβουλία #Riseup4Rojava καλούμε σε δράσεις και διαδηλώσεις για να ενημερώσουμε το παγκόσμιο κοινό για τη συμμαχία του Ι.Κ με το τουρκικό κράτος, και να το κάνουμε να λογοδοτήσει!

Στις 20 Ιανουαρίου, την 4η επέτειο από την έναρξη της τουρκικής εισβολής στο Efrin, Πυρήνες του Ισλαμικού Κράτους επιτέθηκαν στη φυλακή Σίνα στη Heseke. Προσπαθούσαν να απελευθερώσουν τους 5.000 μαχητές του ΙΚ που ήταν φυλακισμένοι εκεί, οι οποίοι ξεκίνησαν εξέγερση μέσα στη φυλακή κατά τη διάρκεια των εξωτερικών επιθέσεων και προσπάθησαν να δραπετεύσουν. Στη γειτονία γύρω από τη φυλακή ξέσπασαν σφοδρές μάχες μεταξύ των δυνάμεων εσωτερικής ασφάλειας και των ισλαμιστών.

Η επίθεση είναι η μεγαλύτερη επίθεση του ΙΚ από την απελευθέρωση των τελευταίων περιοχών που κατείχε. Ενώ συνεχίζονταν οι μάχες, στις 21 Ιανουαρίου, ο τουρκικός στρατός βομβάρδισε ένα όχημα των δυνάμεων αυτοάμυνας, το οποίο κατευθυνόταν προς τη Heseke για να πολεμήσει εναντίον των ισλαμιστών.

Επίθεση με drone σημειώθηκε επίσης στη Shengal, σκοτώνοντας δύο μέλη των Δυνάμεων Αυτοάμυνας των Γιαζίντι. Οι τουρκικές επιθέσεις στον λαό των Γιαζίντι είναι η συνέχεια της γενοκτονίας τους από το ΙΚ, την οποία τερμάτισαν οι μαχητές του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας!

Χωρίς την υποστήριξη της τουρκικής κατοχής, η ενίσχυση του ΙΚ στην περιοχή δεν θα ήταν δυνατή

Οι πυρήνες του ΙΚ υποστηρίζονται και δημιουργούνται από τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες. Πρώην μαχητές του βρίσκουν θέση στις τάξεις του λεγόμενου «Συριακού Εθνικού Στρατού» των μισθοφόρων που τυραννούν τους ανθρώπους στις κατεχόμενες περιοχές υπό τουρκικό έλεγχο. Μέσω αυτών των επιθέσεων, ο τουρκικός φασισμός προσπαθεί να αποσταθεροποιήσει την περιοχή και την αυτοδιοίκηση στη βορειοανατολική Συρία.

Οι απειλητικές επιθέσεις και οι βομβαρδισμοί του πυροβολικού που πραγματοποιήθηκαν ταυτόχρονα από τις δυνάμεις του τουρκικού φασισμού αποτελούν άμεση υποστήριξη στην επίθεση των πυρήνων του ΙΚ.

Λαμβάνουμε δράση! Αναδεικνύουμε τη συνεργασία του Ι.Κ και του τουρκικού φασισμού!

Εν μέσω ενός «πολέμου χαμηλής έντασης», ο τουρκικός φασισμός προσπαθεί να πραγματοποιήσει τις επιθέσεις του χωρίς ιδιαίτερη δημοσιότητα, γιατί φοβάται την πίεση της παγκόσμιας κοινότητας των πολιτών. Πρέπει να αποκρούσουμε αυτή τη στρατηγική! Είναι καθήκον μας να δείξουμε αλληλεγγύη στον λαό της Ροζάβα, και να φέρουμε στη δημοσιότητα τα εγκλήματα και όσους κερδοσκο-

πούν από το φασιστικό τουρκικό καθεστώς! Το τουρκικό κράτος και οι δυνάμεις του NATO που συνεργάζονται μαζί του πρέπει να λογοδοτήσουν για τα χρόνια υποστήριξης των τζιχαντιστών του ΙΚ!

Η συμμαχία πατριαρχικών και φασιστικών δυνάμεων μας προκαλεί οργή η οποία πρέπει να βγει στους δρόμους!

Στοχοποιούμε τη βιομηχανία όπλων και drone!

Τα μαχητικά μη επανδρωμένα αεροσκάφη του τουρκικού στρατού είναι ένα από τα κύρια εργαλεία που χρησιμοποιούνται κατά του λαού της Ροζάβα. Μέσω της υποστήριξης καπιταλιστικών βιομηχανικών εταιρειών, η Τουρκία συνεχίζει να επεκτείνει τον στόλο των πολεμικών drones της.

Είναι απαραίτητο να αναδείξουμε, να μπλοκάρουμε και να κάνουμε τις εταιρείες που παρέχουν στην Τουρκία υλικά να λογοδοτήσουν για την τεχνολογία και γνώση που παρέχουν στη Τουρκία στον πόλεμό της ενάντια στο κουρδικό κίνημα ελευθερίας!

Έναν χάρτη των εταιρειών που συμμετέχουν στο πρόγραμμα drone της Τουρκίας μπορείτε να τον βρείτε εδώ:

- <https://riseup4rojava.org/take-action/>
- <https://riseup4rojava.org/weapon-industry/>

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε οι ενέργειες της τουρκικής κατοχής κατά της Ροζάβα να μην τύχουν για άλλη μια φορά διεθνούς προσοχής!

Είναι ώρα να αναλάβουμε δράση, να ενοχλήσουμε, να μπλοκάρουμε και να καταλάβουμε, είναι ώρα να βγούμε στους δρόμους!

■/ Συντονισμός RiseUp4Rojava

■ Σχετικά με τα γεγονότα στην ΑΣΟΕΕ τον Γενάρη

Την Τρίτη 11 Γενάρη πραγματοποιείται παρέμβαση εναντίον του καθηγητή Δράκου μέσα σε αμφιθέατρο στη σχολή της ΑΣΟΕΕ. Εκεί, ο καθηγητής χτυπιέται και επικοινωνούνται οι λόγοι: κατηγορίες για τοκογλυφία και παιδεραστία. Ταυτόχρονα γράφονται σχετικά συνθήματα.

Τα παραπάνω γίνονται γνωστά μέρες αργότερα από αναρχικούς/αναρχικές που αναλαμβάνουν την ευθύνη της παρέμβασης. Στο ενδιάμεσο, τα μμε και οι παράγοντες που βάλανε τον Δράκο στη θέση αυτή στήνουν το κλασικό αφήγημα. Ανομία - «γνωστοί-άγνωστοι» - πανεπιστήμια έρχονται να κουκουλώσουν και να ξεπλύνουν την ίδια τη φύση της υπόθεσης. Το νόημα της υπόθεσης ανοίγει σιγά-σιγά και διαφαίνεται τι πραγματικά συμβαίνει.

Στη συνέχεια καλείται στην ΑΣΟΕΕ συγκέντρωση όσον αφορά τη συγκάλυψη από τους υπεύθυνους της ΑΣΟΕΕ, καθώς γνώριζαν για όλες τις ποινικές υποθέσεις του καθηγητή. Αργότερα κάποια άτομα ξεκινούν μία κίνηση καταστροφής μίας επιπλέον περιφραξης μέσα στη σχολή. Ουσιαστικά, ανοίγει τρύπα σε μία γυψοσανίδα, που έκλεινε την πρόσβαση σε κάποια σημεία στον 2ο όροφο, η οποία τοποθετήθηκε το διάστημα των Χριστουγέννων, όταν η σχολή ήταν κλειστή.

Η κίνηση της αστυνομίας ήταν να εισβάλει στη σχολή. Οπκίτες με συνοδεία ασφαλών-καμεραμέν εισβάλουν και συλλαμβάνουν τα άτομα που κάναν τις εργασίες. Φυσικά, δημοσιεύονται και τα ανάλογα βίντεο των «μάχινων» ομάδων των μπάτσων, που μπαίνουν σε σχολές με διάταξη και τα χέρια πάνω από τα όπλα τους.

Όλα τα παραπάνω γίνονται στον απόηχο των απαντών εισβολών των μπάτσων στο ΑΠΘ. Αρχικά για να εκκενώσουν την κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό, και μετέπειτα για να εκκενώσουν νέο στέκι, που ανοίχτηκε πίσω από το Χημικό του Α.Π.Θ. ως απάντηση στην εκκένωση (πιο αναλυτικά στη σελίδα 12).

Η κατάσταση στα πανεπιστήμια είναι πολεμική. Η πανεπιστημιακή αστυνομία εκπαιδεύεται ήδη. Οι διαφόρων ειδών αστοί χορηγούν τουρνικέ, και όλα τα αποβράσματα στην Καθημερινή τρίβουν τα χέρια τους.

Τις επόμενες μέρες στην ΑΣΟΕΕ ξετυλίγεται ένα ακόμη μικρό κομμάτι αντίστασης. Οι φοιτητές/τριες και αγωνιστές/τριες καλούν στη σχολή τους ενάντια στην εισβολή των μπάτσων, διαδηλώνουν στο κέντρο της πόλης· καλούνται μικροφωνικές, πραγματοποιούνται συγκρούσεις στην Πατησίων, μπροστά από τη σχολή. Υπενθυμίζεται στο κράτος, τους πρυτάνεις, τους δημοσιογράφους ότι όταν το κίνημα συσπειρώνεται μπορεί να απαντήσει δυναμικά και να κρατήσει ζωντανό ένα ακόμη καραούλι.

Ο πόλεμος σε κράτος και κεφάλαιο γίνεται με αμείωτη ένταση. Καλούμαστε να υπε-

ραπιστούμε ζητήματα και καταστάσεις που άλλοτε θεωρούνταν δεδομένα. Να βάλουμε αναχώματα στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό που μας επιβάλλεται με κάθε μέσο και πρόσημα. Να αντισταθούμε στο μόνιμο καθεστώς εξαίρεσης.

Τέλος, για την υπόθεση του καθηγητή Δράκου σχετικά με τη διαπλοκή του με τους αστούς, τη δεξιά, τους υψηλά ιστάμενους στην ΑΣΟΕΕ δεν είναι κάτι που πρέπει να προξενεί εντύπωση. Η καριέρα αυτών των καθααρμάτων περνά από όλα τα στάδια αηδίας, σαπίλας και εκμετάλλευσης του καπιταλιστικού κόσμου που ζούμε. Με τα λόγια των ατόμων που κάναν την παρέμβαση: «Η υπόθεση του Α. Δράκου δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο παράδειγμα. Ούτε είναι θέμα ανικανότητας ή αδιαφορίας των εμπλεκόμενων, αλλά έτσι λειτουργεί διαχρονικά το σύστημα και τα παρακλάδια του. Τέτοια υποκείμενα υπάρχουν μέσα στην καθημερινότητά μας σε διάφορες μορφές, υποκείμενα που εκμεταλλεύονται την εξουσία που τους δίνεται, καταπιέζουν ζωές άλλων, προκειμένου να ικανοποιήσουν προσωπικές τους επιθυμίες, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι ποτέ δεν θα έρθουν αντιμέτωποι με οποιαδήποτε συνέπεια. Επιλέξαμε να "σπάσουμε" αυτή την ψευδαίσθηση υπενθυμίζοντας στους εκμεταλλευτές μας ότι καμία θέση και κανένα κοινωνικό στάτους δεν σε καθιστά άτρωτο. Αρνούμαστε την υποδούλωση και χτίζουμε εμπόδια στην εφαρμογή της κανονικότητας που θέλουν να μας επιβάλουν».

[Δυτικές συνοικίες Θεσσαλονίκης] Συνεχίζονται οι φασιστικές πρακτικές, σχηματοποιούνται τα ναζιστικά τάγματα εφόδου

Τις τελευταίες μέρες του Γενάρη (25/01) ήρθαν στο φως της δημοσιότητας νέες καταγγελίες για φασιστικές επιθέσεις στη Σταυρούπολη και τον Εύοσμο Θεσσαλονίκης. Ένα περιστατικό που δίνει συνέχεια σε προηγούμενους τραμπουκισμούς και ξυλοδαρμούς: Πρόκειται για 16χρονο πρόσφυγα από το Ιράκ που διαμένει στο καμπ προσφύγων στα Διαβατά, και πηγαίνει σχολείο στο Διαπολιτισμικό Γυμνάσιο και Λύκειο Εύοσμου, όπου μαζί με τον ίδιο παρακολουθούν τα μαθήματα άλλοι 40 πρόσφυγες από την εν λόγω δομή. Ο 16χρονος Ιρακινός είχε δεχθεί επίθεση έξω από το σχολείο μετά το σχόλασμα τις μέρες πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων. Περιστατικά σαν αυτά δυστυαρου- η φασιστική κινητικότητα είναι έντονη, ειδικά συ-

γκριτικά με άλλες γειτονίες και το κέντρο της πόλης. Ενδεικτικά αναφέρουμε την επίθεση ακροδεξιών μετά το πέρας αγώνα της Προοδευτικής «Εκρηξης» Τούμπας στο γήπεδο της Σταυρούπολης το 2018 (βλ. Άπατρις φ. #39), και τα γεγονότα τον Σεπτέμβρη του '21 με επίκεντρο τα ΕΠΑΛ Σταυρούπολης και το 2ο ΕΠΑΛ Ευόσμου, και τις απαντήσεις που έδωσε το αντιφασιστικό κίνημα (βλ. Άπατρις φ. #49). Ακόμη πιο κοντά παρατηρούμε τη δολοφονία του 19χρονου Άλκη Καμπανού στις 01/02/2022, στην περιοχή του Χαριλάου, καθώς νέα στοιχεία εμφανίζουν τους δράστες να ανήκουν σε νεοναζιστική φράξια εντός της Θύρας 4. Τα τωρινά δεδομένα αποσαφηνίζουν και μορφοποιούν με τι έχουμε να κάνουμε. Σε αυτό βοηθάνε και οι ίδιοι οι φασίστες μέσω αναρτήσε-

ών τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όπου περηφανεύονται για τραμπουκισμούς, και χαιρετάνε ναζιστικά. Φυσικά φασίστες δεν υπάρχουν μόνο στα Δυτικά, ούτε όλες οι μαθήτριες/ες στα δύο αυτά σχολεία είναι φασίστες. Το επίμαχο στην περίπτωση είναι ότι βλέπουμε την προσπάθεια εφαρμογής της ναζιστικής θεωρίας περί «ζωτικού χώρου», εκκινώντας από άτομα πολύ νεαρής ηλικίας, και με πεδίο δράσης σχολικά συγκροτήματα. Οι ευθύνες για αυτή την εκκόλαψη του φασισμού βαρύνουν πολλούς και πολλές, και όχι ισόποσα, αλλά δεν μπορούμε παρά να θυμηθούμε ότι «ο λόγος που ο πόλεμος με τον φασισμό είναι τόσο μακροχρόνιος, είναι επειδή κάποιοι του προσφέρουν ειρήνη».

Μια συνηθισμένη μέρα στο Θεαγένειο

Ραντεβού στον 9ο όροφο, ώρα 1:00μμ. Κλινική ημερήσια νοσηλείας.

Ανοίγοντας την πόρτα του ασανσέρ αντικρύζω το πλήθος των ασθενών στο «σαλόνι». Όλοι φυσικά με τις μάσκες τους, προσπαθούν να κρατήσουν αποστάσεις και η τηλεόραση που παίζει στο διαπασών προσπαθεί να διασκεδάσει την ανυπομονησία τους! Ασθενείς και συνοδοί με το βλέμμα καρφωμένο στην ηλεκτρική πινακίδα να παρακολουθούν τα «νούμερα» αριστερά του ασθενή, δεξιά του γιατρού.

Αναμένουν με αγωνία τη δική τους σειρά! Άνθρωποι-φιγούρες, ταλαιπωρημένοι από τη ζωή και την αρρώστια δείχνουν ιώβεια υπομονή. Πράγματι, στις ουρές του Θεαγενείου, σπάνια ξεσπούν καυγάδες. Ο πόνος και ο οδοστρωτήρας της «επάρατης» σε κάνουν αλληλέγγυο προς τον άλλον. Συχνά ο ένας ασθενής παρηγορεί τον συνασθενή του! Οι ώρες περνούν... Το ραντεβού από την 1:00 μ.μ. πραγματοποιείται στις 3:15 μ.μ. Εξουθενωμένη μπαίνω στο ιατρείο και εκεί συναντώ μια παράλληλη πραγματικότητα. Ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό επίσης εξουθενωμένο να αντιμετωπίζει καθημερινά πλειάδα ασθενών. Χωρίς τις κατάλληλες υποδομές (κτηριακές, γραμματειακή υποστήριξη κ.λπ.) να προσπαθεί να υπηρετήσει τον κάθε ασθενή.

Ναι να υπηρετήσει! Στο Θεαγένειο γιατροί νοσηλευτές βοηθητικό προσωπικό υπηρετούν. Είναι ευγενέστατοι άκρως εξυπηρετικοί και με υψηλότατο επίπεδο γνώσεων και εμπειρίας. Άλλωστε εδώ και έξι χρόνια επισκέπτομαι συχνότατα το νοσοκομείο και συχνά φιλοξενούμαι σε αυτό, οπότε έχω τη βεβαιότητα των όσων περιγράφω.

Στη συνέχεια μένω έκπληκτη όταν μαθαίνω πως όλη αυτή η καθυστέρηση και ταλαιπωρία οφείλεται στην ηλεκτρονική αναβάθμιση του συστήματος... Ας σοβαρευτούμε: Για ποια αναβάθμιση φροντίζουν οι ιθύνοντες, σε ένα νοσοκομείο απαρχαιωμένο, επιεικώς ακατάλληλο, που λειτουργεί χάρη στην ευσυνειδησία και το φιλότιμο των εργαζομένων!! Που δεν έχει ένα δεύτερο ασανσέρ για τους ασθενείς. Που δεν διαθέτει τουαλέτες στους κοινόχρηστους χώρους. Που στα εξωτερικά ιατρεία για να εξετάσει ο γιατρός τον ασθενή πρέπει η νοσοκόμα να κλειδώσει την πόρτα από μέσα, για να μην εισβάλει ο κάθε ανυπόμονος. Θα μου πείτε γιατί αναφέρω τέτοιες λεπτομέρειες... Γιατί αυτά είναι τα στοιχειώδη... Γιατί ολόκληρη η βόρεια Ελλάδα δεν διαθέτει ένα σύγχρονο αντικαρκινικό νοσοκομείο. Γιατί οι τοπικοί και πολιτειακοί «άρχοντες» δεν κάνουν απολύτως τίποτα στον τομέα της υγείας, για τον τόπο και τους ανθρώπους του. Γιατί οι ασθενείς ξεκινούν νύχτα από την επαρχία για να «κερδίσουν» τα πέντε λεπτά της εξέτασης που τους αναλογούν! Γιατί οι

γιατροί-νοσηλευτές και λοιπό προσωπικό δεν είναι υπεράνθρωποι αλλά ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Και όπως τα συστήματα έτσι και αυτοί έχουν τις αντοχές τους. Γιατί άλλοι θα θεραπευτούν... άλλοι θα πηγαινοέρχονται πολύ καιρό και άλλοι θα εξέλθουν από τον μάταιο τούτο κόσμο...

Σημασία έχει όμως να δοθούν κάποιες απαντήσεις σε αυτά τα «γιατί» και ειδικά στα πιο σημαντικά από αυτά που θέτω, αυτά που σίγουρα θέτουν οι ειδικοί και δεν εισακούονται. Κάποιοι επιτέλους πρέπει να ακούσουν και κάποιοι πρέπει να δώσουν λύσεις.

Το Θεαγένειο ξεπέρασε τον χρόνο, τον κατέλυσε... γιατί ο χρόνος σε αυτό κυλάει απαράλλακτα! Οι άνθρωποι όμως θα συνεχίσουν να νοσούν από καρκίνο και από... άλλες ασθένειες!!

■/ Μια ασθενής με θέση νοσηλείας Γ΄

[Θεσσαλονίκη] Συλλήψεις από την αντιτρομοκρατική: Επιστολή του Πάνου Καλαϊτζή

Την Τρίτη 08/02 και ώρα 19:00 το απόγευμα με προσήγαγε η αντιτρομοκρατική υπηρεσία κάτω από το σπίτι της συντρόφου μου στην Άνω Πόλη. Αφορμή για την προσαγωγή μου είναι η σύλληψη κατά τις πρωινές ώρες της ίδιας μέρας του Θάνου Χατζηαγγέλου και της Γεωργίας Βούλγαρη για την τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού στο ίδρυμα Εθνικού και Θρησκευτικού Προβληματισμού. Μεταφέρθηκα στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης, όπου ώρες αργότερα μου ανακοινώθηκε η σύλληψή μου με κατηγορίες κακοϋργηματικού χαρακτήρα και ένταξη στην οργάνωση Αναρχική Δράση. Παρέμεινα για δύο ημέρες κρατούμενος στα υπόγεια της ΓΑΔΘ, την Παρασκευή 11/02 πέρασα από ανακρίτρια και εισαγγελέα, όπου μου ανακοινώθηκε η προφυλάκισή μου.

Βρισκόμενος πλέον στη δίνη μιας κωμικοτραγικής διαδικασίας που εξελίσσεται σε βάρος μου, δηλώνω απε-

ρίφραστα και δυνατά αθώος για όλες τις κατηγορίες τις οποίες μου προσάπτουν. Βρίσκομαι αυτή τη στιγμή προφυλακισμένος χωρίς να υπάρχει ΟΥΤΕ ΕΝΑ στοιχείο που να με συνδέει με τη συμμετοχή μου σε αυτά που μου αποδίδονται, χωρίς να υπάρχει ΟΥΤΕ ΜΙΑ αναφορά του ονόματός μου στις καταθέσεις της αντιτρομοκρατικής σε σχέση με τη δράση της οργάνωσης. Η μόνη σύνδεση που επιχειρείται να γίνει είναι μέσω του σπιτιού που ενοικιάζω, δίπλα στο μαγαζί που διατηρούσα μαζί με τους συνεργάτες μου, καθώς και δίπλα στο σπίτι της συντρόφου μου (όπου ουσιαστικά έμενα), και το οποίο είχα παραχωρήσει ως χώρο καραντίνας και ανάρρωσης από τον covid-19.

Καταβάλλω προσπάθειες να κρατηθώ όρθιος απέναντι σε αυτή τη σκευωρία που έχει στηθεί και μου στερεί την ελευθερία μου. Προσπαθώ να κρατήσω το μυαλό μου σε εγρήγορση και καθαρό για να μπορέσω να σταθώ απέναν-

τι σε αυτό το άδικο που θέλει να με πνίξει. Προσπαθώ να σηκώσω το αναστήμά μου απέναντι σε αυτήν την αυθαιρεσία, που νομίζει ότι η ζωή μου είναι ένα πιόνι σε μια αόρατη σκακιέρα. Απέναντι σε αυτούς που παίρνουν τις ανθρώπινες σχέσεις και τις χρησιμοποιούν όπως θέλουν και όπως τους ταιριάζει για να συνθέσουν το παζλ που σχεδιάζουν.

Θα τα καταφέρω.

Αλληλεγγύη στον φίλο, συνάδελφο και σύντροφο Θάνο Χατζηαγγέλου, και στην συντρόφισσα Γεωργία, που γνώρισα πριν ελάχιστες ημέρες στα υπόγεια της ΓΑΔΘ.

■/ Πάνος Καλαϊτζής
Φυλακές Κορυδαλλού
15/02/2022

■ [Θεσσαλονίκη] Συλλήψεις από την αντιτρομοκρατική: Κείμενο των δύο αιχμάλωτων συντρόφων από τη ΓΑΔΘ

Όταν το καθεστώς εξαίρεσης νομιμοποιείται γύρω σου, τότε το ανάστημά σου ψηλώνει, παίρνεις βαθιές ανάσες γιατί σου χρονομετρούν ακόμη και τον αέρα, για να συνεχίσεις μέχρι το τέλος. Μέχρι τη νίκη.

Τα ξημερώματα της Τρίτης 8/2, πάνοπλες δυνάμεις της ΕΚΑΜ και της αντιτρομοκρατικής εισβάλλουν σε σπίτι στην οδό Αλκινόου 12 στην Άνω Πόλη, και μας συλλαμβάνουν. Έχει προηγηθεί ο εμπρησμός του ΙΕΘΠ (Ιδρυμα Εθνικού και Θρησκευτικού Προβληματισμού), ενέργεια την ευθύνη της οποίας δεν έχουμε αποποιηθεί από την πρώτη στιγμή στο μέτρο που αναλογεί στον καθένα μας. Με κουκούλες στο πρόσωπό μας, και αλυσίδες στα χέρια μας κρατούμαστε για 28 ώρες απομονωμένοι στα γραφεία της αντιτρομοκρατικής, και μετά στα δικαστήρια συναντάμε τα πρώτα συντροφικά βλέμματα. Αλυσοδομένοι ανάμεσα σε ανθρώπους δίχως πρόσωπα, με το κεφάλι μας ψηλά, και με τα χαμόγελα που ξεχειλίζουν από περηφάνια για ό,τι είμαστε, για ό,τι διώκουν πάνω μας. Το καθεστώς εξαίρεσης συνεχίστηκε και μέσα στα κρατητήρια της ΓΑΔΘ, όπου κάθε φορά που έχουμε επιχειρήσει να παρέμβουμε στη δημόσια κινηματική σφαίρα βρισκόμαστε κλειδωμένοι στα κελιά μας, μια συνθήκη που πήγε να ντύσει η αντιτρομοκρατική κάτω από αυθαίρετες εντολές για γενική κράτηση όλων. Μία συνθήκη που οφείλει να κοπεί από τη ρίζα, καθώς οι λογαριασμοί μας με τους κουκουλοφόρους της αντιτρομοκρατικής αφορούν εμάς τους ίδιους. Ο πόλεμος έχει κανόνες, και μια πράξη επαναστατικής βίας είναι μέρος του δικού μας πολέμου. Όμως οφείλουμε να αναδείξουμε από εδώ και πέρα το σύνολο των κινήσεων της αντιτρομοκρατικής, που όταν αποπειράται να τσακίσει ανθρώπους και ιδέες, αναζητά μανιωδώς τρεις ανθρώπους για να στηρίξει και να στήσει ποινικά το άρθρο 187Α, που αφορά τη σύσταση τρομοκρατικής οργάνωσης. Εμείς κάνουμε τα δικά μας σταθερά βήματα, την ίδια στιγμή που η αντιτρομοκρατική προτρέχει μέσα

σε ένα παραλήρημα αισιοδοξίας. Το πρωί της Δευτέρας 14/2 ξεκίνησε η δρομολόγηση της υποχρεωτικής λήψης DNA, με πρώτο τον σύντροφο Θάνο να περνάει αυτή την εξευτελιστική συνθήκη. Κι όμως το σχέδιο εξόντωσης συνεχίζεται κατά την επιστροφή του στο κελί, που καλείται εκ νέου από την κρατική ασφάλεια αυτή τη φορά. Ο σύντροφος καλείται σε νέα ανάκριση κατηγορούμενος για νέα εγκληματική οργάνωση. Η δικογραφία αφορά την εκκένωση της κατάληψης Terra Incognita τον Αύγουστο του 2020, με κατηγορίες για κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών υλών, συμμαρία, πλαστογραφία, κλοπή ηλεκτρικής και κάθε άλλης μορφής ενέργειας, περί φωτοβολιδών και πυροτεχνημάτων και νομοθεσία περί όπλων - οπλοχρησία σε συνδυασμό με άλλο έγκλημα.

Θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε ακόμα μια φορά ξεκάθαρο, τόσο στους συντρόφους μας, όσο και στους εχθρούς μας: Η ειλικρινής στράτευση στο αντιεξουσιαστικό πεδίο είναι μια επιλογή βαθιάς πολιτικής δέσμευσης. Το κράτος μάς χτυπάει, μας φυλακίζει, βαφτίζει ανθρώπους ως μέλη οργάνωσης, και τρίβει τα χέρια του τυλίγοντας τις ζωές μας σε κόλλες δικογραφιών. Εμείς θα περιοριστούμε στην ταπεινότητα της αδιαλλαξίας. Οι δρόμοι εκκενώνονται από τα σώματα, όχι από τα όνειρα. Μπροστά σε έναν ανήθικο κόσμο που όλοι λιγοψυχούν, οι δικές μας ολόφωτες καρδιές προμηνύουν τους πιο εκκωφαντικούς κρότους. Δύναμη και αλληλεγγύη στον σύντροφό μας Παναγιώτη Καλαϊτζή, κι αν η αδιαλλαξία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας είναι σιδερόφρακτη, τότε το άλμα άξιζε δέκα φορές περισσότερο. Με την αναρχία στη σκέψη, τη δράση και τις ζωές μας στέλνουμε από καρδιάς το πιο δυνατό μήνυμα αλληλεγγύης στις μαχόμενες κοινότητες αντίστασης.

■ Θάνος Χατζηαγγέλου, Γεωργία Βούλγαρη
κρατητήρια ΓΑΔΘ, Δευτέρα 14/02/2022

■ [Θεσσαλονίκη] Συλλήψεις από την αντιτρομοκρατική: Πολιτική τοποθέτηση του αναρχικού κρατούμενου Θ. Χατζηαγγέλου για την επίθεση στο ΙΕΘΠ

Η έμφυλη βία δεν είναι απλά γεγονός. Είναι η διαρκώς επιβαλλόμενη κανονικότητα της πατριарχικής ασφυξίας. Καθημερινές γυναικοκτονίες, αμέτρητοι βιασμοί και κακοποιήσεις, προσβλητικά και ειρωνικά σχόλια, αμφισβήτηση και τραμπουκισμός. Κι όταν αυτά λάουν το θείο χρίσμα του πολιτισμένου σκοταδισμού που εκπροσωπεί η εκκλησία, η ασυμβίβαστη οργή παίρνει σάρκα και οστά, βγαίνει στους δρόμους και αποζητά τον λόγο. Η επαναστατική βία αποδίδει ευθύνες.

Στις 21/01 ακόμη ένα κομμάτι συμπληρώνει το παζλ της πολιτισμικής σήψης που κυριαρχεί στον κοινωνικό και πολιτικό βίο. 37χρονος ιερέας παιδοβιαστής κατηγορείται για συστηματική ασέλγεια σε βάρος 11χρονου κοριτσιού που παρακολουθούσε το κατηχητικό της θρησκευτικής αγέλης μαστροπών στα Πατήσια. Θλίψη, αηδία, οργή, μα πάνω από όλα ευθύνη. Ευθύνη να μην θαφτεί ακόμα ένα περιστατικό από τόσα και τόσα αποκρουστικά γεγονότα που συνθέτουν τη δυσωδία της ιερής μαφίας. Ευθύνη να μην μείνει τίποτα αναπάντητο. Και η ευθύνη, αν δεν μετουσιώνεται σε πράξη, χάνεται στη δίνη μεταξύ αποδοχής και παραίτησης.

Πραγματοποίησα την εμπρηστική επίθεση στο Ίδρυμα

Εθνικού και Θρησκευτικού Προβληματισμού γιατί η άρνηση της αποδοχής οπλίζει την κατάφαση της δικαιοπραξίας. Πατί δεν περιμένω δικαιοσύνη που συγκαλύπτουν συστηματικά την κανονικοποίηση της έμφυλης βίας και του θανάτου, ζητώντας εξηγήσεις και απολογίες από μας. Πραγματοποίησα μια πολιτική παρέμβαση υψηλού συμβολισμού σε έναν φορέα της ιερής μαφίας, στέλνοντας ένα και μόνο ξεκάθαρο μήνυμα: Στους νόμους της υποταγής η επαναστατική δικαιοσύνη είναι μονόδρομος.

Η συγκροτημένη αιχμαλωσία μας δεν δείχνει τίποτα παραπάνω από την πόλωση που τροφοδοτεί δύο κόσμους σε διαρκή ρήξη και σύγκρουση. Αναλαμβάνω με περηφάνια την ευθύνη που μου αναλογεί, με ψηλά το κεφάλι και ένα χαμόγελο στο πρόσωπό μου, ακόμα κι αν αυτό κοστίζει την απώλεια της ατομικής μου ελευθερίας, ακόμα κι αν σημαίνει την έναρξη ενός νέου κυνηγιού μαγισσών, κι αυτό γιατί οι δικές μου ευθύνες βαρύνουν όσο τα βουνά.

Με τα σώματά μας αιχμάλωτα σε τοίχους, κάγκελα και αλυσίδες, μα τις καρδιές μας παντοτινά ελεύθερες, συνεχίζουμε τον αγώνα μας για ισότητα, δικαιοσύνη και αυτοδιάθεση.

Την απόλυτη στήριξη, αγάπη και αλληλεγγύη μου

στους δύο διωκόμενους, Γεωργία Βούλγαρη και Παναγιώτη Καλαϊτζή. Την αμέριστη εκτίμησή μου στις εκατοντάδες καρδιές που χτυπούν στο πλευρό μας, και μια υπόσχεση πως δεν θα λυγίσουμε ούτε στιγμή.

Έχουμε πόλεμο.

ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΕΡΗ ΜΑΦΙΑ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

■ Θάνος Χατζηαγγέλου
Αναρχικός αιχμάλωτος, ΓΑΔΘ, 12/2/2022

Είναι κρύο πολύ το φεγγάρι, απάνω απ' τ' Αγκρίνιο,
όπως λέει το τραγούδι, συντρόφοι μου, σαν τ' αλουμίνιο.
Πέντε κίσσες στο μνήμα μου, σαν χαρτορίχτρες γριές,
«Θα ξανάρθεις» -μου λέν'- «πάλι, Λάμπρο, σε πέντε γενιές!»

Θα ξανάρθω, συντρόφοι, σε πέντε γενιές,
μια και δυο για ν' αλλάξω τον κόσμο φορές.
Αηδονάκια, τις νύχτες, στης Γκιώνας τον πέτρινο πίνακα,
θα βαφτίζω αητούς, στ' άστρου τον μαυροκόκκινο πίδακα...

ΤΟΝ ΜΑΡΤΗ ΚΑΝΕΙΣ
ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Ο ΜΑΡΤΗΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ
ΓΕΝΝΑ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ
ΠΑΡΩΝ!

■ Τα σχέδια για κατεδάφιση της Υφανέτ θα μείνουν στα χαρτιά

Στις 6 Αυγούστου, το Υπουργείο Πολιτισμού ανακοίνωσε την απόφαση για καθαίρεση τμημάτων στεγών του χαρακτηρισμένου ως ιστορικού διατηρητέου μνημείου βιομηχανικού συγκροτήματος ΥΦΑΝΕΤ, στη Θεσσαλονίκη. Η απόφαση αυτή ήρθε ως συνέχεια μιας σειράς ενεργειών από την πλευρά του υπουργείου, που περιλαμβάνει συστάσεις επιτροπών, απόπειρες εκπόνησης μελετών για το κτήριο, συνεδριάσεις, γνωμοδοτήσεις και διαρροές σε μίντια. Μάλιστα, η διεκπεραίωσή της περιλαμβάνει την προϋπόθεση διενέργειας επιτόπιας έρευνας για συλλογή φωτογραφικού υλικού, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για αστυνομική επέμβαση στην κατάληψη.

Η κρατική διαχείριση της μνήμης και η περίπτωση της Υφανέτ

Όλα τα παραπάνω λαμβάνουν χώρα σε μια περίοδο που το ελληνικό κράτος προσπαθεί να προωθήσει νέες πολιτικές γύρω από τη διαχείριση των μνημείων, στοχεύοντας στην «καλύτερη αξιοποίηση της πολιτιστικής κληρονομιάς». Από τις παρεμβάσεις στην Ακρόπολη μέχρι την ανάπλαση στο Ελληνικό, και από τα ευρήματα στο μετρό Θεσσαλονίκης μέχρι και το Αλλατίνη, η συζήτηση για τα μνημεία φαίνεται πως έχει πλέον σημαντική θέση στη δημόσια σφαίρα. Η γενική κατεύθυνση της κρατικής πολιτικής μπορεί να συνοψιστεί ως εξής: ότι μπορεί να αποφέρει άμεσα κέρδος, να αποτελέσει τουριστική ατραξιόν ή να στεγάσει εμπορικές χρήσεις, αξίζει να διασωθεί και να μορφοποιηθεί κατάλληλα. Αντίθετα, ότι δεν μπορεί να φέρει άμεσα χρήμα ή στέκεται εμπόδιο σε επενδυτικά σχέδια αφήνεται να μαραζώνει, μεταφέρεται ή γκρεμίζεται. Από 'κει και πέρα, προτεραιότητα δίνεται στην ανάδειξη των μνημείων που μπορούν να ενισχύσουν τον μύθο της τρισχιλιετούς συνέχειας του ελληνικού έθνους, και να παρέχουν μια συνεκτική εθνική αφήγηση, βολική για πολιτική χρήση. Τα αρχαιοελληνικά και βυζαντινά ευρήματα κρίνονται συνήθως ως σημαντικότερα από τα οθωμανικά, καθώς τα δεύτερα μπαίνουν σφήνα στο εθνικό παραμύθι. Τέλος, αξίζει να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με νέο νόμο που πέρασε μαζί με το νομοσχέδιο για το Ελληνικό, το κράτος μπορεί πλέον να γκρεμίσει χαρακτηρισμένα μνημεία, άνω των 100 χρόνων, που κρίνονται ως επικίνδυνα.

Στην τελευταία κατηγορία μοιάζει να εμπίπτει και η υπόθεση της Υφανέτ, καθώς μέχρι στιγμής δεν φαίνεται να υπάρχουν τα απαραίτητα εκατομμύρια που απαιτούνται για μια ενδεχόμενη επένδυση. Το κτήριο έχει έκταση 19 στρέμματα και βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, λίγα μόνο μέτρα μακριά από τον (μελλοντικό) σταθμό του μετρό, και είναι κατάληψη από το 2004. Κοινώς, αποτελεί ένα πρόβλημα τόσο για το κράτος, όσο και για τις τοπικές αρχές. Κρίνουμε πως με τις τελευταίες αποφάσεις του Υπουργείου Πολιτισμού (καθαίρεση τμήματος της στέγης), προετοιμάζεται το έδαφος για τον αποχαρκτηρισμό του μνημείου και την κατεδάφισή του.

Υφαίνοντας τη δικιά μας αντι-μνήμη

Στον αντίποδα της κρατικής πολιτικής για τα μνημεία, που τα αξιολογεί με βάση το κέρδος που μπορεί να αποφέρουν, στέκεται μια άλλη αντίληψη για τη μνήμη, που εστιάζει στους ανθρώπους και τις ιστορίες τους. Αν κάτι αξίζει να διασωθεί από την Υφανέτ, αυτό δεν είναι μόνο ο (εμπνευσμένος) αρχιτεκτονικός σχεδιασμός της και τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν. Δεν είναι μόνο τα ντουβάρια που την καθιστούν σημαντική, αλλά οι κοινωνικές σχέσεις που αναπτύχθηκαν εντός τους όλα αυτά τα χρόνια. Κόντρα σε αυτήν τη στενεμένη αντίληψη του κράτους, θα αντιτάξουμε ότι η μνήμη δεν εξαντλείται στο μνημείο, αλλά σημαίνει να θυμόμαστε όλες αυτές, τις εκατοντάδες εργάτριες που ξεζουμίστηκαν και αγωνίστηκαν για καλύτερες συνθήκες εργασίας. Σημαίνει να ακούμε τις ιστορίες των συμμαθητών μας από τη γειτονιά της Τούμπας, που τρύπωναν στο εργοστάσιο για να παίξουν και να το εξερευνήσουν, ήδη πριν την κατάληψη. Σημαίνει να μην ξεχνά-

με τη σκοτεινή ιστορία των χρηστών ουσιών που ωθήθηκαν στο περιθώριο της κοινωνίας και αναζητήσαν καταφύγιο σε κάποια γωνιά του εργοστασίου.

Δεν θα ντραπούμε καθόλου να το πούμε. Στα 100 χρόνια ύπαρξης της Υφανέτ, τα τελευταία 17 είναι κατάληψη.

17 χρόνια δεν είναι καθόλου λίγα, όταν μάλιστα είναι σημαδεμένα από εκατοντάδες εκδηλώσεις, πορείες, συναυλίες, προβολές κ.λπ., στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες άνθρωποι από την πόλη της Θεσσαλονίκης. Η κατάληψη της Φάμπρικα Υφανέτ λοιπόν, είναι κομμάτι της ιστορίας του εργοστασίου και ως τέτοιο θα την υπερασπιστούμε. Ως μια күψέλη για όλους όσους θέλουμε να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, σε πείσμα των λογικών της ανάθεσης, της εμπορευματοποίησης και της ιδιώτευσης. Ντόπιοι και μετανάστριες που θέλουμε να ζήσουμε μαζί, εργαζόμενες που μάχονται με την επισφάλεια, εργαζόμενοι και χρήστες του συστήματος υγείας που διεκδικούμε πρόσβαση στην περίθαλψη χωρίς αποκλεισμούς, όσες δεν χωράμε στους έμφυλους ρόλους, όλες αυτές που περισσεύουμε στον κόσμο του κέρδους και του εμπορεύματος. Μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια συναντηθήκαμε, συζητήσαμε, αποφασίσαμε, τσακωθήκαμε, γελάσαμε και αγωνιστήκαμε μαζί με αμέτρητους ανθρώπους, προσπαθώντας να βρούμε συλλογικές λύσεις για τα προβλήματά μας. Και όσο γύρω μας οι δημόσιοι χώροι περιορίζονται και περιφράσσονται, όσο όλα γύρω μας πουλιούνται και αγοράζονται, όσο οι μπάτσοι και οι απαγορεύσεις πληθαίνουν, όσο «χρήσιμο» σημαίνει «κερδοφόρο», τόσο θα συνεχίσουμε να συναντιόμαστε. Όσοι λοιπόν, ακόμα γκρινιάζουν και μουρμουρίζουν για την «αξιοποίηση» της Υφανέτ, μάλλον ζούνε σε άλλη πόλη. Όσοι επιστρατεύουν μουσεία, συλλογές τέχνης και «επιστημονικό ενδιαφέρον για τη βιομηχανική κληρονομιά», προκειμένου να εκκενωθεί η κατάληψη, θα απογοητευτούν. Το κτήριο της Υφανέτ αξιοποιείται ήδη. Η κατάληψη είναι ανοιχτή, χωρίς αποκλεισμούς, χωρίς αντίτιμο, χωρίς εισιτήρια, διευθυντές και αρμόδιους. Καλώς ή κακώς για το κράτος, τα αφεντικά, τους επιχειρηματίες και τους επενδυτές, σε αυτή την πόλη υπάρχουμε κι εμείς, υπάρχουν οι αόρατες, οι καταπιεσμένοι, οι επισφαλείς, οι αγωνιζόμενες. Και η Υφανέτ θα συνεχίσει να είναι ένας χώρος για όλους όσους ασφυκτιούν μέσα σε αυτήν.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, ήδη από το 2004, έχουμε προχωρήσει σε πάρα πολλές εργασίες συντήρησης του παλιού εργοστασίου, με τη βοήθεια πολλών φίλων και συντροφισμών που στήριξαν τόσο οικονομικά, όσο και με τις τεχνικές τους γνώσεις. Θα συνεχίσουμε να τη συντηρούμε με όλες μας τις δυνάμεις, όχι από κάποιο στείο επιστημονικό-μουσειακό ενδιαφέρον, αλλά επειδή αποτελεί τον τόπο που στεγάζονται οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας. Το ιστορικό και διατηρητέο μνημείο της Υφανέτ συντηρείται, με όσα μέσα και γνώσεις κατέχουμε και αποκτούμε στην πορεία. Συντηρείται χωρίς τεράστια κονδύλια, χωρίς χορηγούς, χωρίς υποσχέσεις μελλοντικής ανάπτυξης, αλλά με το βλέμμα στραμμένο στο παρελθόν του, με τη μνήμη όσων πέρασαν από εδώ, όσων αγωνίστηκαν εδώ όσο το εργοστάσιο λειτουργούσε, όσων βρήκαν καταφύγιο έστω και για λίγο. Συντηρείται όμως και με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον του, στο μέλλον των από κοινού αγώνων και της συλλογικής ζωής.

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΜΠΑΤΣΟΙ, ΕΠΕΝΔΥΤΕΣ
ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΗΣ ΥΦΑΝΕΤ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΦΑΝΕΤ, ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ**

■ **κοινότητα κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ**
Ομήρου & Περδίκας γωνία, Κάτω Τούμπα

Καμπάνια για την οικονομική ενίσχυση της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ με σκοπό την πραγματοποίηση εργασιών συντήρησης στο κτίριο

Οι εργασίες συντήρησης του κτιρίου αποκτούν πολιτικό περιεχόμενο. Από τη μία, στον βαθμό που προτάσσουμε την επανοικειοποίηση της Υφανέτ ως κομμάτι της συλλογικής μας μνήμης, θέλουμε να επιχειρήσουμε μια αντισυντήρηση που θα μας επιτρέπει να συνεχίσουμε να πραγματώνουμε τα όνειρα και να στεγάζουμε τις ανάγκες μας στο κτίριο ως υλικό κατάλοιπο. Κοινώς, η βασική κατεύθυνση της συντήρησης του εργοστασίου είναι η ασφάλεια των ανθρώπων και η λειτουργικότητα των χώρων του. Από την άλλη, επιθυμούμε οι εργασίες συντήρησης να αποτελέσουν ασπίδα απέναντι στην απειλή της εκκένωσης. Με τον ίδιο τρόπο που δηλώνουμε πως η κοινωνική και πολιτική δραστηριότητά μας στο εργοστάσιο είναι ανώτερη κάθε σχεδίου «αξιοποίησης», έτσι και η συντήρηση του κτιρίου από πλευράς μας είναι συνεπής και ανταγωνιστική προς τα κρατικά σχέδια, όλα αυτά τα χρόνια.

<https://www.firefund.net/fabrikayfanet>

When the city is burning...

15/12 - Αθήνα: Επίθεση με εμπρηστικό μηχανισμό στο σπίτι του προέδρου της ΟΝΝΕΔ, Παύλου Μαρινάκη, στην οδό Αριαννού 29 στο Παγκράτι

«Άλλη μια ενέργεια άμεσης δράσης που αποκρύπτεται από τα συστημικά ΜΜΕ σκόπιμα, αποσκοπώντας στην προστασία, αφενός του εκάστοτε στόχου, αλλά και στη διαφύλαξη του συνολικού κύρους της εξουσίας που θέλει τους κυρίαρχους στο απυρόβλητο μακριά από τα χέρια των “εξαθλιωμένων υποτελών” τους. Όμως παρ’ όλα αυτά, είμαστε εδώ για να διαψεύσουμε αυτή την ψευδεπίγραφη ασφάλεια που επιμελώς επιδιώκουν να παρουσιάσουν ως προνόμιο των ισχυρών».

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΛΗΘΗ

<https://athens.indymedia.org/post/1616307/>

20/12 - Πάτρα: Ανάλυση ευθύνης για παρέμβαση με μπογιές και συνθήματα στο κτίριο της 6ης Υ.Π.Ε.

«[...] κτήριο από το οποίο εκπορεύονται και υλοποιούνται οι κρατικές αποφάσεις και εντολές για τη διαχείριση της πανδημίας, εκεί που υπογράφτηκαν οι αναστολές εργασίας, εκεί που συχνά βρίσκονται οι υγειονομικοί για να παλέψουν για την περαιτέρω ενίσχυση του ΕΣΥ κόντρα στις κρατικές επιταγές, το τοπικό κέντρο της υλοποίησης των πολιτικών κρατικών αποφάσεων στον τομέα της υγείας».

Αναρχικές/οί

<https://athens.indymedia.org/post/1616167/>

31/12 - Θεσσαλονίκη: Εμπρησμός της κατασκευαστικής Πράξης που κατεδάφισε την κατάληψη του Βιολογικού

«Στις εχθροπραξίες τον τελευταίο λόγο θα τον έχουμε εμείς...»

»Η κυβέρνηση αποφασίζει να προχωρήσει στον αιφνιδιασμό της παραμονής, και να στρώσει το πέπλο της καταστολής διεκδικώντας την πολεμική φίστα. Λίγες ώρες αργότερα, περνάμε στην αντεπίθεση. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση στο κτίριο της κατασκευαστικής εταιρίας Πράξης, στην οδό Κρώμνης 49 στην Καλαμαριά, λίγο πριν την αλλαγή του χρόνου. Η Πράξης, είναι η εργολαβική εταιρία που ανέλαβε τις εργασίες κατεδάφισης της κατάληψης. Θα χτυπάμε κάθε έναν ξεχωριστά που συνοδοιπορεί με την καταστολή απέναντι στα απελευθερωμένα εδάφη και τον κόσμο του αγώνα».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης - Πυρήνας Casus belli

<https://athens.indymedia.org/post/1616228/>

01/01 - Αθήνα: Σαμποτάζ σε ΑΤΜ

«Πρώτη μέρα του χρόνου έγινε σαμποτάζ με μπλοκάρισμα στην υποδοχή της κάρτας σε 21 ΑΤΜ σε 8 περιοχές της Αθήνας, ως μια αντανakλαστική κίνηση σε αλληλεγγύη με το στέκι στο Βιολογικό στην Θεσσαλονίκη. Τα συγκεκριμένα ΑΤΜ βγήκαν εκτός λειτουργίας μέχρι την Δευτέρα 03/01. Αυτή η κίνηση πέρα από μια γρήγορη αντεπίθεση είναι και ένα κάλεσμα για συμμετοχή σε δράσεις και διαδικασίες αλληλεγγύης με το στέκι στο Βιολογικό».

αναρχικ@

<https://athens.indymedia.org/post/1616266/>

31/12 - Χανιά: Επίθεση στα γραφεία της ΕΛ.ΑΥ.

«Επιτεθήκαμε στα γραφεία της Ελληνικής Λύσης, στα Χανιά, στην οδό Κωνσταντινουπόλεως, σπάζοντας την πρόσωση και πετώντας ροζ μπογιά στο εσωτερικό τους. Χωρίς να θέλουμε να μπαίνουμε σε κάποια μεγαλύτερη ανάλυση, θέλουμε να γίνει σαφές στους φασίστες και σε κάθε λογής ρουφιανάκο των αφεντικών, ότι θα τους τσακίζουμε και θα μας βρίσκουν απέναντί τους κάθε φορά που θα προσπαθούν να “αναπαραχθούν” στον δημόσιο χώρο και λόγο».

ΠΑΝΤΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΑΦΙ ΤΟΥ ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

αναρχικοί/ες

<https://athens.indymedia.org/post/1616350/>

13/01 - Αθήνα: Εμπρησμός δύο αυτοκινήτων της Hertz

«Επιλέξαμε να πραγματοποιήσουμε εμπρηστική επίθεση σε δύο αυτοκίνητα της αντιπροσωπείας της Hertz στη Μονής Πετράκης/Βασιλίσσης Σοφίας στο Κολωνάκι, στέλνοντας σινιάλο αλληλεγγύης στο σύντροφο Χάρη Μαντζουρίδη και στα συντρόφια του Στεκιού στο Βιολογικό, αποδεικνύοντας πως ακόμα και σε μια αστυνομοκρατούμενη μητρόπολη, είναι δυνατό να τους χτυπήσουμε ακόμα και στο κέντρο της πόλης».

Hate4hertz

<https://athens.indymedia.org/post/1616577/>

14/01 - Αθήνα: Ανάλυση Ευθύνης για αλληλεγγύη στον σύντροφο Χάρη Μαντζουρίδη

«Ο σύντροφος Χάρης Μαντζουρίδης εδώ και 4 μήνες βρίσκεται αιχμάλωτος στα χέρια του κράτους και των μηχανισμών του. Στις 13 Οκτώβρη ένστολοι κουκουλοφόροι της ΕΛΑΣ τον απαγάγουν από το σπίτι του μπροστά στα μάτια της οικογένειάς του, και τον οδηγούν στη ΓΑΔΑ. Εκεί του αποδίδονται οι κατηγορίες για συμμετοχή σε ληστεία χρηματοποστολής στον Ζωγράφο το 2018, με μοναδικό στοιχείο ένα “ορφανό” δείγμα DNA που βρέθηκε σε παρακείμενους χώρους, έπειτα από υπόδειξη που φαίνεται να έκανε “άνωνυμος πολίτης” στους μπάτσους.

»Πα τους παραπάνω λόγους, το 3ήμερο 14 με 16 Ιανουαρίου, επιτεθήκαμε:

- στη ΔΕΗ (Διεύθυνση Παραγωγής Νησιών) επί της Συγγρού,
- στην Δημοτική αστυνομία Δήμου Αθηνών στην Κυψέλη,
- στη ΔΟΥ Χολαργού, - σε myMarket στην Ν. Ιωνία,
- σε 2 ΑΤΜ στην περιοχή του Νέου Κόσμου,
- σε ΑΤΜ Εθνικής Τράπεζας στο παγκράτι,
- σε ΑΤΜ Eurobank στο Ελληνικό».

ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ

@

<https://athens.indymedia.org/post/1616694/>

21/01 - Αθήνα: Σαμποτάζ σε κάμερες

«Όπως θα έχετε ήδη καταλάβει, στα λεωφορεία, στους δρόμους, στα καταστήματα, οι κάμερες παρακολουθούν και καταγράφουν κάθε μας βήμα. Η βιομηχανία των σοσιαλ μίντια, μας έκανε να συνηθίσουμε την παρουσία των καμερών σε events, σε πορείες και στην καθημερινότητά μας (σε χώρους εργασίας, σχολεία κ.λπ.) με αποτέλεσμα η αντίστασή μας σε αυτές να μειώνεται. Φαίνεται σαν να μην υπάρχει άλλος δρόμος και αυτό δεν μας αφήνει χώρο να αναπνεύσουμε.

»[...] Οι κάμερες δεν έχουν ποτέ αποτρέψει κάποιο “έγκλημα”, ούτε έχουν ποτέ “προστατεύσει” κάποιον/α. Ο στόχος της επιτήρησης είναι να μας δημιουργεί ένα αίσθημα διαρκούς παρακολούθησης σε κάθε μας βήμα, κάθε

ανάρτηση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης καταγράφεται και δημιουργεί προφίλ με δεδομένα που μπορούν να χρησιμοποιηθούν εναντίον μας.[...]

»Μπορούμε να επιλέξουμε τον χρόνο και τον χώρο των επιθέσεών μας, και όσες κάμερες και μπάτσους και αν εγκαταστήσουν, εμείς πάντα θα βρίσκουμε τους τρόπους μας για να κινούμαστε. Κάνουμε ένα πρώτο βήμα και για να ενθαρρύνουμε και άλλα άτομα να κάνουν το ίδιο, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τρεις επιθέσεις στα Εξάρχεια, όλες πολύ κοντά στην παρουσία των μπάτσων. Θέλουμε να δείξουμε ότι είναι δυνατό και εύκολο να σαμποτάρουμε τη συνεχιζόμενη αναβάθμιση και επιτήρηση, ανεξάρτητα από το πόσο μολυσμένη είναι η περιοχή με δυνάμεις καταστολής. Απλά πάρτε τα φιλαράκια σας και βγείτε για λίγο από τις αναπauτικές καρέκλες των μαγαζιών για μισή ώρα. Υπάρχουν αρκετοί στόχοι για όλα μας».

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ Σ’ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝΕ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ.

Στόχοι: Ανεξαρτησίας & Σκαλάκια, Χαριλάου Τρικούπη 76 Athens Way Apartment, Χαριλάου Τρικούπη 95

αναρχικ@

<https://athens.indymedia.org/post/1616558/>

26/01 - Αθήνα: Μπογιές στην εκκλησία του Αγίου Δημητρίου

«Στις 21/01 διαβάσαμε και μάθαμε πως έλαβε χώρα ακόμα ένας βιασμός, που προστίθεται στους πολλούς, αυτή τη φορά στη γειτονιά των Κάτω Πατησίων. Ο θύτης αυτού του περιστατικού ήταν ένας ακόμα άντρας της διπλανής πόρτας, και παππάς της εκκλησίας του Αγίου Δημητρίου.

»Οι μπογιές ήταν το ελάχιστο που μπορούσαμε να κάνουμε, δεν θα μας ξεφορτωθείτε τόσο εύκολα, και θα μας βρίσκετε συνέχεια απέναντί σας».

αντιεξουσιαστριες/αντιεξουσιαστές

<https://athens.indymedia.org/post/1616663/>

02/02 - Αθήνα: Επίθεση στα γραφεία της ΤΡΑΙΝΟΣΕ

«Ανάμεσα στα πάντα που κατέρρευσαν το βράδυ που στην πρωτεύουσα μιας καπιταλιστικής χώρας του “ανεπτυγμένου κόσμου” το 2021, έριξε 15 πόντους χιόνι, κατέρρευσε και το σιδηροδρομικό δίκτυο.

»Εμείς πάλι επιτεθήκαμε στην ΤΡΑΙΝΟΣΕ με τον θυμό των ανθρώπων που η κοινή τους περιουσία ξεπουλήθηκε, και που τη βλέπουν πλέον όχι μόνο να μην τους εξυπηρετεί αλλά να τους εκθέτει σε κίνδυνο. Τα τραίνα, οι ράγες, οι σταθμοί ανήκουν στον λαό, και το ελάχιστο που έχουν να κάνουν οι εταιρικοί κλεπταποδόχοι είναι να φροντίζουν να δουλεύουν και να παραμένουν συντηρημένοι και ασφαλείς.

»Δεν το κάνουν. Απομυζούν τη δημόσια περιουσία σαν να μην υπάρχει αύριο. Θέτουν όλους και όλες μας σε κίνδυνο. Γι’ αυτό αποτελούν στόχους».

ΜΑΥΡΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

<https://athens.indymedia.org/post/1616772/>

03/02 - Θεσσαλονίκη: Εμπρηστικές επιθέσεις

«Τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού στο αυτοκίνητο του Παναγιώτη Μπέκα, φασίστα, πρώην στρατιωτικού και επί χρόνια μέλους του ιερού λόχου, στην οδό Κολωκοτρώνη 3 στις Συκιές στις 10/01/22. Αφιερώνουμε τη συγκεκριμένη δράση στην εκκενωμένη κατάληψη Στέκι στο Βιολογικό.

»Τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στο σπίτι του Μάκη Κουγιουμτζίδη, φασίστα, και επί χρόνια μέλους του ιερού λόχου, στην οδό Ελένης Θεωδορίδου 6, στην περιοχή Ιπποκράτειο Θεσσαλονίκης, στις 27/01/22. Αυτή η δράση ήταν ο δικός μας φόρος τιμής στην επέτειο των Ιμίων».

αναρχικοί/ες ενάντια στη λήθη

<https://athens.indymedia.org/post/1616815/>

Οι καταλήψεις είναι άνθη των συνειδήσεων μας

Αγκάθια για την εξουσία

Από το άλογο στο όνειρο κι από το όνειρο στη ρήξη

34 χρόνια αυτοοργάνωσης, ελεύθερης έκφρασης, πολιτικής και καλλιτεχνικής δράσης στεγάστηκαν σε κατειλημμένο έδαφος εντός του Βιολογικού τμήματος του ΑΠΘ, από το 1987 μέχρι και την τελευταία μέρα του 2021. Τα εγκαίνια του τότε νεόδμητου κτηρίου, έρχονται σύντομα αντιμέτωπα με τις ανησυχίες, τις επιθυμίες και τις αρνήσεις των τότε φοιτητών και αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας, με επιτομή το σύνθημα «πέρα από τη λογική, υπάρχει και το όνειρο» (<https://www.alerta.gr/archives/24005>). Ένα σύνθημα που συμπύκνωσε το συλλογικό όραμα μετουσιώνοντας το στην κατάληψη του 9ου ορόφου, σε ένα εγχείρημα που έδινε χώρο να ευδοκιμήσουν έμπρακτα έννοιες όπως η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη, από τα μέσα του Νοέμβρη μέχρι το τέλος του '87.

Οι συντροφικές σχέσεις, οι δράσεις και τα δρώμενα που γεννήθηκαν και έλαβαν χώρα στην κατάληψη του 9ου, ψάχνουν εκ νέου έδαφος που να τα χωράει. Έτσι, στις αρχές του '88 καταλαμβάνεται μια «εν αναμονή» αξιοποίησης αίθουσα, δηλαδή γεμάτη μπάζα, στο ισόγειο το κτηρίου. Η νέα κατάληψη είναι αυτή που παρέμεινε ζωντανή για 34 χρόνια, μαχόμενη διαχρονικά τις εναλλασσόμενες πρυτανείες, κοσμητείες και πολιτικές εξουσίες που συντελούν την αποστείρωση του πανεπιστημίου με γνώμονα τις καπιταλιστικές τους βλέψεις.

Το «Στέκι στο Βιολογικό» αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τον ασυμβίβαστο κόσμο που αντιστέκεται μέχρι σήμερα στο κυρίαρχο αφήγημα και το μικροαστικό και μίζερο πρότυπο ζωής, αντιπροτείνοντας συλλογικές ενέργειες, με βάση την οριζοντιότητα και τον αντιεμπορευματισμό. Το Στέκι έχοντας ως δομικό χαρακτηριστικό την πολυμορφία, κατάφερε να συμπεριλάβει και να αντανakλάσει αγώνες εντός κι εκτός πανεπιστημίου, από την άρνηση στράτευσης και την οικολογία, μέχρι και τις αντιστάσεις φοιτητικών πολιτικών ομάδων και συλλογικοτήτων της πόλης. Πραγμάτωσε παράλληλα κάτι εξίσου σημαντικό: την από κοινού αυτοβελτίωση και τον χρωματισμό της κάθε μέρας, μέσω της ελεύθερης διακίνησης ιδεών, της αυτοδιαχείρισης κυλικίων και βιβλιοπωλείων, αλλά κυρίως μέσω της εδραίωσης του κατειλημμένου χώρου, απ' όπου πέρασαν ποικίλες D.I.Y. μορφές τέχνης κι έγιναν επί τρεις δεκαετίες διάφορων ειδών συναυλίες πάντοτε χωρίς αντίτιμο.

Όλα τα παραπάνω συναποτελούν προϋπόθεση για τη ριζοσπαστικοποίηση της σκέψης και της δράσης. Κάτι που επιβεβαιώθηκε από το χρόνο, με απόδειξη τις δομές, ομάδες και συλλογικότητες που το διατηρούσαν κατειλημμένο δίνοντάς του ζωή. Από την Εναλλακτική Ομάδα Βιολογικού, που κατέλαβε αρχικά το χώρο στο πολιτικό περιεχόμενο και τις ενέργειες του Στεκιού μέχρι την εκκένωση του, από το λόγο και την πράξη, από τα κείμενα και τις εκδηλώσεις, φαίνεται πως μέχρι να πέσουν τα ντουβάρια, οι συνειδήσεις θωρακίστηκαν.

Με το άνοιγμα των πανεπιστημίων το 2021 έγινε φανερό πως το Στέκι βρισκόταν στο στόχαστρο της εξουσίας - μάλιστα ως πρώτη προτεραιότητα - ώστε το νέο έτος να φέρει πιο αποστειρωμένα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Τα γεγονότα προ της εκκένωσης με τα λόγια του Στεκιού:

«Την Πέμπτη 18 Νοέμβρη 2021, παρατηρήσαμε κάποιες «αλλαγές» εντός του κτηρίου του Βιολογικού, και συγκεκριμένα στον χώρο του φουαγιέ, με την τοποθέτηση γυψοσανίδων που απέκλειαν τον μισό χώρο, αφήνοντας έναν διάδρομο μεταξύ των δύο εισόδων του κτηρίου. Μάλιστα είχαν το θράσος να αφήσουν κάποια ευδιάκριτα σημάδια σε τοίχους, περιλαμβάνοντας τοίχο του στεκιού, και προμηνύοντας την κατεδάφισή τους. Μετά από σχετική έρευνα στο Υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης, και στο πρόγραμμα Διάγνωση (διαφάνεια στο κράτος), διαπιστώσαμε ότι στις 16 Σεπτεμβρίου 2021, ανατέθηκε σε εργολαβία έργο ύψους 1.320.600,00 ευρώ, με θέμα: “ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΧΩΡΩΝ ΙΣΟΓΕΙΟΥ ΚΤΗΡΙΟΥ ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΗΣ Σ.Θ.Ε. (Σχολή Θετικών Επιστημών, γειτονικό κτήριο)”. Το χρονοδιάγραμμά τους προβλέπει ότι το συγκεκριμένο έργο πρέπει να παραδοθεί σε διάστημα 16 μηνών από την ανάρτηση - υπογραφή της συμφωνίας κι από τα σχέδια τους φαίνεται ξεκάθαρα ότι προορίζουν για “αίθουσα αναμονής” τον χώρο του στεκιού, κάτι “άκρως απαραίτητο” άλλωστε για τη λειτουργία της σχολής». (<https://www.alerta.gr/archives/23527>)

Πέρα από τις μεθοδεύσεις και τις υλικές προετοιμασίες για την εκκένωση, το Στέκι είχε από νωρίς στοχοποιηθεί κεντρικά δια στόματος υφυπουργού Συρίγου με ανοιχτές δηλώσεις περί «λουκέτου στο τελευταίο στέκι αναρχικών στο ΑΠΘ». Το επικοινωνιακό προσκήνιο προετοιμάζεται για την εκκένωση του Στεκιού παραμονή πρωτοχρονιάς και οι πολιτικοί και ακαδημαϊκοί πατέρες τρίβουν ήδη τα ματωμένα χέρια τους. Στο μεταξύ, οι αντιστάσεις σταδιακά συλλογικοποιούνται και ο αλληλέγγυος κόσμος συσπειρώνεται. Πορείες, κείμενα και πανό σε όλη την Ευρώπη στέλνουν το μήνυμα «Στέκι στο Βιολογικό κατάληψη για πάντα», ενώ παράλληλα καλείται εβδομάδα αλληλεγγύης (10-17 Γενάρη).

Τίποτα δεν τέλειωσε...

Η εκκένωση του Στεκιού στο Βιολογικό στις 31/12/2021 φέρνει άμεσα απαντήσεις αλληλεγγύης λίγες μόλις ώρες μετά: «Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση στο κτίριο της κατασκευαστικής εταιρείας Πράξις, στην οδό Κρώμνης 49 στην Καλαμαριά λίγο πριν την αλλαγή του χρόνου. Η Πράξις, είναι η εργολαβική εταιρία που ανέλαβε τις εργασίες κατεδάφισης της κατάληψης. Θα χτυπάμε κάθε έναν ξεχωριστά που συνοδοιπορεί με την καταστολή απέναντι στα απελευθερωμένα εδάφη και τον κόσμο του αγώνα.» (<https://www.athens.indymedia.org/post/1616228/>). Ο κόσμος συσπειρώνεται και ξεκινούν αντανakλαστικά πρώτες δράσεις-πορείες αλληλεγγύης μετά την εκκένωση σε όλη την Ελλάδα. Ωστόσο, καλείται και πανελλαδική πορεία στις 15/1/2022 και με τον ερχομό της ήδη προγραμματισμένης εβδομάδας αλληλεγγύης, καταλαμβάνεται νέος χώρος εντός του πανεπιστημίου, συγκεκριμένα ένα κτίριο πίσω απ' το Χημικό ΑΠΘ: «Σήμερα 10/01 βρισκόμαστε ανάμεσα σε νέους τοίχους στο κτήριο πίσω από το Χημικό ΑΠΘ (παρκινγκ). Το είπαμε και θα το ξαναπούμε πως οι αγώνες μας δεν εκκενώνονται και καμία καταστολή δεν μπορεί να μας σταματήσει από το να τρυπώνουμε παντού. Το Στέκι στο Βιολογικό ήταν και θα είναι κατάληψη για πάντα» (<https://www.athens.indymedia.org/post/1616332/>).

Η εξουσία ωστόσο, συνεχίζει το αποστειρωτικό και κατασταλτικό της έργο, διαθέτοντας ούτως ή άλλως τα νομικά και θεσμικά εργαλεία: νόμος 4777 και κατάργηση του ασύλου, πράγμα που αποδεικνύεται από την πανελλήνια μέρα εισβολής μπάτσων στα πανεπιστήμια, με ΟΠΚΕ και 6 συλλήψεις στην ΑΣΟΕΕ και εκκένωση της νέας κατάληψης στο Χημικό ΑΠΘ με 15 συλλήψεις στις 12/01. Το ίδιο πρωί, ως απάντηση της εκκένωσης της κατάληψης στο Χημικό, καταλαμβάνεται η Κοσμητεία της ΣΘΕ, ο χώρος όπου επισφραγίζονται τα κατασταλτικά σχέδια.

Ανταπόκριση από τους δρόμους της Θεσσαλονίκης

Η πανελλαδική πορεία ήταν καλεσμένη στη 13:00 και ξεκίνησε στις 14:00 με 1.500 άτομα περίπου και έκανε την διαδρομή: Καμάρα, Εγνατία, Εθνικής Αμύνης, Τσιμισκή, Δραγούμη, Αγίου Δημητρίου, Ιασονίδου, Καμάρα. Από την αρχή υπήρχαν σωροί ματάνων σε σχηματισμό κορδόνι δεξιά, αριστερά και πίσω από το σώμα της πορείας, με εμφανέστατη παρουσία ασφαλιτών, μηχανές και μηχανάκια να ακολουθούν και να κλείνουν τους παράλληλους και τα στενά του κέντρου. Το κλίμα τρομοκρατίας, κορυφωνόταν απ' τους εκκωφαντικούς ήχους του ελικοπτερου που επόπτευσε από ψηλά για τυχόν επιθέσεις ιπτάμενων αναρχικών. Παρ' όλα αυτά ο παλμός υπήρξε δυναμικός, με συνθήματα υπεράσπισης των καταλήψεων, ενάντια στα κράτη, τους μπάτσους κι ό,τι άλλο εξουσιαστικό τσακίζει τις ζωές μας.

Η πορεία έφτασε στον προορισμό της, όπου και έγινε η πρώτη σύγκρουση με τους παραπεταγμένους μπάτσους που έκλειναν με κλούβες και μια αύρα το δρόμο για τα πανεπιστήμια. Κόσμος συνέχισε να συγκρούεται μέχρι τη Ροτόντα και διασχίζοντας τη Φιλίππου τελικά, ανέβηκε στην Ολύμπου, όπου το πανό άνοιξε ξανά ως το πάρκο εργατικού αγώνα, πάνω από τη Ρωμαϊκή Αγορά. Εκεί οι μπάτσοι αναχαιτίστηκαν, αφού δέχτηκαν ξανά επίθεση και στήθηκαν οδοφράγματα. Μερίδα των εξεγερμένων, συνέχισε να κινείται προς τα δυτικά, με σύσσωμη την ΕΛ.ΑΣ να κυνηγάει και να συλλαμβάνει οποιοδήποτε έμπαινε στο δρόμο της καταδίωξης. Τα αποτελέσματα αυτής: 27 συλλήψεις.

Τις δύο επόμενες ημέρες 16-17/01 αλληλέγγυος κόσμος με τους συλληφθέντες του Σαββάτου, συγκεντρώθηκε απ' το πρωί στα δικαστήρια με συνθήματα και πανό, ως ελάχιστη ένδειξη ηθικής και πολιτικής στήριξης. Το νομικό υποσύτλωμα της εξουσίας, αιμοβόροι δικαστικοί και εισαγγελείς, αποφάνθηκαν τη μοίρα των συλληφθέντων: 26 συλλήψεις με πλημμεληματικό κατηγορητήριο και 1 με κακουργηματικό, όπου και επιβλήθηκε απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και μηνιαίο παρών σε Α.Τ. Με τη λήξη του αυτόφωρου και την απελευθέρωση των συλληφθέντων, ξεκίνησε πορεία από τα δικαστήρια μέχρι την πρυτανεία του ΑΠΘ, όπου οι συνωμοσίες συνεχίζουν να υφαίνονται μέχρι την ανατροπή του υπάρχοντος...

ΟΥΤΕ 34 ΟΥΤΕ 100
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΔΙΩΚΟΜΕΝΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΓΕΜΑΤΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ Σ' ΕΝΑ ΜΕΛΛΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΘΛΙΨΗΣ

Εργατικά Νέα

«Πάρε ένα ντεπόν και έλα για δουλειά»

«Αυτές οι λέξεις στάλθηκαν με sms από προϊστάμενο σε συνάδελφο του καταστήματος Αγίου Δημητρίου που παρουσίαζε συμπτώματα, και τελικά βρέθηκε θετική σε covid. Αργότερα βρέθηκε θετικό και το μισό σχεδόν προσωπικό του καταστήματος. Αυτές οι λέξεις που καταπατούν κάθε έννοια εργατικού και ανθρώπινου δικαιώματος, συνοψίζουν με γλαφυρό τρόπο τις εργασιακές συνθήκες που επικρατούν στα καταστήματα Public & Media Markt».

Σωματείο Εργαζομένων στην Εταιρεία RetailWorld A.E.- Καταστήματα Public

Τα παραπάνω δεν προξενούν καμία εντύπωση. Άλλωστε, τα αφεντικά ποτέ δεν νοιάζονταν για την υγεία μας: Μισά ή καθόλου ένσημα, δεκάωρα, βαριές δουλειές, χωρίς διαλείμματα είναι μόνο κάποια από τα παραδείγματα.

Το κράτος είναι άχρηστο και τα αφεντικά σκατά

Την κήρυξη αργίας στις 25-26 του Ιανουαρίου για δημόσιο και ιδιωτικό τομέα αποφάσισε η ελληνική κυβέρνηση σε μια προσπάθεια να μαζέψει τα ασυμμάζευτα, μετά την πλήρη αδυναμία του κρατικού μηχανισμού να διαχειριστεί τη μονοήμερη χιονόπτωση στην Αττική. Η κήρυξη αργίας αφορούσε όλους τους εργαζομένους, πλην των εξαιρέσεων που αναφέρονταν, ανεξαρτήτως σχέσης εργασίας. Βέβαια, όπως καταγγέλλουν εργαζόμενοι και σωματεία, πολλές εταιρίες όπως Vodafone, Teleperformance, CQS, Sword και chanel vas, έσπευσαν να αξιοποιήσουν την κανονικοποιημένη πλέον τηλεργασία, και πίεσαν εργαζομένους ώστε να εργαστούν κανονικά. Η Vodafone, παρά τις αρχικές διαβεβαιώσεις το βράδυ της 24 Γενάρη, το επόμενο πρωί, ανακοινώνει σε πολλά τμήματα μέσω των προϊσταμένων πως θα εργαστούν κανονικά. Η τηλεργασία, από την πρώτη στιγμή αποτελεί ένα ακόμη εργαλείο για τα αφεντικά με διευκολύνσεις σε απεργοσπασία, την εκτός ωραρίου εργασία, την αποξένωση μεταξύ των εργαζομένων, τη μετακύληση κόστους στους εργαζομένους* ακόμη και για την εργασία ημέρες αργίας. Για να μην γίνει ο ελεύθερος χρόνος μας και ο προσωπικός μας χώρος ένα ακόμη δώρο στα αφεντικά, να οργανωθούμε στους χώρους εργασίας, πριν μας καταπιεί το σπίτι.

*για εξοπλισμό, χώρο, θέρμανση κ.λπ.

Απολύσεις υγειονομικών που δεν έχουν εμβολιαστεί

Το υπουργείο υγείας διαδίδει ήδη ότι όσοι/ες υγειονομικοί/ές δεν εμβολιαστούν μέχρι τα τέλη Μάρτη, δεν θα είναι απλά σε αναστολή, αλλά θα απολυθούν από το Ε.Σ.Υ. Έτσι, το κράτος ξεμπερδεύει μια και καλή με 7.000 δημοσίους υπαλλήλους, κάνοντας μαζικές απολύσεις. Φυσικά, ο τομέας που κάνει τις απολύσεις δεν είναι τυχαίος. Αποτελεί έναν από τους πιο κερδοφόρους τομείς για τα ιδιωτικά και δημόσια κεφάλαια. Οι απολύσεις αυτές δεν έρχονται στον απόηχο της επιλογής «εμβόλιο ή όχι». Είναι μέσα στο πλαίσιο της συνεχούς αναδιάρθρωσης της λεγόμενης δημόσιας υγείας, που εφαρμόζεται τουλάχιστον 10 χρόνια τώρα.

Η παραπάνω κίνηση είναι δεδομένο ότι θα επιφέρει κλείσιμο νοσοκομείων, ΤΟ.Μ.Υ., ιατρικών κέντρων, και εξώθηση όλων των χρηστών/τριών σε ιδιωτικές λύσεις.

Αλληλεγγύη στους/τις εργαζομένους/ες στην υγεία που είναι σε αναστολή και κινδυνεύουν με απόλυση

Οι υγειονομικοί πίσω στο Ε.Σ.Υ.

Να βγουν σ' αναστολή μπάτσοι και ειδικοί

Τα αφεντικά εισβάλλουν με συμφέροντα, το κράτος με τα ΜΑΤ

Σε εργατική κινητοποίηση ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο προχώρησαν οι εργαζόμενοι της εταιρίας Energean, στο εργοστάσιο πετρελαίου KAVALA OIL. Οι εργαζόμενοι αντιτίθενται στις επικείμενες απολύσεις, τις νέες σύμβασεις δουλειάς που θέλει να φέρει η εταιρία (οι οποίες είναι σύμφωνες με τον νόμο Χατζηδάκη), και στα ελλιπή μετρά προστασίας, λόγω περικοπών και έλλειψης εξειδικευμένου προσωπικού.

Εφοδος των ΜΑΤ, εργοστάσιο Energean, Καβάλα

Τα αφεντικά μηνύουν το σωματείο εργαζομένων, και ο κρατικός μηχανισμός στέλνει τους μπάτσους, ξημερώματα της 21 Δεκεμβρίου στο κατειλημμένο από τους εργαζόμενους εργοστάσιο. Το ρεσιτάλ καταστολής γνωστό. Τα ΜΑΤ κόβοντας την περιφραγή εισβάλλουν στις εγκαταστάσεις και προχωρούν σε εγκληματικές κινήσεις για τις ζωές των εργαζομένων, ρίχνοντας κρότου λάμψης σε εργοστάσιο πετρελαίου και απομονώνοντας για ώρα τους αγωνιζόμενους σε ένα πύργο υψηλής επικινδυνότητας. Έπειτα ακολουθούν δεκάδες προσαγωγές με αποτέλεσμα 17 συλληφθέντες με βαρύ κατηγορητήριο, που όμως αφέθηκαν ελεύθεροι όταν η εισαγγελία διέταξε ερευνά για τις συνθήκες διεξαγωγής της αστυνομικής επιχείρησης. Οι υπόλοιποι εργαζόμενοι έμειναν αλληλεγγυοί στο πλευρό των συλληφθέντων, και δεν άφησαν περιθώρια στην ΕΛ.ΑΣ., που για ακόμα μια φορά παραποίησε τα γεγονότα, και χωρίς να τρομοκρατούνται από τις τακτικές του κράτους συνέχισαν τις κινητοποιήσεις τους με σύνθημα:

**Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥΣ ΤΣΑΚΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΑΣ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ**

Δεν έχουμε κοινά συμφέροντα με τα αφεντικά

Στις 16 Νοέμβρη τα μεγάλα αφεντικά της εγχώριας βιομηχανίας, (δηλαδή ο επισιτισμός-τουρισμός) έκαναν lockout στα μαγαζιά τους. Έκλεισαν τα μαγαζιά σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα μέτρα της κυβέρνησης για τον κόβιντ-19.

Πολλοί το λάβαν αυτό ως απεργία. Τα αφεντικά δεν κάνουν απεργία. Το παραπάνω ήταν μία ξεκάθαρη επίθεση των αφεντικών απέναντι σε όσους/όσες εργάζονται στον κλάδο αυτόν. Τα αιτήματά τους περιλάμβαναν πλήρη εξευτελισμό των όρων εργασίας, ακόμη και εάν αυτοί οι όροι δεν τηρούνται καν (βλέπε νυχτερινές προσαυξήσεις, αργίες/Κυριακές κ.ο.κ.).

Επίσης, όταν το αφεντικό κλείνει το μαγαζί μόνο του χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος, οι εργάτες/τριες θα πρέπει να πληρωθούν κανονικά, κάτι που μάλλον δεν έγινε πουθενά. Έτσι, πέρα από όλα τα άλλα, γλίτωσαν και ένα

μεροκάματο ακόμη, το οποίο πήγε στις τσέπες τους.

Ιδιωτικοποίηση και 1080 απολύσεις στη ΛΑΡΚΟ με 22 εκ. ευρώ για αποζημιώσεις – Το έγκλημα επαναλαμβάνεται

Μέχρι τις 15 Μάρτη αναμένεται η κατάθεση των δεσμευτικών οικονομικών προσφορών των υποψήφιων αγοραστών της ΛΑΡΚΟ. Τρεις είναι οι υποψήφιοι: η κοινοπραξία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ-AD Holdings, η Μυτιληναίος και η Commodity & Mining Insight Ireland.

Δύο έτη συμπληρώνει η Ειδική Διαχείριση σε μια καθαρά εξαγωγική επιχείρηση των 200-250 εκ. ευρώ ετησίως. Οικονομικά η αρνητική καθαρή θέση ξεπερνά τα 407 εκ. στα τέλη του 2019, οι ληξιπρόθεσμες οφειλές έχουν περάσει τα 500 εκ. (άνω των 350 εκ. στη ΔΕΗ), ενώ προ μηνός είχαμε την καταδίκη του ελληνικού κράτους από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για μη συμμόρφωση με τις αποφάσεις περί παράνομων κρατικών ενισχύσεων, ύψους 170 εκ. ευρώ. Το πρόστιμο που επιβλήθηκε φθάνει τα 4,4 εκ. ανά εξάμηνο (από το 2017) και 5,5 εκ. κατ' αποκοπήν.

Τώρα η Ειδική Διαχείριση απαιτεί τις απολύσεις 1080 εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ σε αντίτιμο 22 εκ. ευρώ αποζημιώσεων μέχρι τέλος Φλεβάρη, πριν ανοίξουν οι οικονομικές προσφορές των επενδυτών.

Η ΛΑΡΚΟ ιδρύθηκε το 1963 από τον Πρόδρομο Αθανασιάδη Μποδοσάκη. Το 1989 υφίσταται εκκαθάριση και κρατικοποιείται. Είναι η μοναδική εταιρεία παραγωγός σιδηροκικελίου στην Ευρωπαϊκή Ένωση – το 2017 κάλυψε το 5,4% των αναγκών της Ευρώπης. Η κακοδιαχείριση και οι «λάθος» επιχειρηματικές κινήσεις έχουν παρελθόν. Το 2006 σε συνεργασία με τη Goldman Sacks προπωλούνται τα δικαιώματα νικελίου στο 1/4 της τιμής αγοράς. Ιθύνων ο διευθύνων σύμβουλος κ. Θανασούλας, στενός συνεργάτης του Πέτρου Δούκα, τότε υφυπουργού Οικονομίας της ΝΔ.

Το 2008 αναλαμβάνει νέος πρόεδρος ο Θεόδωρος Σκρέκας, πατέρας του τωρινού υπουργού Ενέργειας. Πρώτη κίνηση να αυξήσει την αμοιβή του από τα 7000 ευρώ στα 9000 με αναδρομική ισχύ. Η ΛΑΡΚΟ για τα golden boys της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ ήταν η κότα με τα χρυσά αυγά. Την ίδια στιγμή η μόλυνση που έχει δημιουργήσει στον Ευβοϊκό είναι τόσο μεγάλη (απορρίπτει κάθε χρόνο στο μέσο του Βόρειου Ευβοϊκού γύρω στο 1,5 εκατομμύριο τόνους σκουριάς με μεγάλη περιεκτικότητα σε βαρέα μέταλλα), που οι επενδυτές απαιτούν να διευθετηθεί το περιβαλλοντικό ζήτημα πριν γίνει οποιαδήποτε πρόταση από μεριάς τους. Και όλα αυτά ενώ οι εργαζόμενοι έχει θρηνήσει 75 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες στα 59 χρόνια λειτουργίας της, έχοντας δώσει αγώνες ορόσημα την δεκαετία του '70 και του '80.

Εργατικά ατυχήματα/δυστυχήματα

- Στον Ευαγγελισμό κατέρρευσε ψευδοροφή με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δύο τραπεζοκόμων.
- Διανομέας της e-food πέθανε σε τροχαίο δυστύχημα στο Π. Φάληρο.
- Τρεις εργάτες τραυματίστηκαν μετά από καταπλάκωση χωμάτων στη Ροδόπη. Και οι 3 πήγαν στο νοσοκομείο.
- Ακρωτηριασμός εργάτη στην Κοζάνη. Ο συγκεκριμένος εργάτης πραγματοποιούσε εργασίες διασύνδεσης πυλώνων υψηλής τάσης στο δίκτυο της ΔΕΗ, και ακρωτηριάστηκε από συρματόσχοινο.

Περιβαλλοντικά Νέα

Μικρές-μεγάλες νίκες

Νίκη για τους κατοίκους που υπερασπίζονταν έμπρακτα το δάσος και το βουνό στο Νυμφαίο Φλώρινας ενάντια στην τοποθέτηση ανεμογεννητριών στη θέση «Αετοράχη», καθώς η εταιρεία αποχώρησε.

Νικηφόρα μάχη και στον αγώνα για τη σωτηρία των Αγράφων, όπου απορρίφθηκε η τροποποίηση της αδειοδότησης δύο αιολικών σταθμών στη Νιάλα και το Βοϊδολίβαδο, για την τοποθέτηση συνολικά 21 ανεμογεννητριών ύψους μέχρι 166 μ. και διαμέτρου ρότορα μέχρι 136 μ. Ταυτόχρονα κράτος και εταιρείες, επιδιώκοντας την καταστολή και τον εκφοβισμό όσων αγωνίζονται, έχουν ξεκινήσει σειρά διώξεων: 4 άτομα διώκονται για τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις ενάντια στην παραχώρηση εκτάσεων για την τοποθέτηση ανεμογεννητριών στα Άγραφα, ενώ τουλάχιστον άλλα 17 έχουν κληθεί για ανάλογες καταθέσεις.

Μια μικρή θεσμική νίκη και στον Άρδακτο Ρεθύμνου, όπου το δικαστήριο έκανε δεκτά τα ασφαλιστικά μέτρα ενάντια στην τοποθέτηση τριών ανεμογεννητριών πολύ κοντά στον οικισμό.

«Επιτελική» επίθεση στη φύση

Απάτητο (βουνό), η λέξη απάτητο ήταν ανέκαθεν συνυφασμένη με το βουνό και την άγρια φύση. Στη σημερινή εποχή βέβαια τα πράγματα είναι λιγάκι διαφορετικά, καθώς το κυνήγι της ανάπτυξης και των επενδύσεων θέλει να πατήσει σε κάθε μέρος του πλανήτη. Τη στιγμή που η υπεράσπιση των ορεινών όγκων και η εναντίωση στα αιολικά πάρκα έχουν πλέον εξαπλωθεί σε όλη την ελληνική επικράτεια, η θεσμοθέτηση μέσω του προγράμματος «Απάτητα Βουνά» της μη καταπάτησης 6 μόνο βουνών (από τα δεκάδες)¹, δεν αποτελεί παρά δήλωση πως όλα τα υπόλοιπα βουνά της Ελλάδας είναι προς εκμετάλλευση.

Το κράτος, προκειμένου να αποπροσανατολίσει από τα πλάνα του, διακινεί με αλαζονεία τη συγκεκριμένη νομοθέτηση υποτιμώντας τη νοημοσύνη μας, επισημαίνοντας στον τύπο πως η Ελλάδα είναι η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που θεσμοθετεί περιοχές άνευ δρόμων. Το ελληνικό κράτος υιοθετώντας την εργαλειοθήκη της ΕΕ για την πράσινη συμφωνία ενσωματώνει την προστασία περιοχών μέσω της απαγόρευσης διάνοιξης δρόμων, παραδεχόμενο ουσιαστικά ότι η διάνοιξη δρόμων είναι επιβλαβής για τη φύση.

Η Ελλάδα θα είναι ίσως και η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που θα έχει ανεμογεννήτριες (με τους ανάλογους δρόμους) σε περιοχές Natura, με το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε τον Μάρτιο του 2021. Το δίκτυο Natura 2000 –που ξεκίνησε το 1979 και σήμερα είναι σχεδόν πλήρες– έχει ως στόχο να αποφεύγονται δραστηριότητες που θα μπορούσαν να ενοχλήσουν σοβαρά κάποια είδη ή να καταστρέψουν τους βιότοπους για τους οποίους χαρακτηρίζεται μια περιοχή.

Η θεσμοθέτηση προστασίας για 6 από τα 590 βουνά που βρίσκονται στον ελλαδικό χώρο συνιστά ταυτόχρονα ομολογία ότι τα οδικά έργα και οι ανεμογεννήτριες καταστρέφουν τους οικοτόπους. Επιπλέον, με την άνευ περιορισμών διάνοιξη δρόμων και κατασκευή ανεμογεννητριών αναιρείται στην πράξη η προστασία των περιοχών Natura, που καλύπτουν το 27,9 % του ελλαδικού χώρου –συμπεριλαμβάνοντας ενδεχομένως τα περισσότερα από τα 590 βουνά.

Προπαραμονές Χριστουγέννων, εν κρυπτώ, καταργήθηκαν με ΦΕΚ επτά φορείς διαχείρισης περιοχών του δικτύου NATURA 2000 (Εθνικός Δρυμός Πάρνηθας, Εθνικό Πάρκο Σχοινιά- Μαραθώνα, Υμηττού και ΝΑ Αττικής, Δέλτα Έβρου και Σαμοθράκης, Εθνικό Πάρκο δάσους Δαδιάς- Λευκίμης- Σουφλίου, Εθνικά Πάρκα Βόρειας Πίνδου, Τζουμέρκων, Άγραφων, κοιλάδας Αχελώου και Μετεώρων, Εθνικός Δρυμός Ολύμπου). Οι αρμοδιότητες των φορέων μεταφέρθηκαν στον νεοσύστατο Οργανισμό Φυσικού Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής (ΟΦΥ-ΠΕΚΑ) υπό κεντρική-κυβερνητική διοίκηση, που πρόκειται προφανώς να αποτελέσει το μέσο διαχείρισης αυτών των περιοχών για τη διευκόλυνση της διάθεσής τους προς επενδύσεις και επιχειρηματικά πλάνα. Αυτή η νομοθέτηση, όπως όλες οι αντιδραστικές νομοθετικές μεταρρυθμίσεις που πραγματοποιούνται για τη διευκόλυνση των εφαρμογών της νεοφιλελεύθερης «αναπτυξιακής» πολιτικής, διευκολύνει μια σειρά αποφάσεων που απειλούν πολλές –υποτιθέμενες προστατευόμενες– περιοχές NATURA 2000, πανελλαδικά, με εγκατάσταση γιγάντιων ΒΑΠΕ. Πρόκειται για αποφάσεις που αφήνουν τους εργολάβους και τις εταιρείες των ΒΑΠΕ να κάνουν ασύδοτα πάρτυ εις βάρος της φύσης, όπως η πρόσφατη αδειοδότηση για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών στην οροσειρά της Θρυπτής Ιεράπετρας στην Κρήτη, και η έγκριση της τροποποίησης της άδειας στον Καφηρέα και το όρος Όχη στη Ν. Εύβοια, που προβλέπει την εγκατάσταση συστοιχίας 18 αιολικών σταθμών (στον δήμο Καρύστου που βρίσκονται οι περιοχές έχουν συνολικά αδειοδοτηθεί 670 ανεμογεννήτριες!!).

Φαίνεται, λοιπόν, πως ο χαρακτηρισμός των «Απάτητων Βουνών» θεσπίστηκε για την αντιστάθμιση των εντυπώσεων από τους δείκτες της εφαρμοζόμενης περιβαλλοντικής πολιτικής.

Στις θάλασσες

Σύμφωνα με σχετικά δημοσιεύματα οι σεισμικές έρευνες για υδρογονάνθρακες στις περιοχές νότια και δυτικά της Κρήτης αναστέλλονται. Η ισχύουσα σύμβαση παραχώρησης των οικοπέδων προβλέπει την ολοκλήρωση των ερευνών μέχρι τον Οκτώβριο του 2022. Η κοινοπραξία των εταιρειών Total, ExxonMobil και ΕΛΠΕ ανακοίνωσε στην Ελληνική Διαχειριστική Εταιρεία Υδρογονανθράκων ότι κατά την περίοδο Γενάρη-Φλεβάρη 2022 δεν θα διενεργηθούν οι προγραμματισμένες έρευνες, κίνηση η οποία μπορεί να ερμηνευθεί ως προσωρινό πάγωμα. Ακόμα κι αν αυτή η εξέλιξη μοιάζει αισιόδοξη, την ίδια στιγμή τα ΕΛΠΕ και η Total Energies προχωρούν κρυφά σε σεισμικές έρευνες στις θαλάσσιες περιοχές του Κυπαρισσιακού κόλπου και στα δυτικά της Κέρκυρας.² Αξιοσημείωτο ότι ο Κυπαρισσιακός προστατεύεται με ΠΔ από το 2018 ως –μεταξύ άλλων– σημαντικότερη περιοχή ωοτοκίας της Caretta Caretta στη Μεσόγειο. Παρά την όποια φημολογία και το ευρύτερο –γεωπολιτικό και ενεργειακό– σκηνικό, οι επιδιώξεις των πετρελαϊκών συμφερόντων δεν σταματούν.

Το τελευταίο τραγούδι της φάλαινας

Επικοινωνιακό σόου εντυπώσεων στήθηκε πάνω στη νεαρή φάλαινα ζιφί που βγήκε σε αβαθή νερά στον Άλιμο: Εθελοντισμός, κάμερες, φροντίδα χωρίς τις απαραίτητες γνώσεις, πόζες, τραγούδι και σέλφι με το ετοιμοθάνατο ζώο. Κατόπιν εορτής, κυρίαρχη Μ.Κ.Ο. που δραστηριο-

ποιείται στην προστασία της θαλάσσιας ζωής, κατήγγειλε ότι οι χειρισμοί και οι ιατρικές παρεμβάσεις που έγιναν ήταν ακατάλληλες και περισσότερο βασάνισαν παρά ανακούφισαν την κατάσταση του ζιφιού.³

Οι ίδιοι μηχανισμοί που ευθύνονται για τον αφανισμό αυτών των ζώων έστησαν πανηγύρι με σέλφι πάνω στην ετοιμοθάνατη φάλαινα, σκηνοθετώντας τη μίνι ελληνική βερσιόν του “Free Willy”. Η ψευδαίσθηση που δημιουργήσαν δεν κράτησε, καθώς λίγες μέρες μετά βρέθηκε το νεκρό της σώμα κοντά στη Σαλαμίνα –όπου είχε προσπαθήσει να ξαναβγεί στα ριχά, αλλά απωθήθηκε.

Πριν από περίπου μια δεκαετία δεκάδες φάλαινες ζιφιοί εκβράζονταν νεκρές στα παράλια του Ιονίου. Για εκείνους τους μαζικούς θανάτους είχαν επισήμως ενοχοποιηθεί ασκήσεις του ιταλικού πολεμικού ναυτικού. Οι εκκωφαντικοί ήχοι που παράγονται μέσα στη θάλασσα αναγκάζουν τα ζώα να αναδύονται απότομα από μεγάλα βάθη, προκαλώντας τους εμβολές και παθολογικά συμπτώματα παρόμοια με τη «νόσο των δυτών». Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση των ερευνών για τις εξορύξεις υδρογονανθράκων. Χαρακτηριστικοί είναι οι μαζικοί εκβρασμοί ζιφιών που παρατηρούνται σε δυτικές παραλίες της Κέρκυρας ενόσω διενεργούνται οι σεισμικές έρευνες.

Στο Ιόνιο ο ήλιος παιχνιδίζει στην επιφάνεια των γαλαζοπράσινων νερών. Κάτω από αυτή την επιφάνεια κρύβεται ο θάνατος, καθώς οι εκρήξεις των ερευνών μετατρέπουν τα βάθη της θάλασσας σε εμπόλεμη ζώνη. Το κράτος και τα ΕΛΠΕ ευθύνονται για τη μαζική δολοφονία, όχι μόνο των ζιφιών, αλλά για τη διακινδύνευση του συνόλου της θαλάσσιας ζωής στο Ιόνιο πέλαγος. Αν ο κόσμος συνεχίσει να σιωπά μπροστά στη λεηλασία της φύσης, θα μείνει μόνο ένα άσμα πένθιμο να θυμίζει αυτό που κάποτε είχε ζωή.

Οικολογική εξέγερση στη Σερβία

Οι μαζικές αντιδράσεις πολιτών ενάντια στα εξορυκτικά σχέδια της πολυεθνικής μεταλλευτικής εταιρίας Rio Tinto είχαν ως αποτέλεσμα την άτακτη οπισθοχώρηση επενδυτών και κυβέρνησης, μετά από τις μαζικές πορείες διαμαρτυρίας τους δύο τελευταίους μήνες σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Σερβίας. Η αγγλο-αυστραλιανή πολυεθνική επιδίωκε την εξόρυξη κοιτασμάτων λιθίου, αξίας 2.5 δις ευρώ, στην περιοχή Πάνταρ της δυτικής Σερβίας. Η περιβαλλοντική καταστροφή λόγω των εξορυκτικών δραστηριοτήτων θα κατέστρεφε την καθημερινότητα των κατοίκων, αλλά και την παραγωγή της αμιγώς αγροτικής περιοχής. Οι διαδηλώσεις, που άρχισαν να παίρνουν αντικυβερνητικά χαρακτηριστικά, θορύβησαν τόσο την κυβέρνηση, που οδηγήθηκε σε αναστροφή καταργώντας το χωροταξικό σχέδιο εξόρυξης και επεξεργασίας, και ακυρώνοντας όλες τις διοικητικές άδειες, πράξεις και αποφάσεις.

Υποσημειώσεις

1) Στα «Απάτητα Βουνά» εντάσσονται τα εξής: Λευκά Όρη, Σάος, Σμόλικας, Τύμφη, Ταΰγετος, όρος Χατζή. Αυτά αντιπροσωπεύουν το 1% των ορεινών όγκων στον ελλαδικό χώρο, με τα πρώτα πέντε να περιλαμβάνουν εκτάσεις πάνω από 50 τετραγωνικά χιλιόμετρα και το Όρος Χατζή να είναι πολύ μικρότερης έκτασης, αλλά να αποτελεί μέρος του νομού που εκλέγεται ο Σκρέκας. bit.ly/3JwVa7s

2) bit.ly/3GWbop0 bit.ly/3sJyA4R

3) bit.ly/34KReRN

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

1. Εξέγερση στο Καζακστάν

Το σαββατοκύριακο 1 με 2 του Γενάρη, με αφορμή μεγάλες αυξήσεις στην τιμή του φυσικού αερίου, οι απλοί άνθρωποι του Καζακστάν (αρχικά στην πετρελαϊκή πόλη του Ζαναόνεν και στο οικονομικό κέντρο της χώρας το Αλμάτι και γρήγορα σε άλλες πόλεις και περιοχές) βγήκαν στους δρόμους με τον καθιερωμένο τρόπο διεκδίκησης τους για να διαμαρτυρηθούν για αυτή την αλλαγή των τιμών. Συνοπτικά ο συνηθισμένος τρόπος διεκδίκησης εκεί, είναι η παραμονή στην κεντρική πλατεία μιας πόλης, μέχρι την εμφάνιση των δημάρχων ώστε να διαπραγματευτούν τα αιτήματα των συγκεντρωμένων. Οι δήμαρχοι όμως, αυτή τη φορά δεν κατέβηκαν να τους συναντήσουν¹. Στις 4 Ιανουαρίου οι αρχές του Καζακστάν ακύρωσαν εν μέσω αντιδράσεων την αύξηση της τιμής του φυσικού αερίου για τα αυτοκίνητα (μετά την αύξηση η τιμή πήγε στα 0.26 ενώ αρχικά ήταν 0.12). Παρόλα αυτά, οι διαδηλωτές παρέμεναν ανένδοτοι, καθώς η αλλαγή αυτή της τιμής μπορεί να διευθετούσε την αρχική της αύξηση, όμως τα αιτήματα, είχαν υπερβεί απλώς την τιμή του φυσικού αερίου και έπαιρναν ευρύτερα χαρακτηριστικά².

Αφού λοιπόν παρέμειναν στο δρόμο, η απάντηση από το κράτος ήταν η καταστολή: στην πόλη Αλμάτι δεκάδες διμοιρίες ΜΑΤ παρατάχθηκαν απέναντι σε πάνω από 5000 διαδηλωτές³ οι οποίες επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους. Καθώς οι συγκρούσεις παίρναν βίαιη τροπή, με ανταλλαγή πυρών μεταξύ σωμάτων ασφάλειας και διαδηλωτών, η παρέμβαση των γειτονικών χωρών άρχισε να μοιάζει πιθανή. Έγινε πραγματικότητα, μετά την παραίτηση της κυβέρνησης (5 Γενάρη) και παρά αυτή η ένταση δεν έπσε. Στα ηνία της χώρας, έμεινε ο πρόεδρος της Κάσιμ- Πιομάρτ Τοκάγεφ, ο οποίος έχει ήδη κηρύξει την χώρα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και ενεργοποιήσει τον μηχανισμό του ΟΣΣΑ (Οργανισμού του Συμφώνου Συλλογικής Ασφάλειας συμμαχίας πρώην σοβιετικών δημοκρατιών υπό την ηγεσία της Ρωσίας). Ταυτόχρονα (μαθαίνοντας ίσως από την αραβική άνοιξη), το ίντερνετ σε όλη χώρα δεν λειτουργούσε. Με τη βοήθεια των Ρώσων αδελφών στρατιωτών και της ντόπιας αστυνομίας και στρατού, η εξέγερση κατεστάλη. Η στρατιωτική επέμβαση αρχίζει από το Αλμάτι στις 5 του Γενάρη και επεκτείνεται σε όλη τη χώρα. Την Τρίτη 11 Ιανουαρίου του 2022 ο απολογισμός των συλλήψεων ήταν σχεδόν 10.000⁴ (ενδεικτικά ο πληθυσμός του Καζακστάν είναι 19 εκ. άνθρωποι [wiki]). Η κατάσταση έχει ήδη ομαλοποιηθεί από τις 7⁵ σύμφωνα με ανακοίνωση του προέδρου. Λίγες μέρες μετά τα στρατεύματα της συμμαχίας, κυρίως ρώσικα, αρχίζουν την αποχώρηση τους [στις 13]. Νωρίτερα στις 6 Ιανουαρίου αυτή ήταν η στρατιωτική δύναμη που αναπτύχθηκε στο έδαφος της πρώην σοβιετικής δημοκρατίας με επίκεντρο το Αλμάτι. Τέλος, στο μαύρο απολογισμό προσθέτονται περισσότεροι από χίλιοι τραυματίες στις διαδηλώσεις και τις ταραχές. Από ρώσικες πηγές μαθαίνουμε ότι έχουμε 164 νεκρούς, χωρίς όμως να έχει επιβεβαιωθεί από τα μέσα του Καζακστάν. Το σίγουρο είναι ότι οι συμπλοκές αυτές αποτέλεσαν το πιο αιματηρό ξέσπασμα βίας των τελευταίων 30 χρόνων στη χώρα.⁶

Το βασικό ερώτημα, που μάλλον φέρνει και σε αμηχανία το ανταγωνιστικό κίνημα σε όλο τον κόσμο, είναι η σύνθεση των εξεγερμένων σε συνδυασμό με τη απουσία άμεσης συμμετοχής οργανωμένων δομών είτε αριστερών είτε αναρχικών στην παρακίνηση ή οργάνωση των εξεγερσεων. Μοιάζει σαν μια αυθόρμητη εξέγερση, που οι οργανωμένοι στο ανταγωνιστικό κίνημα δεν μπόρεσαν να την προσεγγίσουν, έτσι αναδεικνύεται και μια απόσταση αυτών με το κοινωνικό σύνολο (ή μέρος για να είμαστε πιο ακριβείς), ίσως ως ένα δεινό των καιρών μας.

Ακόμα πολλά λέγονται για την παρακίνηση των εξε-

γερμένων από ξένο δάκτυλο και συγκεκριμένα μια συντονισμένη υπόγεια επίθεση με χρώμα τζιχαντιστικό. Ο κ. Τοκάγεφ υποστήριξε ότι τζιχαντιστές από γειτονικές χώρες και από το Αφγανιστάν, καθώς και από τη Μέση Ανατολή, ενεπλάκησαν στις ταραχές.⁷ Ίσως αυτό θέλει να δικαιολογήσει την επέμβαση των Ρώσων ή μπορεί να κρύβει και μια αλήθεια μέσα του. Αν κρύβει μια αλήθεια, τότε θα πρέπει να αναρωτηθούμε γιατί τα αυθόρμητα κινήματα ή τα κινήματα από τα κάτω του καιρού μας, βρίσκουν πιο προσφιλείς τις αντιδραστικές ιδέες περί εθνικισμού, εσωστρέφειας και θρησκευτικού φανατισμού. Ίσως ακόμα να παρακινούνται και από τέτοιες ιδέες. Εμείς δεν θα πρέπει να επηρεάσουμε τα κινήματα και αν όχι να τα επηρεάσουμε να τα παρακινήσουμε, να τα στρέψουμε σε δημιουργικές ιδέες αλληλεγγύης και ανθρωπιάς. Να ξεσκονίσουμε τα μέσα μας, χωρίς όμως να λαϊκίζουμε ή να περιδινίζομαστε, αιχμάλωτοι μιας καθαρότητας των ιδεών μας μέσα στην εσωστρέφεια της ομάδας μας. Μάλλον θα πρέπει να είμαστε επάξιοι κοινωνοί και ρήτορες των ιδεών μας. Αν έχουμε δίκιο (που έχουμε), τις ιδέες μας θα πρέπει να μάθουμε να τις επικοινωνούμε.

Όπως και να έχει οι καταπιεσμένοι του Καζακστάν εξεγέρθηκαν για να βελτιώσουν τη ζωή τους. Χρέος των οργανωμένων στο ανταγωνιστικό κίνημα, είναι να δώσουν λύσεις και μέσα για να το επιτευχθεί αυτό, είτε θεωρητικά είτε πρακτικά⁸ αν είναι εντελώς αποπροσανατολισμένοι, μάλλον χρέος τους είναι να δείξουν το δρόμο, να κουβεντιάσουν, να μάθουν, ακόμα και να συγκρουστούν αν χρειαστεί. Έτσι η λαϊκή οργή, η γνώση και εμπειρία των οργανωμένων θα συνδυαστούν για να μπορέσει να φανεί ξανά μια επαναστατική προοπτική. Χωρίς κοινωνικό ριζωμα, οι οργανωμένοι είναι καταδικασμένοι στο περιθώριο και οι εξεγερμένοι είναι καταδικασμένοι στην καταστολή ή στην παράδοση σε αντιδραστικά ιδεολογήματα. Με τον συνδυασμό των δύο, δηλαδή όταν η θεωρία ενώνεται με την πράξη εμφανίζεται και η επαναστατική προοπτική.

[1] <https://thepressproject.gr/paraitithike-i-kyvernisi-tou-kazakstan-ypo-to-varos-ton-laikon-antidraseon/>

[2] <https://thepressproject.gr/to-kazakstan-kai-i-kataktisi-tis-kentrikis-asias/>

[3] <https://thepressproject.gr/paraitithike-i-kyvernisi-tou-kazakstan-ypo-to-varos-ton-laikon-antidraseon/>

[4] <https://thepressproject.gr/schedon-10-000-syllipseis-sto-kazakstan-paramenoun-ta-xena-stratevmata/>

[5] <https://thepressproject.gr/telos-sti-thiriodia-sto-kazakstan-anakoinose-o-proedros-meta-apo-dekades-nekrous-kai-travmaties/>

[6] <https://thepressproject.gr/ypo-elegcho-i-katastasi-sto-kazakstan-symfona-me-tin-epitropi-ethnikis-asfaleias-schedon-8-000-syllipseis/>

[7] <https://thepressproject.gr/to-kazakstan-kai-i-kataktisi-tis-kentrikis-asias-meros-v/>

συνέντευξη αναρχικού από το Καζακστάν [ENG]

<https://pramen.io/en/2022/01/the-people-will-still-have-an-opportunity-to-rid-the-country-of-a-dictator-interview-with-an-anarchist-from-kazakhstan/>

2. Μαζικές παραιτήσεις στις ΗΠΑ

Στοιχεία από το Γραφείο Στατιστικών Εργασίας στις ΗΠΑ, δείχνουν για πρώτη φορά ένα κύμα παραιτήσεων τον Ιούλιο του 2021 (παραιτήθηκαν 4 εκατομμύρια εργαζόμενοι), οι οποίες συνεχίστηκαν μέχρι το τέλος του 2021. Το ιστορικό ρεκόρ καταγράφηκε το Νοέμβριο με 4,5 εκατ. εργαζομένων να παραιτούνται με προθυμία από τις δουλειές τους, ενώ τους προηγούμενους μήνες αυξάνονταν σταδιακά τα νούμερα των υποβαλλόμενων παραιτήσεων. Εδώ βέβαια, προκύπτει το εύλογο ερώτημα του γιατί οι εργα-

ζόμενοι παραιτούνται μαζικά, τη στιγμή μάλιστα που ο οικονομικός τομέας φαίνεται να πλήττεται παγκοσμίως;

Πολλοί είναι οι λόγοι που εξηγούν ένα πολύπλοκο φαινόμενο, αλλά ας περιοριστούμε σε κάποιους άξιους αναφοράς:

Αρχικά ένας βασικός αλλά τετριμμένος λόγος, είναι οι δυσκολίες με την πανδημία, πολλοί πρώην εργαζόμενοι έμεναν σπίτι, είτε για να προσέχουν κάποιο νοσούντα, είτε τα παιδιά που δεν πήγαιναν σχολείο, είτε από τον φόβο ότι θα κολλήσουν.

Πέρα από αυτό, ένα μεγάλο ποσοστό των παραιτήσεων, πραγματοποιήθηκε σε κλάδους που είναι πολύ εκτεθειμένοι την περίοδο της πανδημίας, όπως κλάδοι αναψυχής, σε χώρους εστίασης και παροχής στέγασης και στα καταστήματα λιανικής πώλησης.

Ιδιαίτερη εντύπωση προκαλεί ότι περίπου ένα 5%, για την ακρίβεια 4,8 εκατομμύρια είπαν ότι δε θέλουν να προσληφθούν αυτή την περίοδο. Και σε αυτές τις λέξεις βρίσκεται η απάντηση για το κύμα της Μεγάλης Παραίτησης. Αυτοί οι κλάδοι στους οποίους παρατηρείται η “επανάσταση” των μαζικών παραιτήσεων, προσλαμβάνουν ανειδίκευτους εργάτες, προσφέροντας τον κατώτατο μισθό για μια εργασία που απαιτεί πολλές ώρες σωματικού μόχθου με τους υπαλλήλους να έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν τη συλλογική δύναμη που έχουν ώστε να μπορούν να κάνουν διαπραγματεύσεις προς όφελός τους.»

Βέβαια το φαινόμενο δεν σταματά στις σκατένιες δουλειές (Shit Jobs κατά David Greaber) αλλά επεκτείνεται και σε καλοπληρωμένες δουλειές, που έχουν πραγματικά επιβαρυνθεί τον τελευταίο καιρό ή έχουν εντατικοποιηθεί όπως εργαζόμενοι στον υγειονομικό τομέα ή προγραμματιστές σε χώρους πληροφορικής που βρίσκονται στα πρόθυρα του burn out.

Μοιάζει σαν οι εργαζόμενοι να ανακαλύπτουν ξανά την δύναμη που έχουν να πιέσουν τους εργοδότες, ενώ οι τρόποι διεκδίκησης δεν έχουν αλλάξει πολύ, αφού και οι τρόποι εκμετάλλευσης αντίστοιχα δεν έχουν αλλάξει. Μια ευχή δίνουμε, άντε και στα δικά μας.

Για παραπάνω μελέτη:

<https://thepressproject.gr/i-megali-paraitisi-xanachtypa-giati-oi-ergates-paraitountai-mazika-stis-ipa/>

https://www.efsyn.gr/kosmos/boreia-ameriki/326651_i-megali-paraitisi-kai-oi-apergies-stis-ipa

<https://www.okde.gr/archives/15299>

<https://www.capital.gr/bloomberg-view/3595860/i-megali-paraitisi>

3. Οι δέκα πλουσιότεροι άνθρωποι του πλανήτη διπλασίασαν την περιουσία τους μέσα στην πανδημία

Και όσο με την πανδημία εμείς η «πλέμπα» περνάμε τα πάνδεινα, οι πλούσιοι αυξάνουν τα πλούτη τους. Στις 17 Ιανουαρίου 2022 η Oxfam δημοσίευσε μια έκθεση με τίτλο «Inequality Kills» («Η ανισότητα σκοτώνει») το πόρισμα ήταν το εξής: «Η ενίσχυση των οικονομικών ανισοτήτων, των φυλετικών ανισοτήτων, των ανισοτήτων μεταξύ των δύο φύλων και μεταξύ κρατών, καταστρέφουν τον κόσμο μας», λες και δεν το ξέραμε θα πεις. Βέβαια άλλο να το λένε κάποιοι ρομαντικοί αναρχικοί ή κάποιοι συνειδητοποιημένοι προλετάριοι, και άλλο να το βλέπεις τεκμηριωμένο με αριθμούς.

Συγκεκριμένα ο Ίλον Μασκ, επικεφαλής της Tesla, ο Τζεφ Μπέζος της Amazon, ο Μπερνάρ Αρνό της LVMH, ο Μπιλ Γκέιτς της Microsoft, ο Μαρκ Ζάκερμπεργκ της Facebook, ο Γουόρεν Μπάφετ της Berkshire Hathaway και ο Λάρι Έλισον της Oracle είναι μεταξύ της δεκάδας των πλουσιότερων ανθρώπων που είχαν τη χαρά να διπλασιάσουν την περιουσία τους.

Και για να μην ξεχνάμε το κράτος και τους μηχανι-

σμούς του «Οι κεντρικές τράπεζες έριχναν εκατομμύρια επί εκατομμυρίων δολαρίων στις αγορές για να σώσουν την οικονομία, πολλά από τα οποία κατέληξαν στις τσέπες των δισεκατομμυριούχων».

Βέβαια εμείς οι από κάτω το χαβάς μας, συνεχίζουμε ανενόχλητοι τον κανιβαλισμό μεταξύ μας και διαιωνίζου-

με τους διαχωρισμούς που μας επιβάλουν, για να μπορούν να πλουτίζουν μερικοί λίγοι. Καιρός είναι να πυκνώσουμε τις σχέσεις μας, να έρθουμε κοντά και να αυξήσουμε τις προλεταριακές μας εμπειρίες, τις εμπειρίες εκμετάλλευσης, να άρουμε τα όρια που επιβάλλουν στη ζωή μας, για να πλουτίζουμε όλοι και όχι λίγοι, για να μην πεινάμε, για

να μην πεθαίνουμε από έλλειψη βασικών παροχών. Βασικά, για όλους τους λόγους του κόσμου.

Πηγή: <https://thepressproject.gr/oxfam-oi-deka-plousioteroi-anthropoi-tou-planiti-diplasiasan-tin-periousia-tous-mesa-stin-pandimia/>

Οι υπέροχες συνάξεις μας

«Το παρακάτω κείμενο μάς ήρθε μετά από μια τυχαία αλλά εποικοδομητική και ουσιαστική συνάντηση που είχα με έναν σύντροφο από την Αμερική κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του στην Ελλάδα. Το πείσμα μας να κρατήσουμε επαφή παρά την απόσταση κατέληξε τελικά σε αυτό το κείμενο».

Εμπειρίες ελευθερίας, τρυφερότητας και σύνδεσης είναι αυτά που επιθυμώ να έχω με τους φίλους, την οικογένεια και τον κόσμο της πόλης και της περιοχής μου. Τα δεινά του κράτους, του καπιταλισμού, της πατριαρχίας και της λευκής υπεροχής δυσχεραίνουν την επαφή μεταξύ του κόσμου που ενστερνίζεται ριζοσπαστικές ιδέες, των μεταναστών, των μειονοτήτων και της queer κοινότητας. Θέλω να βιώσω νέους τρόπους για να υπάρχω οικεία και συλλογικά, αξίες που θεωρώ ότι μας ελευθερώνουν και μας σχετίζουν οικολογικά με τη γη και με τους άλλους. Η ελπίδα μου είναι πως οι διαπροσωπικοί διαπληκτισμοί μας και οι συνεργασίες μας θα είναι εποικοδομητικές, όσο προσπαθούμε να ζήσουμε ζωές αλληλεξάρτησης, όσο καταλαβαίνουμε ποιοι είμαστε.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μου στην Ελλάδα το φθινόπωρο του 2021, βίωσα, εν μέρει, το πώς συνδέονται οι αναρχικοί μεταξύ τους εν μέσω κρίσεων κοντινών αλλά και κρίσεων του παρελθόντος, και εξερεύνησα τον λαβύρινθο του ποιος είμαι, ερχόμενος σε επαφή με ομάδες αντικαπιταλιστών και αντιφασιστών. Νέοι φίλοι φίλων με φιλοξένησαν και συναντηθήκαμε για να συζητήσουμε πώς αντιλαμβανόμαστε τις αλλαγές στις περιοχές μας αντίστοιχα. Το «Ισόγειο» στο Ηράκλειο και ο «Κοινός Τόπος» στην Αθήνα ήταν δύο κοινωνικά κέντρα που μαζευτήκαμε για να κουβεντιάσουμε.

Έμαθα πως τα πανεπιστήμια ήταν σημαντικά σημεία συνάντησης, αλλά τώρα γίνονται όλο και περισσότερο ελεγχόμενα και «εξουδετερώνονται». Το παραπάνω συνέπεσε με τον εξευγενισμό πολλών κατειλημμένων [χώρων] και περιθωριοποιημένων γειτονιών. Τα παραπάνω έχουν οδηγήσει τελικά στην ανάγκη για περισσότερους χώρους συνάντησης. Οι τακτικές συνελεύσεις είναι η «κόλλα» που έχει κρατήσει κάποιες ομάδες μαζί. Αυτές προσφέρουν έναν συνεκτικό «χώρο» για να οργανώνονται εκδηλώσεις και να σχεδιάζονται νέα project. Αυτή τη στιγμή, ο κόσμος συντονίζει αντιφασιστικά δίκτυα, πορείες στο δρόμο, δίκτυα αλληλοβοήθειας με κοντινά χωριά, ομάδες από την queer κοινότητα και εθνικές μειονότητες μέσω των συνελεύσεων. Για να αντιμετωπίσει την ανάγκη για περισσότερα χρήματα, ο κόσμος σχηματίζει συνεργατικά εγχειρήματα σχετικά με το φαγητό ή το ποτό. Πώς ταιριάζουν αυτές οι διαφορετικές μορφές οργάνωσης με την ηθική μας και δεν καταλήγουν ένα νησάκι μέσα στον καπιταλισμό, προσφέροντας μονάχα ατομικές λύσεις; Πώς δημιουργούμε μια καθημερινότητα βασισμένη σε κοινωνικοποιημένα αγαθά και πώς θα διαλύσουμε το κράτος;

Μερικοί από τους ανθρώπους που συνάντησα στο εξωτερικό [Ελλάδα] εξέφρασαν αγανάκτηση για το πώς γίνεται η επικοινωνία μέσα στις ομάδες. Ακόμα, υπήρχαν ανησυχίες για τον κόσμο που παραγνωρίζει τη σημασία του τρόπου που συμπεριφέρονται και που σχετίζονται ο ένας με τον άλλο. Αυτό ήταν εμφανές στην Αθήνα, μέσα από την αποδιοργάνωση των γενικών συνελεύσεων που συμμετείχαν 10 ή 15 διαφορετικές ομάδες μέσα στην πόλη.

Πολλές σκέψεις και μηνύες επέστρεψαν μαζί μου στην Καλιφόρνια, για να τις κουβεντιάσω με φίλους. Συζητήσαμε για στρατηγικές, κοινωνικές δυναμικές και δράσεις που συμβαίνουν αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα και προσπαθήσαμε να μεταφράσουμε το πώς θα μπορούσαν να δουλέψουν ή να ταιριάζουν στο δικό μας περιβάλλον. Ό,τι ακολουθεί είναι μερικές από τις ιδέες που προέκυψαν.

Στο κυνήγι για την ελευθερία, θα ήταν βοηθητικό να ισορροπήσουμε στρατηγικές βίας, σύγκρουσης, θεραπείας και ευχαρίστησης. Για να δυναμώσουμε και να θρέψουμε τις σχέσεις μας, μπορούμε να παρηγορούμε και να ανακουφίζουμε ο ένας τον άλλον. Είναι καίριο το να παίρνουμε αποφάσεις μέσα σε αυτές τις σχέσεις που συμπεριλαμβάνουν τις διαφορετικές γνώμες της ομάδας μας. Προφανώς, το να πολεμάμε το κράτος και τους μπάτσους είναι διαφορετικό από το να «πολεμάμε» ο ένας τον άλλον, αλλά μερικές φορές αυτοί που είναι εγγύτερα σε μας είναι αυτοί που παραλαμβάνουν το φορτίο της δυσφορίας μας. Για να αντιληφθούμε πλήρως την ασυμφωνία μας και την δυσφορία μας, μπορούμε να ιεραρχήσουμε τις ουσιώδεις αρχές και ανάγκες μας με γνώμονα τις αξίες μας. Για παράδειγμα, αν ο κόσμος [αφήσει τη φασαρία στην άκρη και] αντιληφθεί ότι χρειάζεται ταυτόχρονα και ασφάλεια και σύνδεση, τότε γίνεται ευκολότερο να παρθεί

μια έγκυρη απόφαση που θα ανταποκρίνεται σε αυτές τις ανάγκες. Η προθυμία μας να ξεπεράσουμε τα όρια μας [να «τεντωθούμε»] μας φέρνει πιο κοντά στο να ανταποκρινόμαστε σε πολλαπλές ανάγκες και επιθυμίες του κόσμου.

Αυτό μοιάζει αρκετά σημαντικό για την ισχυροποίηση της συλλογικής δύναμης, μέσω της οποίας οργανωνόμαστε άλλωστε. Σε μια διαδικασία που μαθαίνω, η οποία ονομάζεται «διευκόλυνση μέσω της σύγκλισης» [convergent facilitation (CF)], η ικανότητα του να ακούς και να αντιλαμβάνεσαι τι είναι σημαντικό για τον καθένα βοηθάει στην αύξηση της ενσυναίσθησης, αυξάνει την εμπιστοσύνη και καλλιεργεί την αλληλοϋποστήριξη. Μερικά μέτρα για την ισχυροποίηση των σχέσεών μας είναι το πόσο χρόνο περνάμε μαζί και η συναισθηματική μας αμεσότητα/εγγύτητα. Στις ΗΠΑ, συζητούσαμε για το πόσο σημαντικό είναι το περιβάλλον να ενθαρρύνει τη συντροφικότητα και το να μπορούμε να είμαστε ευάλωτοι/ες. Φανταζόμασταν τις συναντήσεις μας να γίνονται σε χώρους για άραγμα ή μέσα σε τζακούζι, για να μπορέσουμε να συγχρονίσουμε τα νευρικά μας συστήματα και να συνδιαλλαχτούμε με έναν χαλαρό τρόπο. Μέσω της άνεσης, μπορούμε να βυθιστούμε στις ανάγκες του άλλου, να αναπνεύσουμε μαζί και να πάρουμε αποφάσεις με τρόπους που μας είναι ευχάριστοι.

Η ένταση του αναρχισμού είναι γεμάτη στρες! Η παραπάνω δοκιμασία δυσχεραίνεται ακόμα πιο πολύ όταν σε αυτή προστίθενται παλιά τραύματα, η απώλεια κοινών εδαφών, η εξασφάλιση των προς το ζην, διαπροσωπικοί διαπληκτισμοί, φυσικές και ψυχικές παθήσεις, οι μετακινήσεις των ανθρώπων ή η ανάγκη να πουλήσουν περισσότερη από την εργατική τους δύναμη... και η λίστα συνεχίζεται. Οι συνελεύσεις στην περιοχή του κόλπου [Σαν Φρανσίσκο] πολλές φορές είχαν την τάση να μοιάζουν υποχρεωτικές ή λες και πήγαινες στη δουλειά, αντανακλώντας το επιχειρηματικό περιβάλλον που τόσο απεχθανόμαστε. Όπως το θέτει η Adrienne Maree Brown, «το να ορίζεται η αγάπη μέσα από την υποχρέωση» δεν επαρκεί. Επιπροσθέτως, η Adrienne λέει ότι, αν βάλουμε ως προτεραιότητα την ρομαντική αγάπη πάνω από την αγάπη για τον εαυτό, τον σύντροφο και τον φίλο, μπορεί να μειώσει την ασφάλεια των συλλογικών σχέσεων και την αποτελεσματικότητά τους. Ούτε η υποχρέωση προς την συνέλευση, ούτε η προτεραιοποίηση της ρομαντικής αγάπης μπορεί να μας δώσει αυτό που θέλουμε στην ολότητά του.

Ο ατομισμός, όπου κάποιος ψάχνει να καλύψει μόνο τις ατομικές του ανάγκες, επιθυμίες και την ασφάλεια του, αρρωσταίνει τις συλλογικότητές μας στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σε συνδυασμό με την προτεσταντική εργασιακή ηθική, μας διαμορφώνουν κοινωνικά με αυτοπειθαρχία, αυτοθυσία για το κράτος, υπακοή στις ιεραρχικά δομημένες αρχές, λατρεία σε έναν μοναδικό θεό και καχυποψία για τις απολαύσεις και το σεξ. Ολόκληρες γενιές από αποικιακά και σεξουαλικά τραύματα έχουν φτάσει στο σήμερα διαμέσου της στρατιωτικής και πατριαρχικής βίας. Η ακεραιότητά μας, οι υπέροχες ιδέες μας και οι συλλογικές επιθυμίες μας δέχονται επίθεση σε θεωρητικό, συναισθηματικό, σωματικό και πνευματικό επίπεδο.

Σε απάντηση αυτού, φίλοι και εγώ φανταζόμαστε πιο ασφαλείς συναντήσεις, καταφύ-

για ή απάγκια για να διατηρήσουμε δίκτυα φροντίδας. Γύρω από την περιοχή του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο, οι φτωχοί έχουν καταφύγει σε καταυλισμούς λόγω του αυξανόμενου κόστους ζωής. Αναρχικοί έχουν αγοράσει ή νοικιάσει χώρους, σπίτια και γη σε πολλά σημεία της περιοχής. Το παραπάνω πράγματι είναι ένα λεπτό σημείο: δηλαδή το να είσαι αναρχικός και ιδιοκτήτης γης σε κλεμμένο από τους ιθαγενείς έδαφος ή/και σε εξευγενισμένες περιοχές. Μακάρι αυτοί οι χώροι να γίνουν ένα μέσο να ενισχυθεί η ικανότητά μας να απαντήσουμε και να καταστρέψουμε τα κληροδοτήματα της αποικιοκρατίας.

Φίλοι και εγώ θεωρούμε το σπίτι, την εστία, ως κεντρικό σημείο του τωρινού μας αγώνα και των αλληλοεξαρτημένων ζώων μας. Εκεί είναι που καίει η μαύρη φλόγα και μας δίνει κίνητρο να παλέψουμε και να φροντίζουμε για τους ξεχωριστούς μας στόχους. Εκεί μέσα είμαστε σε σύνδεση με το δίκτυο των σχέσεων μας. Συνδεδεμένες σε αυτό το δίκτυο είναι και οι γηγενείς φυλές του τόπου, οι πρόγονοι του αίματος και της πάλης, τα ζώα, τα φυτά, τα μανιτάρια, οι πολλοί θεοί, τα διαμάντια και τόσα άλλα. Αυτά τα στοιχεία είναι το περιβάλλον που παρατηρούμε, επεξεργαζόμαστε και με το οποίο αλληλεπιδρούμε: είναι το περιβάλλον μέσα στο οποίο πρέπει να δουλέψουμε, να παίξουμε ή να χαλαρώσουμε.

Το να δίνεις και να παίρνεις είναι η αντίθεση που υπάρχει στις συλλογικές μας αποφάσεις, στην συλλογική μας ευχαρίστηση και στην συλλογική μας απελευθέρωση. Στο πνεύμα της εξέγερσης, μακάρι εμείς οι αναρχικοί της περιοχής του κόλπου να συνεχίσουμε να συνενώνουμε τους αυτόχθονες και τους κατατρεγμένους: διαλύοντας φυλακές, παίρνοντας πίσω γη για τις γηγενείς φυλές και υποστηρίζοντας σε κρίσιμες στιγμές τους φίλους μας, τις οικογένειες και τους γείτονές μας. Με σκοπό να απο-αποικιοποιήσουμε, συνεχίζουμε να πειραματιζόμαστε με το πώς οι τρόποι ζωής των ιθαγενών και των αναρχικών συνταιριάζουν. Η φωτιά είναι ένα εργαλείο που μας φέρνει κοντά, με καταστροφικούς, ρυθμιστικούς, υπερβατικούς και ηδονιστικούς τρόπους. Οι γηγενείς φυλές ιστορικά χρησιμοποιούσαν την φωτιά για να προάγουν την ανάπτυξη πολιτισμικών πόρων, όπως υλικών για την κατασκευή καλαθιών, να μειώσουν τον ανταγωνισμό για τα φυτά που καλλιεργούσαν, να ανοίξουν χώρο στο δάσος για να κυνηγούν, όπως και για να καταστρέφουν ισπανικές ιεραποστολές. Αυτές οι παραδόσεις διεκόπησαν από την αποικιοκρατία, αλλά πολλοί ιθαγενείς και φυλές αναβιώνουν τις πολιτισμικές πρακτικές της καύσης. Αρκετοί αναρχικοί δουλεύουν για να χτίσουν υγιέστερες σχέσεις με την φωτιά και τη γη. Οι επιπτώσεις από τις γιγάντιες πυρκαγιές στα δάση, την ξηρασία και την αστυνόμευση συνεχίζουν να εντείνονται μέσα στην πανδημία. Ελπίζω να μπορούμε να εκφράσουμε την αναρχική ηθική καθώς ωριμάζουμε μέσα σε αυτό το περιβάλλον. Προσεύχομαι για ένα μεγαλύτερο αντι-κατασταλτικό ρεύμα και για σχέσεις που εμπνέουν το γήινο και το αστρικό θείο. Μακάρι οι αποφάσεις που παίρνουμε, οι δεξιότητες που μαθαίνουμε και τα εργαλεία που αποκτούμε να συνεισφέρουν στους εργασιακούς αγώνες και να χαρίσουν περισσότερη πνευματική και οικολογική υγεία. Σε όλο αυτό το εγχείρημα, θα ήθελα να θυμάμαι μονάχα χαρές και τους μεγάλους προγόνους μας, των οποίων τα

όνειρα κάνουμε σήμερα πραγματικότητα.

Συνυπάρχουν αρμονικά η θεραπεία με μια αίσθηση άφεσης, όπου αντιμετωπίζουμε συλλογικά αυτό που έχει σημασία. Αυτή η ανακάλυψη προκύπτει μέσω της διάθεσης να συννευρευτούμε και να επεξεργαστούμε τις βασικές μας αντιλήψεις. Πώς θα ανατρέψουμε τον καπιταλισμό, θα καταλάβουμε ο ένας τον άλλον, θα δώσουμε νόημα στη ζωή μας, θα μείνουμε σε επαφή, θα νιώσουμε ότι αξίζουμε, θα ανήκουμε σε μια κοινότητα, θα χαλαρώσουμε, θα έχουμε αυτονομία, σταθερότητα και θα έχουμε τα βασικά προς το ζην; Οι διαδικασίες για να ξεδιалύνουμε αυτά τα θέματα είναι η τελετουργία του να είμαστε μαζί και του να έχουμε μια πνευματική σύνδεση μεταξύ μας.

Μέσα σε μια περιοχή σχετική κοντινή χρονικά και χωρικά, μπορούμε να ιεραρχήσουμε (1) τις σχέσεις μας, (2) τους πόρους μας και (3) τις ικανότητές μας, για να αποκαλύψουμε τη συλλογική μας δύναμη. Αυτή η ιεράρχηση μπορεί να δώσει δημιουργικές λύσεις για να προσαρμοζόμαστε στην αλλαγή και να την αφομοιώνουμε. Η Margaret Killjoy τοποθετεί αυτά τα τρία στοιχεία [σχέσεις, πόρους, ικανότητες] πάνω σε ένα τρίγωνο, για να συμβολίσει τις αρχές της ετοιμότητας. Αξιολογώντας και φρεσκάροντας αυτά τα στοιχεία μέσα μας και στις ομάδες μπορεί να οδηγήσει σε μια αίσθηση ετοιμότητας και να εξαλείψουμε λίγο από το άγχος που προκύπτει από τον κόσμο μας που καταρρέει. Για να ενισχύσουμε παραπάνω τις κοινότητες της φροντίδας μπορούμε να είμαστε σε επαφή με θεραπευτές στη ζωή μας. Οι θεραπευτές δίνουν δώρα στις κοινότητες μας που συνεχώς μεγαλώνουν και αλλάζουν. Όπως λέει και η Adrienne, «Να είμαστε οικογένεια, προσφέροντας την αγάπη και τη φροντίδα που μπορούμε και λαμβάνοντας την αγάπη και τη φροντίδα που χρειαζόμαστε».

Ας είναι όλα αυτά κάποιοι οδηγοί του πώς μπορούν στις συνελεύσεις μας ολόψυχα να μπουν οι τελετές φροντίδας, από-αποικιοποίησης, γλεντιού και διάλυσης της τραυματικής μας κοινωνικοποίησης. Μέσα σε όλες τις σχέσεις μου, ελπίζω να καταφέρω να αποδεχτώ τις συγκρούσεις, τη συνεργασία και τον χρόνο μακριά από άλλους. Ας είναι οι συνάξεις μας υπέροχες, να διασπείρονται, να είναι χαλαρωτικές και να αποκαθιστούν τα νευρικά μας συστήματα. Πώς θα τα κάνουμε όλα αυτά ακαταμάχητα, άξια υπεράσπισης και διεκδίκησης; Τελικά πιστεύω πως η απόλαυση έχει έναν ρόλο να παίξει στην απελευθέρωση των ανθρώπων από την εξαθλίωση

✍/ Jayne Creek

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μιλτιάδης Πρέχτος

Βιβλιογραφία

Arthur Evens, "Witchcraft and the Gay Counterculture"
Adrienne Maree Brown, "Love as Political Resistance: lessons from Audre Lorde and Octavia Butler"
Margaret Killjoy, "We're All Preppers Now"
Roni and Magda, Convergent Facilitation Work Shop

Της Γης οι Κολασμένοι

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Παλαιόχωρα / Χανιά

Ανακοίνωση-καταγγελία εξέδωσαν το «Κοινωνικό Στέκι-Στέκι Μεταναστών», και η «κατάληψη Rosa Nera» για τη δολοφονική «διάσωση» και τη μετέπειτα μεταχείριση των 69 μεταναστών που εξέπεμψαν ανοιχτά της Κρήτης, και εν τέλει κατέληξαν στην Παλαιόχωρα Χανίων, στις 20 Νοέμβρη:

«Στην πραγματικότητα, το σαπιοκάραβο που μετέφερε τους κατατρεγμένους φάνηκε να έχει πρόβλημα ήδη από την Παρασκευή 19/11. [...] Από το πρωί του Σαββάτου επιβαίνοντες και συγγενείς τους, καλούσαν συνεχώς στο ελληνικό Λιμενικό και στον αριθμό κινδύνου, αλλά το Λιμενικό Σώμα φάνηκε στο σημείο αργά το μεσημέρι της Κυριακής 21/11. [...] Σύμφωνα με ανώνυμες καταγγελίες των επιβαινόντων το σκάφος του Λιμενικού, φτάνοντας στο σημείο, χτύπησε αρκετές φορές την ήδη μισοβυθισμένη βάρκα, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να πανικοβληθούν, και να προκύψουν οι ακρωτηριασμοί δύο ατόμων κι ο θάνατος ενός 33χρονου Σύρου πρόσφυγα, πατέρα 3 ανήλικων παιδιών. Ένα από τα χτυπήματα κατάφερε να βρεθούν 10 άνθρωποι στο νερό, ανάμεσά τους ο νεκρός κι οι τραυματίες. [...]

»Η αλήθεια είναι πως αυτή τη φορά οι αλληλέγγυοι, οι φορείς και οι σύλλογοι που ανέλαβαν ουσιαστικά τη διαμονή και τη σίτιση των ανθρώπων αυτών επέδειξαν συγκινητική προσφορά, πολύ απλά ήταν αυτοί και αυτές που ανέλαβαν ουσιαστικά την υποδοχή των ναυαγών, καταγγέλλοντας ταυτόχρονα πως ο χώρος φιλοξενίας (ενοριακό κέντρο "Αγία Σοφία" Κουντούρας) δεν προβλέπεται ούτε για προσωρινή διαμονή, και πως οι δυνάμεις και ο πόροι τους είναι πεπερασμένοι και δεν μπορούν να ανταποκριθούν αν η Πολιτεία δεν συνεισφέρει. [...]

Το Σάββατο 27 Νοέμβρη, χωρίς καμιά ειδοποίηση ούτε στους ίδιους τους αλληλέγγυους κι εθελοντές, ξαφνικά, όπως πάντα, η αστυνομία μετέφερε τους ανθρώπους στο λιμάνι της Σούδας κι από κει στην Αμυγδαλέζα».

Αιτήματα ασύλου για λίγους

Με βάση τη νέα εγκύκλιο στο τέλος του 2021, οι εκτοπισμένες/οι που φτάνουν στην Ελλάδα σε επιθυμία ασύλου, μεταβαίνουν υποχρεωτικά σε ΚΥΤ της Σάμου, Χίου, Λέσβου, Λέρου, Κω, Ορεστιάδας και Έβρου, παρότι το 63% των νέων αφίξεων ανθρώπων βρίσκεται στην ενδοχώρα (δηλαδή ακολουθεί διαδρομές από Έβρο, Ρόδο, Κρήτη κ.ά). Η συγκεκριμένη ρύθμιση αφορά όσα άτομα δεν έχουν ταυτοποιηθεί καθόλου, και μοιάζει σαν να προσθέτει ακόμη ένα λιθαράκι στη συνολική γραφειοκρατική βία στο πλαίσιο της αντί-μεταναστευτικής αποφευκτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Η μη ταυτοποίηση για τους εκτοπισμένους/ες, σημαίνει αυτόματα και μη πρόσβαση σε υπηρεσίες και οικονομικά βοηθήματα-ψίχουλα.

Παρατεταμένη ομηρία στα σύνορα Πολωνίας-Λευκορωσίας

Η Ευρωπαϊκή επιτροπή επιτρέπει σε Πολωνία, Λετονία και Λιθουανία να κρατούν αιτούντες ασύλου σε ειδικά κέντρα στα σύνορα ως και 16 εβδομάδες. Η εν λόγω ελαφριά τη καρδιά ρύθμιση λειτουργεί ως εργαλείο διαχείρισης των διακρατικών αντιπαραθέσεων πάνω στις κινήσεις των εκτοπισμένων, με την Ε.Ε. να δίνει το περιθώριο στις τρεις χώρες να αναστείλουν δικαιώματα των εκτοπισμένων, ως μέσο πίεσης έναντι της πολιτικής της Λευκορωσίας – η οποία γενικώς συντάσσεται με το ρωσικό κράτος. Η Λευκορωσία από την άλλη, παρέτεινε για ακόμα τρεις μήνες την απαγόρευση πρόσβασης σε μη κάτοικο στις εν λόγω περιοχές (ακόμα και σε ιατρική βοήθεια δηλαδή), γεγονός το οποίο σημαίνει ένα πράγμα: χιλιάδες εγκλωβισμένοι/ες στα σύνορα. Αυτό που συμβαίνει τους τελευταίους μήνες στα σύνορα Λευκορωσίας-Πολωνίας, αποτελεί εγκλωβισμό ανάμεσα στις κρατικές-συνοριακές δυνάμεις της Λευκορωσίας, με ένα παράδειγμα να είναι πως αναγκάζουν ανθρώπους να κολυμπούν (σε παγωμένο νερό) ως την Πολωνία μέσω του ποταμιού, όπου και αντιμετωπίζουν βίαια push backs από τις πολωνικές δυνάμεις ασφαλείας. Αυτό μπορεί να επαναλαμβάνεται ως και 10 φορές σύμφωνα με μαρτυρίες.

Απέναντι στις προσπάθειες των εκτοπισμένων για σύγκρουση με τους συνοριακούς φύλακες, οι τελευταίοι απαντούν με καταστολή και παραπάνω βία, ενώ βλέπουμε ωμά πόσο νομιμοποιητικά λειτουργεί ως φόβητρο ο «μετανάστης από τη μέση ανατολή», εκατέρωθεν των συνόρων των δύο κρατών. Άλλωστε μας ηχεί οικεία η ακροδεξιά φράση περί διεξαγωγής «υβριδικού πολέμου».

<https://rb.gy/cqzdab>

Η ψηφιακή παρακολούθηση ονομάζεται «ΥΠΕΡΙΩΝ»

Όπως διαβάζουμε έπειτα από καταγγελίες, οι εξαγγελίες περί αυστηρού ελέγχου στη νέα

κλειστή δομή της Σάμου αποτελούν πραγματικότητα. Συγκεκριμένα, ο διαθέσιμος εξοπλισμός στις κεντρικές πύλες από μαγνητικές πύλες, x-rays, σύστημα access control 2 factors (ταυτότητα και αποτύπωμα), συνοδεύει την είσοδο διαμενόντων αλλά και εργαζομένων. Ακόμα πιο συγκεκριμένα, αναμένεται να εφαρμόζεται καθημερινή διαδικασία ταυτοποίησης μέσω ηλεκτρονικών δακτυλικών αποτυπωμάτων. Ταυτόχρονα, τα συστήματα τεχνητής νοημοσύνης, μέσω καμερών οι οποίες βρίσκονται ακόμα και στο εσωτερικό των χώρων που διαμένουν τα άτομα, θα ειδοποιούν για κάθε «περίεργη» κίνηση που παρατηρείται.

Βέβαια, το περιεργο των συμπεριφορών θα κατηγοριοποιείται με βάση ένα τυποποιημένο σύστημα κανονικών και μη κανονικών δράσεων και κανόνων, όπως έχει οριστεί από τη διοίκηση και την ευρύτερη κοινωνική πραγματικότητα – η οποία και δεν προστατεύει τους εκτοπισμένους.

Και λίγο ακόμα... έχει αξία να αναφέρουμε πως στο όλο δυστοπικό δημιούργημα έχουν προστεθεί κινητές συσκευές λήψης δακτυλικών αποτυπωμάτων και βιομετρικών δεδομένων από την ΕΛΑΣ. Δεν θα σχολιάσουμε το προφανές περί παραβίασης της ιδιωτικής ζωής, αλλά ανησυχούμε γύρω από τη χρήση και κατάχρηση όλων αυτών των δεδομένων. Όπως διαβάζουμε ακόμα και η τεχνολογία facial recognition βρίσκεται στο τραπέζι για να συμπληρώσει τα παραπάνω. Ξέρουμε πως η σύνδεση και η κατοχή των τεχνολογικών μέσων από την κυριαρχία έχει ήδη δείξει ορισμένα αποτελέσματα*, που δυστυχώς δεν αφορούν κάποιο διήγημα sci-fi λογοτεχνίας

Όπως μας λέει ο Μοχάμεντ που διαμένει στο ΥΠΕΡΙΩΝ camp της Σάμου: "There's not a lot of difference between this camp and a prison."

<https://rb.gy/2sir4s>

*Όπως το ότι υπάρχουν περιπτώσεις η συγκεκριμένη τεχνολογία να ενσωματώνει ρατσιστικά κριτήρια, καθώς εσφαλμένα αναγνωρίζονται ως ύποπτα έγχρωμα άτομα, με αποτέλεσμα τις συλλήψεις.

«Stop pushbacks and border violence», από την πορεία που πραγματοποιήθηκε στις 06/02/2021 στο κέντρο της Αθήνας. Φωτογραφία: Μάριος Λώλος

Το ελληνικό κράτος δολοφονεί

Αίσθηση έκανε η προ ολίγων μηνών παρέμβαση της ολλανδής δημοσιογράφου σχετικά με τις παράνομες επαναπροωθήσεις. Βέβαια, τα νέα δεν είναι καινούρια, παρά μόνο η έντασή τους και ίσως ο βαθμός στον οποίο βγαίνουν στην επιφάνεια. Οι αποδείξεις για παράνομες επαναπροωθήσεις είναι καθημερινότητα, με μετανάστες να εξαφανίζονται μυστηριωδώς από νησιά. Όμοια λίγες βδομάδες περνάνε χωρίς πολύνεκρο ναυάγιο στο αιγαίο. Η ελληνική κυβέρνηση την ίδια στιγμή θριαμβολογεί για την επιτυχή διαχείριση της «μεταναστευτικής κρίσης» και για τη «μείωση» των μεταναστευτικών ροών, ενώ αποσιωπά πως αυτή η πολιτική έχει σκόπιμα πραγματοποιηθεί με πολύνεκρα ναυάγια, παράνομες επαναπροωθήσεις, στέρηση κάθε δικαιώματος, και της ανθρώπινης υπόστασης των μεταναστών/ριών. Το ελληνικό κράτος δολοφονεί, και καμία ευρωπαϊκή έρευνα ή πρόστιμο δεν πρόκειται να το σταματήσει. Να σταθούμε δίπλα στις μετανάστριες, να μην συνηθίσουμε τον θάνατο.

Η νεοφιλελεύθερη επέλαση στο άρμα της πανδημίας

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται στο απόγειο της παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου, αλλά και της ανθρώπινης εργασίας (που όλο και λιγότερο θα περιορίζεται από τα σύνορα όσο επεκτείνεται και εμπεδώνεται η «τηλεσυνθήκη» – από την εργασία ως την εκπαίδευση κ.ο.κ.). Είναι πλέον περιττό να επισημανθεί πως η πανδημία της covid-19 αξιοποιήθηκε από τα κράτη για να επιταχύνουν –με υγειονομικό πρόσχημα– τον μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας.

Στη συνθήκη αυτή, λοιπόν, το ρεύμα του νεοφιλελευθρισμού αρχίζει να εδραιώνεται έναντι άλλων καπιταλιστικών ρευμάτων, και να εκπροσωπείται πολιτικά μέσω ολοκληρωτικών κρατικών σχηματισμών. Τα παραδείγματα πληθαίνουν ανησυχητικά, από τον πάλαι ποτέ Μπερλουσκόνι (Ιταλία), τις γλοιώδεις φιγούρες που συμ-

κνώνουν την ωμότητα και τον ναρκισσισμό της εξουσίας, όπως αυτή του Τραμπ (Η.Π.Α.) και του Μπολσονάρου (Βραζιλία), ως τα περιφερειακά κράτη της Ε.Ε. που εξασκούν ανερυθρίαστα την αντιμεταναστευτική ρατσιστική πολιτική τους (βλέπε Ουγγαρία, Πολωνία). Το ελληνικό κράτος, με την ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη διαχείριση, σαφώς δεν αποτελεί εξαίρεση στο παραπάνω μοτίβο.

Στο παρόν φύλλο, ως αντικείμενο κεντρικού ενδιαφέροντος επιλέξαμε κάποια βασικά σημεία όπου η αναδιάρθρωση του παγκοσμίου καπιταλισμού συναντά την ελληνική πραγματικότητα. Ενδεικτικά:

Η αναδιάρθρωση στο πεδίο της υγείας, τόσο αναφορικά με την υποβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας, όσο –κατ' επέκταση– και με την εμπέδωση της υγείας από την κοινωνία ως ατομικό ζήτημα, έχει ως αποτέλεσμα [η υγεία] να μετασχηματίζεται και ως κοινωνική σχέση.

Η ρύθμιση των τιμών μέσω του νόμου της αγοράς, ο πληθωρισμός, και η ακρίβεια, όπως βιώνουμε ήδη, αποτελούν προϊόντα των νέων συσχετισμών και των ανακατατάξεων στον ενεργειακό τομέα.

Η αντίσταση αποτελεί μονόδρομο. Η εμπειρία της προηγούμενης δεκαετίας δείχνει πως μόνο οι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες κατάφεραν να εμποδίσουν την εφαρμογή νέων επιθετικών μέτρων, που υποβαθμίζουν τη ζωή των από κάτω. Από την άλλη, η κοινωνική νηνεμία των τελευταίων ετών, είναι αυτή που επέτρεψε (και επιτρέπει) στο κράτος και τα αφεντικά να εμβαθύνουν τη λεηλασία των εκμεταλλευόμενων. Δεν είναι γραφικό, και επιμένουμε:

Η θέση μας είναι στον δρόμο

Η ελπίδα βρίσκεται στους κοινωνικούς αγώνες

Αντίσταση - Αυτοοργάνωση - Αλληλεγγύη

— Η αυτοκρατορία αντεπιτίθεται· εσύ; —

Σημειώσεις για την αναδιάρθρωση της υγείας στη post-covid εποχή

Στον νέο οικουμενικό μετασχηματισμό του καπιταλιστικού συστήματός, με την επίφαση της «υγειονομικής κρίσης», η υγεία βρίσκεται στο επίκεντρο, τόσο ως καπιταλιστικό αγαθό, αλλά και ως κοινωνική σχέση. Σχέση που χρειάζεται να αναπροσαρμοστεί, να ενσωματώσει νέα νοήματα, και να παράξει καινούργιες κοινωνικές συμπεριφορές ή να επαναφέρει παλαιότερες· εμπόρευμα που χρειάζεται εντατικοποίηση, μείωση τους κόστους παραγωγής, επενδύσεις, ανάπτυξη, με τελικό στόχο την παραγωγή κέρδους.

Το εμπόρευμα-υγεία

Κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής είναι εν δυνάμει εμπορεύσιμη. Η υγεία δεν θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση μέσα στο καπιταλιστικό περιβάλλον. Ανέκαθεν ήταν και αυτή ένα εμπόρευμα όπως όλα τα υπόλοιπα – είτε κρατικό που συνδεόταν με την ασφάλιση και τη φορολογία, είτε ιδιωτικό που πληρωνόταν όπως όλες οι άλλες ιδιωτικές υπηρεσίες.

Η μετάβαση από τον κεύσινισμο στον νεοφιλελευθερισμό χαρακτηρίζεται από την υποβάθμιση των κρατικών παροχών κοινωνικής πρόνοιας, και την ανάληψή αυτών των καθηκόντων από την ιδιωτική πρωτοβουλία. Στον τομέα της υγείας, αυτό έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της πρόσβασης στο εμπόρευμα της υγείας. Η υλοποίηση αυτής της μετάβασης στον ελλαδικό χώρο περνάει μέσα από:

- τις συνεχείς αξιολογήσεις της «αποδοτικότητας» των νοσοκομείων σε συνδυασμό την εισαγωγή στα νοσοκομεία των «Διαγνωστικά Ομοιογενών Ομάδων»¹

- την ολοένα μεγαλύτερη υπερεργασία ειδικευόμενων ιατρών και νοσηλευτών
- τη χρήση συνεχώς ακριβότερων θεραπειών (που υπερκοστολογούνται από τις φαρμακευτικές εταιρίες) με αμφίβολα αποτελέσματα
- την εισαγωγή ιδιωτικών εργολαβιών στα νοσοκομεία
- τη μίσθωση [ιδιωτών] ιατρών αλλά και υπηρεσιών από ιδιωτικά νοσοκομεία
- και φυσικά τις απολύσεις των ανεμβολίαστων υγειονομικών.

Η εμφάνιση της πανδημίας αποτέλεσε πρώτης τάξεως ευκαιρία για οικονομική εκτίναξη («ανάπτυξη») στον κλάδο της υγείας. Η επίκληση στην «ατομική ευθύνη» χρησιμοποιείται από το κράτος για να αποτινάξει την υποχρέωσή του να εξασφαλίσει την ευρύτερη δυνατή πρόσβασή στο εμπόρευμα-υγεία.

Με αυτόν τον ορίζοντα, ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κ. Μητσοτάκης, το περασμένο καλοκαίρι, με το ξεκίνημα της τουριστικής σεζόν και την κήρυξη του «τέλους της πανδημίας», κήρυξε παράλληλα και το τέλος των δημόσιων νοσοκομείων –τουλάχιστον όπως τα γνωρίζουμε μέχρι σήμερα– σε συνέντευξή του στην Καθημερινή: «Έχουμε περιφερειακά νοσοκομεία, μερικές φορές, περισσότερα από όσα θα πρέπει να έχουμε. Δεν γίνεται να έχουμε τρία νοσοκομεία μέσα σε ακτίνα 20-30 χιλιομέτρων –γιατί όλοι ήθελαν ένα νοσοκομείο στην πόλη τους– και να περιμένουμε ότι θα έχουμε τρία καλά νοσοκομεία». Εξήγγειλε λοιπόν το σύστημα «κόμβος και ακτίνα» και τις «συστάδες νοσοκομείων», λέξεις φαινομενικά ουδέτερες που μπορούν ωστόσο να αποκρύψουν τον πραγματικό στόχο του προγράμματος του για το Ε.Σ.Υ. Πρακτικά ο νέος σχεδιασμός σημαίνει τη

διατήρηση ενός μέρους των νοσοκομείων ως έχουν, και τη μετατροπή των υπολοίπων σε κέντρα υγείας, διαγνωστικά κέντρα και γηροκομεία στα πλαίσια της συνεργασίας ιδιωτικού και δημοσίου τομέα. Με άλλα λόγια, εισηγείται την εξασφάλιση των υποδομών και της πελατείας των νέων ιδιωτικών «νοσοκομείων» μέσω της απόσυρσης του Ε.Σ.Υ., και την παράλληλη εξάλειψη του ανταγωνισμού στις ιδιωτικές κλινικές από το δημόσιο σύστημα υγείας. Υψηλόβαθμες μάλιστα κυβερνητικές πηγές δήλωναν στο HealthReport.gr ότι για τα παραπάνω «...αναζητείται ο κατάλληλος πολιτικός χρόνος ώστε να μην προκληθούν έντονες αντιδράσεις, χωρίς να αποκλείεται ο χρόνος αυτός να είναι κοντά μετά και τις αλλαγές που γίνονται λόγω των αναστολών και του υποχρεωτικού εμβολιασμού στα νοσοκομεία».²

Με τον ερχομό του νέου έτους, λοιπόν, και τη δρομολόγηση των απολύσεων των ανεμβολίαστων υγειονομικών, το σχέδιο «κόμβος και ακτίνα» φαίνεται να παίρνει σάρκα και οστά, ξεκινώντας από τη Δυτική Μακεδονία. Ο σχεδιασμός υλοποιείται με το κλείσιμο των νοσοκομείων στα Γρεβενά, την Πτολεμαΐδα, τη Φλώρινα και την Καστοριά, και τη μετατροπή τους μέσω Συμπράξεων Δημοσίου-Ιδιωτικού Τομέα (Σ.Δ.Ι.Τ.). σε διαγνωστικά κέντρα με ημερήσια νοσηλεία, σε Μονάδες Γηριατρικής Φροντίδας και νόσου Αλτσχάιμερ, σε Μονάδες Διαχείρισης Πόνου και Μονάδες Αποκατάστασης και Αποθεραπείας, σε Γυναικολογική, Μαιευτική Κλινική και Κέντρο Μαστού. Με βάση το νέο μοντέλο, αυτές οι πόλεις θα εξυπηρετούνται από ένα νοσοκομείο που θα κατασκευαστεί στην Κοζάνη, και θα απορροφήσει τον εξοπλισμό και το προσωπικό από αυτά που θα κλείσουν. Συνολικά, βέβαια, το νέο αυτό σύστημα θα έχει 5 ιατρούς και 55 νοσηλευτές λιγότερους σε σχέση με σήμερα. Στο ίδιο πλαίσιο, και σύμφωνα με διαρροές στον τύπο, σειρά φαίνεται να παίρνουν τα νοσοκομεία του Λασιθίου, της Λιβαδειάς και Θήβας, του Άργους, του Ναυπλίου και το Παίδων Πεντέλης.

Η κοινωνική σχέση της υγείας

Παρατηρώντας τον μετασχηματισμό στον κλάδο της υγείας, και τοποθετώντας τον μέσα στη συνολικότερη αναδιάρθρωση τόσο του εγχώριου, όσο και τους διεθνούς καπιταλισμού, αντιλαμβανόμαστε για ποιον σκοπό η υγεία, ως κοινωνική σχέση, αναδιατυπώνεται και επανορίζεται από το κράτος.

Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε την αλλαγή στο σχήμα «η αφετηρία είναι ο στόχος». Η διαχείριση της υγειονομικής κρίσης, που ανέτειλε στην αυγή της πανδημίας του covid-19, ξεκίνησε με την επίκληση του κράτους στην ατομική ευθύνη. Έκτοτε η συστηματική απόδοση της ευθύνης στο άτομο, και αντίστοιχα η καλλιέργεια της ενοχής, αποτέλεσαν βασικά όπλα του κράτους στη στρατηγική του να μετατοπίσει άλλη μια κρίση στους από τα κάτω.³ Ο ισχυρισμός μας είναι πως ο «στόχος» είναι η πειθάρχηση των ατόμων στη λογική πως είναι αποκλειστικά υπεύθυνα (ηθικά, οικονομικά) για τη διατήρηση της υγείας τους, και την αντιμετώπιση των παρεκκλίσεων της.

Η επικοινωνιακή διαχείριση της πανδημίας σε πρώτο χρόνο στηρίχτηκε στην κατασκευασμένη εικόνα του ότι εμείς είμαστε υπεύθυνοι για τη διασπορά του ίου –αρά και για την πανδημία του covid-19 (;)– δημιουργώντας την εντύπωση ότι όλοι είμαστε εν δυνάμει δολοφόνοι⁴. Η ρητορική αυτή επεκτάθηκε και στην επίρριψη ευθύνης για κάθε άτομο που νόσησε, και δεν κάναμε αρκετά για να το προστατέψουμε· αν τελικά κατέληγε σε θάνατο, «υπήρχε» σίγουρα κάποιος εκεί έξω που είχε τραβήξει την σκανδάλη, και το κράτος θα τον έβρισκε. Έτσι όλοι ήταν ύποπτοι, από τους νέους και τις νέες που άραζαν στις πλατείες, μέχρι τους υπερήλικες που δεν κλείνονταν σπίτι. Βέβαια, η ατομική ευθύνη δεν περιορίστηκε μόνο σε όσους μετέδιδαν τον ίο, ίσως ακόμα μεγαλύτερη ευθύνη αποδίδεται στον ίδιο τον νοσούντα (ή και εκλιπόντα) που δεν έκανε αρκετά για τα αποτρέψει τη νόσησή του (ή ακόμα και τον θάνατό του), περιορίζοντας τις συναναστροφές του, κάνοντας το εμβόλιο, αθλούμενος καθημερινά και προσέχοντας παραπάνω τη διατροφή του.

Κάπως έτσι η ζωή στο καπιταλιστικό σύστημα και τα προβλήματά της μπορούν να μείνουν στο απυρόβλητο· το κράτος να μην ενισχύσει το δημόσιο σύστημα υγείας, οι καπιταλιστές να αυξήσουν τα κέρδη τους χωρίς διαμαρτυρίες.

Η ιδέα της ατομικής ευθύνης, όπως γράφαμε και σε παλαιότερο φύλλο της εφημερίδας, είναι ιδιαίτερα προσοδοφόρα. Αυτό είναι κάτι που οι ασφαλιστικές εταιρίες της υγείας έχουν καταλάβει από καιρό, αναδιαρθρώνοντας τις υπηρεσίες και τις τιμές τους, διεκδικώντας να μην πληρώνουν τους ασφαλισμένους αν καπνίζουν, ή αν δεν αθλούνται αρκετά, αν τρώνε παραπάνω κορεσμένα λιπαρά ή δεν λαμβάνουν την ιατρική αγωγή που τους συνταγογραφόταν. Από την άλλη, αν δουλεύουν σε επικίνδυνο περιβάλλον εργασίας, έχουν κληρονομικότητα και πολλές ακόμα ενδείξεις, τους αυξάνουν ανάλογα τα ασφάλιστρα, ή σε ακραίες περιπτώσεις επιλέγουν να μην τους ασφαλίσουν καθόλου. Κάθε ομοιότητα με την πολιτική που ασκείται στους ανεμβολίαστους/ες –που πληρώνουν για τα τεστ τους– είναι συμπτωματική και δεν υπάρχει καμιά ένδειξη ότι ή παραπάνω πολιτική μπορεί να γενικευτεί σε όλο τον πληθυσμό.

Το συμπέρασμα είναι ότι η υγεία εξατομικεύεται, και παρουσιάζεται ως συνάρτηση προσωπικών επιλογών, και παράλληλα αποσυνδέεται από το κοινωνικό-πολιτικό περιβάλλον. Η ιδέα αυτή επιχειρείται να αντικαταστήσει την αντίληψη για την υγεία όπως είναι εντυπωμένη στο κοινωνικό φαντασιακό. Επακόλουθα θα οδηγήσει στη μείωση του κόστους της δημόσιας περίθαλψης για το κράτος, με προσωπική επιβάρυνση των ατόμων, και αντίστοιχη αύξηση των κερδών για τα αφεντικά. Παράλληλα, η εισαγωγή υγειονομικών προτύπων και συμπεριφορών, και ο στιγματισμός των μη υγιών σωμάτων, όπως ήδη συμβαίνει, θα αξιοποιηθούν, εισάγοντας νέους διαχωρισμούς, για την εξυπηρέτηση των κρατικών σχεδιασμών και των αναπτυξιακών βλέψεων των αφεντικών.⁵

✎ συντακτική ομάδα Χανίων

Υποσημειώσεις

1. Diagnosis-Related Groups - DRGs: Σύστημα που αναπτύχθηκε στις Η.Π.Α. με στόχο τον έλεγχο των δαπανών, και την αύξηση της παραγωγικότητας των νοσοκομείων. Το DRG κατηγοριοποιεί τους ασθενείς σύμφωνα με τα κλινικά χαρακτηριστικά τους, αλλά και τους απαιτούμενους για τη θεραπεία πόρους. Έτσι, κάθε κατηγορία περιλαμβάνει ασθενείς που παρουσιάζουν παρόμοια κλινική κατάσταση, και «καταναλώνουν παρόμοια ποσότητα πόρων». Επί της ουσίας τα DRG χρησιμοποιούνται για να βελτιστοποιήσουν την παροχής υπηρεσιών υγείας, κατανέμοντας τη χρηματοδότηση στο κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία. Στην Ελλάδα το σύστημα αυτό εφαρμόζεται πιλοτικά στα νοσοκομεία της Κρήτης από 01/01 με τον ευφυή τίτλο «Πανάκεια». Για περισσότερες πληροφορίες: «Η υγεία ως βιομηχανία που παράγει νέα αξία» από τη Φάμπρικα Υφανέτ.

2. Είναι ξεκάθαρο ότι όσοι αδιαφορούν για τις αναστολές στο Ε.Σ.Υ. νομιμοποιούν την επιχειρούμενη ιδιωτικοποίηση του.

3. Η ατομική ευθύνη, έχοντας βαθιά νεοφιλελεύθερή ρίζα, αποκόπτει το άτομο από το σύνολο, και τους περιορισμούς ή τις δυνατότητες που αυτό παρέχει. Στη νεοφιλελεύθερη συλλογιστική, για κάθε πρόβλημα υπάρχει ένα άτομο που δεν ενέργησε σωστά: Στη θέση κάθε άνεργου βρίσκεται ένας εργάτης που δεν προσπάθησε αρκετά για να βρει δουλειά, ενώ για κάθε οικονομική φούσκα κάποιος αφελής καπιταλιστής δεν επένδυσε σωστά το κεφάλαιό του.

4. Προσπερνιέται ακόμα και η ίδια η ετυμολογία της πανδημίας, που προκύπτει από τις λέξεις πας (όλος) + δήμος (πληθυσμός), δηλαδή μια επιδημία που εξαπλώνεται με γρήγορους ρυθμούς σε μεγάλη κλίμακα, και που αν ο ιός δεν εξαπλωνόταν τότε εκ των πραγμάτων δεν θα μιλούσαμε και για πανδημία.

5. Στη σημερινή συγκυρία βλέπουμε την υγεία να παίρνει νέα μορφή, που σε καμία περίπτωση δεν συνδέεται με τη συναισθηση του ατόμου για τη ζωή του, αλλά συγκροτεί μια συγκεκριμένη κοινωνική συμπεριφορά που πιστοποιείται με τον ανάλογο κωδικό (πράσινο πιστοποιητικό) που μπορεί να εξασφαλίσει την εργασία, την ψυχαγωγία, την πρόσβαση στην υγεία ή ακόμη και την κοινωνική αποδοχή. Σήμερα, «υγιής» συμπεριφορά είναι η διαρκής απόδειξη της υγειονομικής αθωότητας, μέσα από την επίδειξη του πιστοποιητικού.

Απορρύθμιση, απελευθέρωση, άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε

Και όλα τα βλέμματα στράφηκαν ξαφνικά στο Καζακστάν, στη «χώρα των περιπλανώμενων». Τα γεγονότα που εκτυλίσσονται από τις 2 Ιανουαρίου ενισχύουν την πεποίθηση πως έχουμε μεταβεί πλέον επίσημα στην ιστορική εκείνη περίοδο, όπου το νεοφιλελεύθερο μοντέλο διαχείρισης των ενεργειακών πόρων αποτελεί τον βασικό πυλώνα αποσταθεροποίησης μιας εύρυθμης, ειρηνικής και ευημερούσας κοινωνικής αναπαραγωγής, σε παγκόσμιο επίπεδο. Η απορρύθμιση και η εντεινόμενη απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας θεωρούνται μονόδρομος ως προς την καπιταλιστική ολοκλήρωση, και προωθούνται με ζέση από όλες τις διακυβερνητικές δομές ανά τον πλανήτη, είτε σε εθνικό είτε σε υπερεθνικό επίπεδο. Το μουχλιασμένο πτώμα του Μίλτον Φρίντμαν χαμογελάει, καθώς επικράτησε τελικά ο ανορθολογισμός και οι ανεδαφικές θέσεις της σχολής του Σικάγο. Όλος ο κόσμος μια Χιλή του Πινοσέτ.

Ιστορικά, η διαχείριση των ενεργειακών πόρων είχε ανέκαθεν αυτόν τον χαρακτήρα του συγκεντρωτισμού, κυρίως λόγω της περιορισμένης γεωγραφικής κατανομής των σημαντικότερων εξ αυτών, και της ανάγκης για άμεσο έλεγχο τους. Στον ευρωπαϊκό χώρο διαδραματίστηκαν ενδεχομένως και τα πρώτα βήματα ως προς τη διαμόρφωση και την επικράτηση αυτού του χαρακτήρα. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία επιτυγχάνει την εδαφική περιχαράκωση διευρυμένου μέρους της γηραιάς ηπείρου, δημιουργώντας ταυτόχρονα μέσω της νομισματικής της πολιτικής μια ενοποιημένη αγορά, με ένα εκ των ακριβότερων εμπορευμάτων της να εντοπίζεται στα κορμιά των σκλαβωμένων πληθυσμών που αντιτάχθηκαν στην πολεμική μηχανή του Imperio Romano. Κινούμενοι χρονικά εγγύτερα στο παρόν, εντοπίζουμε τις αποφάσεις εκείνες που προωθήθηκαν με πρωτοβουλία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (η τρέχουσα αυτοκρατορική δομή της ηπείρου), έχοντας ως στόχο την επικράτηση μιας εξουσιαστικής πραγματικότητας στον τομέα της παραγωγής και διάθεσης ενέργειας. Η υπερδομή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μένοντας πιστή στους αξιακούς της κανόνες, διασφαλίζει την εύρυθμη αναδίπλωση των σχέσεων εκμετάλλευσης που ωφελούν τις κατά τόπους ολιγαρχίες της.

Ακολουθώντας το παράδειγμα της Μ. Βρετανίας και της Νορβηγίας, οι οποίες πρωτοστάτησαν ως χώρες με την απελευθέρωση της αγοράς ενέργειάς τους (η Μ. Βρετανία κάνει την αρχή το 1989, επί Θάτσερ, με τη δημιουργία της National Grid Company και τον διαχωρισμό του συστήματος μεταφοράς από το σύστημα παραγωγής ενέργειας, και η Νορβηγία ακολουθεί με τον Ενεργειακό Νόμο του 1991 που διαχωρίζει την απελευθερωμένη παραγωγή, το δίκτυο μεταφοράς το οποίο ρυθμίζεται ως φυσικό μονοπώλιο, και τη διανομή, στην οποία πλέον εισάγεται ο ανταγωνισμός), η Ε.Ε. θεσπίζει την Ευρωπαϊκή Οδηγία για την Ενέργεια στις 19 Φεβρουαρίου του 1997, θέτοντας ένα χρονικό περιθώριο δύο ετών ως προς την υιοθέτησή της από τις κατά τόπους εθνικές νομοθεσίες των κρατών μελών της. Βασική επιδίωξη ήταν, αρχικώς, η ανεξαρτητοποίηση των τριών τομέων της παραγωγής, μεταφοράς και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, το λεγόμενο “unbundling”. Περαιτέρω, η κατάργηση αποκλειστικών δικαιωμάτων εταιριών που δραστηριοποιούνταν στους εν λόγω τομείς, καθώς επίσης και η ελεύθερη πρόσβαση στο δίκτυο μεταφοράς και τροφοδοσίας από εξωτερικούς συνεργάτες. Η λογική πίσω από αυτές τις κινήσεις ήταν ότι μέσω αυτών θα υπήρχε η δυνατότητα δημιουργίας δύο ανταγωνιστικών αγορών εντός της Ένωσης, μία της παραγωγής και τροφοδοσίας και μια της μεταφοράς ενέργειας, εξασφαλίζο-

ντας έτσι μια πιο δίκαιη κατανομή των κερδών μεταξύ των επενδυτών-παραγωγών και των πελατών του συστήματος. Το κλασικό νεοφιλελεύθερο αφήγημα περί εξισορρόπησης των τιμών της απελευθερωμένης αγοράς μέσω των αόρατων μηχανισμών της, οι οποίοι αυτορυθμίζονται με γνώμονα πάντα την μεγιστοποίηση του οφέλους τόσο για τον παραγωγό όσο και για τον καταναλωτή.

Την αρχική δέσμη μέτρων για την απελευθέρωση της ηλεκτρικής ενέργειας (εγκρίθηκε το 1996) και του φυσικού αερίου (εγκρίθηκε το 1998), ακολούθησαν περαιτέρω δεσμεύσεις και ενέργειες. Το 2003 υιοθετούνται περαιτέρω οδηγίες που σχετίζονται με την απελευθέρωση της αγοράς του φυσικού αερίου τόσο για βιομηχανικούς όσο και για οικιακούς καταναλωτές. Συνεχίζοντας, το 2009 εγκρίνονται μέτρα τα οποία θεωρείται ότι αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο για την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ενέργειας της Ένωσης. Επιπρόσθετα, τον Ιούνιο του 2019 ενσωματώνεται δέσμη αποφάσεων που αποτελείται από μια οδηγία για την ηλεκτρική ενέργεια (2019/944/ΕΕ), και τρεις κανονισμούς: Τον κανονισμό για την ηλεκτρική ενέργεια (2019/943/ΕΕ), τον κανονισμό για την ετοιμότητα αντιμετώπισης κινδύνων (2019/941/ΕΕ) και τον κανονισμό για τον Οργανισμό Συνεργασίας των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER) (2019/942/ΕΕ), ο οποίος αποτελεί πλέον και τη ρυθμιστική αρχή για θέματα ενέργειας σε επίπεδο Ένωσης. Μέσω αυτών, δόθηκε έμφαση στην ανάπτυξη ΑΠΕ, και στη δημιουργία του πλαισίου εκείνου που θα διευκολύνει τις επενδύσεις ως προς αυτόν τον τομέα. Η τελευταία δέσμη μέτρων δημοσιεύτηκε στις 14 Ιουλίου 2021, με σκοπό να ευθυγραμμιστούν οι ενεργειακοί στόχοι της Ε.Ε., με τις επιδιώξεις της σχετικά με το κλίμα, για το 2030 και 2050. Εξετάζοντας με περισσότερη προσοχή αυτό το γραφειοκρατικό Λεβιάθαν και τις αποφάσεις που το απαρτίζουν, βλέπουμε ότι η ουσιαστική επιδίωξη ήταν και είναι η δημιουργία ενός μοντέλου κρατικής διαχείρισης του κόστους, και ιδιωτικοποίησης του κέρδους σε ό,τι αφορά την παραγωγή και διάθεση ηλεκτρικής ενέργειας.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, αυτή η πραγματικότητα εκφράστηκε κυρίως μέσω της απορύθμισης και σταδιακής ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ. Η μεθοδολογία που ακολουθήθηκε συμπύκνωσε όλες τις αποτυχημένες πρακτικές ιδιωτικοποιήσεων παγκοσμίως. Σε πρώτη φάση επιδοτήθηκε η ιδιωτική πρωτοβουλία, με αποτέλεσμα αυτή τη στιγμή να υπάρχουν 22 εταιρείες πάροχοι (εκ των οποίων η μόνη απολύτως δημόσια είναι η θυγατρική των ΕΛΤΑ) και 8 κύριοι παραγωγοί. Στη συνέχεια διαχωρίστηκε η παραγωγή από τη μεταφορά, διανομή και συντήρηση του δικτύου, και θεσμοθετήθηκε το ενεργειακό χρηματιστήριο, στο οποίο συνδυάζονται όλοι οι κίνδυνοι αποσταθεροποίησης του δικτύου με όλα τα μειονεκτήματα της εισαγωγής μιας χρηματοπιστωτικής λογικής στη διαχείριση ενός αγαθού. Μέσω αυτού, ο παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας επιλέγει βάσει οικονομικών κριτηρίων σε ποια μέθοδο παραγωγής θα στραφεί, όταν αυτή η επιλογή θα έπρεπε να στηρίζεται στη ζήτηση, τις απαιτήσεις του δικτύου και τη διασφάλιση της ομαλής λειτουργίας του. Με αρωγό το Κράτος και τις οδηγίες της Ε.Ε., οι κεφαλαιοκράτες της χώρας μας κατάφεραν να διασφαλίσουν το 49% της ΔΕΗ, μέσω μετοχών τις οποίες απέκτησαν στο 1/20 της πραγματικής τους αξίας. Έπειτα, εξασφάλισαν το δικαίωμα να κατασκευάσουν δικές τους μονάδες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας με χρήση φυσικού αερίου, κίνηση η οποία μάλιστα επιδοτήθηκε. Στην πορεία, απαίτησαν και εξασφάλισαν από το κράτος το να αγοράζουν ρεύμα από τη ΔΕΗ για τις δικές τους ανάγκες, και να πουλάνε το δικό τους στη ΔΕΗ σε

τριπλάσια τιμή, το οποίο επιτεύχθηκε μέσω του Χρήστου Φώλια (υφυπουργός Οικονομίας και Οικονομικών από τον Μάρτιο του 2004 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2007, υφυπουργός Ανάπτυξης από τον Σεπτέμβριο του 2007 μέχρι τον Ιανουάριο του 2009) και με εντολή Κωνσταντίνου Καραμανλή, όπου μέσα σε ένα βράδυ μετατράπηκαν οι άδειές τους από άδειες αυτοπαραγωγού σε συμπαραγωγού. Στη συνέχεια διασφάλισαν ότι θα πληρώνονται όταν τα εργοστάσια τους δεν θα δουλεύουν (θεσμοθέτηση των Αποδεικτικών Διαθεσιμότητας Ισχύος) και ότι θα μπορούν να λαμβάνουν φόρους κατά το δοκούν (περίπτωση Energa και Hellas Power). Επιπρόσθετα, αγόρασαν τις επικερδείς δραστηριότητες της εταιρείας μέσω της διάσπασης της σε επιμέρους δομές. Ακολούθησε η εφεύρεση των ΝΟΜΕ, οι οποίες είναι δημοπρασίες ενέργειας, έτσι ώστε να διασφαλιστεί ότι θα μπορούσαν να αγοράζουν ενέργεια σε τιμή κόστους, και μάλιστα σύμφωνα με το κόστος της φθηνότερα παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας, της υδροηλεκτρικής. Τέλος, διασφάλισαν, μέσω της επιβαλλόμενης μονοιακής νομοθεσίας, τον εξαναγκασμό της ΔΕΗ ως προς την παράδοση του 50% του πελατολογίου της σε ιδιώτες παρόχους.

Επιστρέφοντας σε μια πιο μακροσκοπική ανάλυση και με επίκεντρο την Ευρώπη, την παρούσα περίοδο λαμβάνει χώρα μια οικονομική κρίση η οποία έχει ως αφετηρία την άνοδο των τιμών ενέργειας σε παγκόσμιο επίπεδο. Ο χαρακτήρας του φαινομένου θεωρείται ιδιαίτερος προβληματικός, καθώς έχει έντονες δημοσιονομικές προεκτάσεις, με αυξανόμενο αριθμό κρατών μελών της Ένωσης να υφίστανται δημοσιονομικές πιέσεις που επηρεάζουν όλο το φάσμα της οικονομίας τους. Οι όποιες προτάσεις για θεσμοθετημένες παρεμβάσεις στο πλαίσιο λειτουργίας της αγοράς ενέργειας, έτσι ώστε να επιτευχθεί μια κάποια μείωση του κόστους παραγωγής, η οποία θα επέφερε μια συνεπακόλουθη μείωση της χρέωσης των καταναλωτών, απορρίφθηκαν. Η αιτιολόγηση ήταν ότι κάτι τέτοιο θα υπονόμει τη διαδικασία ενοποίησης της ευρωπαϊκής αγοράς ηλεκτρισμού. Παρατηρείται προς το παρόν τετραπλασιασμός των τιμών ηλεκτρικής ενέργειας και πενταπλασιασμός των τιμών φυσικού αερίου. Η βιομηχανία αντιμετωπίζει μια άνοδο του κόστους παραγωγής της, 20% - 40%, κάτι το οποίο θεωρείται μη βιώσιμο. Οι εκτιμήσεις των ειδικών συγκλίνουν στο ότι θα υπάρξει μια σταδιακή εξισορρόπηση των τιμών προς τα πάνω (σε σχέση με τα επίπεδα προ της παρούσας κρίσης), της τάξης των 50-60 ευρώ / MWh. Και στον ορίζοντα διαφαίνεται η επιρροή στην παγκόσμια αγορά τροφίμων.

Μια προσεκτική εξέταση του ζητήματος μάς καθοδηγεί στο να θεωρήσουμε δύο παράγοντες ως τους κύριους για την εμφάνιση της εν λόγω κρίσης. Αρχικώς, η προχειρότητα με την οποία η Ένωση πραγματώνει τη μετάβασή της στην Πράσινη Ανάπτυξη και την απανθρακοποίηση της οικονομίας της, την έχει εγκλωβίσει στην αυξανόμενη χρήση φυσικού αερίου, το οποίο προμηθεύεται ως επί το πλείστον από τη Ρωσία μέσω του αγωγού Nord-Stream 2, του οποίου η ροή προσφάτως έχει σχεδόν εκμηδενιστεί, καθώς η Ρωσία έχει να καλύψει δικές της αυξανόμενες εσωτερικές ανάγκες, αλλά αποφάσισε επίσης και να ανακατευθύνει ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής της προς την Πολωνία, η οποία πλήττεται από έναν εξαιρετικά δριμύ χειμώνα. Προφανώς και υφίσταται και μια αξιοποίηση του αγωγού ως μοχλού πίεσης, εκ μέρους της Ρωσίας, σχετικά με τις επιδιώξεις της στην περιοχή της Ουκρανίας, αλλά και γενικά. Η αυξανόμενη τιμή του φυσικού αερίου, τη στιγμή που η ζήτηση του έχει αυξηθεί λόγω της επανалειτουργίας των

οικονομικών δραστηριοτήτων μεγάλων χωρών καταναλωτών, καθώς και η ταυτόχρονη μείωση της διαθεσιμότητάς του, σε συνδυασμό με την απόφαση εκ μέρους Γαλλίας και Γερμανίας για απενεργοποίηση σημαντικού αριθμού πυρηνικών εργοστασίων παραγωγής ηλεκτρισμού, έχει δημιουργήσει ένα εκρηκτικό κοκτέιλ αποσταθεροποίησης των τιμών ενέργειας. Υποβοηθητικά ως προς αυτή την αποσταθεροποίηση λειτουργεί και η αυξανόμενη απορρύθμιση που περιγράψαμε παραπάνω, με την εναπόθεση της ευθύνης για τη διαμόρφωση της αγοράς σε ιδιωτικά συμφέροντα που κινούνται κερδοσκοπικά και με γνώμονα το όφελος.

Για άλλη μια φορά αναδεικνύονται η ταξική διάσταση της οικονομίας μας, καθώς και η διάθεση για περαιτέρω εμβάθυνση του χάσματος ανάμεσα σε φτωχά και πλούσια στρώματα. Η ενέργεια, όπως τόσα άλλα δημόσια αγαθά, γίνεται όπλο στα χέρια των κεφαλαιοκρατών, με μόνο θύμα τον εργαζόμενο λαό.

■ Mambo Tango

Σύνδεσμοι

- <https://www.newmoney.gr/>
- <https://www.imerisia.gr/>
- <https://www.consilium.europa.eu/>
- <https://www.naftemporiki.gr/>
- <https://www.capital.gr/>
- <https://www.efsyn.gr/>
- <https://rproject.gr/>
- <https://www.ektosgrammis.gr/>
- <https://energyexpress.gr/>
- <https://www.europarl.europa.eu/>
- <https://eclass.upatras.gr/>

Οι τρέχουσες εξελίξεις στην ενέργεια ανατρέπουν όλους τους σχεδιασμούς και δημιουργούν πρωτοφανή φτώχεια

Η ακύρωση των πετρελαϊκών ερευνών στο Ιόνιο

Πριν περίπου 11 μήνες, τον Μάρτη του '21 η ισπανική πετρελαϊκή εταιρεία Repsol ανακοίνωσε την αποχώρησή της από το πρόγραμμα ερευνών για υδρογονάνθρακες στην Δυτική Ελλάδα – αρχικά στην Αιτωλοακαρνανία, και στη συνέχεια από τη χερσαία περιοχή των Ιωαννίνων.

Ειδικότερα, μετά τη συνολική αποχώρησή της από την έρευνα στην Αιτωλοακαρνανία, που έκανε από κοινού με την Energean, εταιρία επενδυτικών και εφοπλιστικών συμφερόντων, αποχώρησαν και από το τεμάχιο του Ιονίου όπου τους άνηκε το 50% και το μανάτζμεντ. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις της στο μεταξύ μεταβιβάστηκαν στην Energean, η οποία τον Σεπτέμβριο του '21 αιτήθηκε την παράταση του βασικού σταδίου ερευνών για 3,5 χρόνια, μέχρι και τον Απρίλη του 2023 από την ΕΔΕΥ (Ελληνική Διαχειριστική Εταιρεία Υδρογονανθράκων), του αρμόδιου αδειοδοτικού φορέα που τελικά ενέκρινε την παράταση για λόγους «Δημοσίου Συμφέροντος».

Μαζί με τις αποχωρήσεις των Ελληνικών Πετρελαίων (ΕΛΠΕ) από Άρτα, Πρέβεζα και ΒΔ Πελοπόννησο, παρατηρούμε ότι έστω προσωρινά τα μεγαλεπήβολα σχέδια για το πετρελαϊκό Ελντοράντο στη Δυτική Ελλάδα μάλλον παγώνουν.

Η γενικότερη τάση αποδέσμευσης από τις έρευνες

Όλες οι κυβερνήσεις (και πριν από το 2018, όταν και πέρασαν από τη βουλή οι συμβάσεις παραχώρησης επί κυ-

βέρνησης ΣΥΡΙΖΑ) έδειξαν μεγάλη προθυμία να ικανοποιήσουν τις βλέψεις των πετρελαϊκών εταιριών, καθώς οι ερευνητικές δραστηριότητές τους μόνο για τη Δυτική Ελλάδα υπολογίζονταν στο ύψος του μισού δις. ευρώ. Και όλα αυτά ενώ οι επενδυτές αναγνώριζαν το ρίσκο ότι οι γεωτρήσεις σε βάθη μεγαλύτερα από τα 3 χιλιόμετρα όχι μόνο δεν βασίζονταν σε ώριμες τεχνολογικές λύσεις, αλλά θα δοκιμάζονταν επί του πεδίου, σύμφωνα με τις δηλώσεις του προέδρου του ΕΔΕΥ ότι η χώρα μας θα γίνει «εργαστήριο για την νέα τεχνολογία». Η απληστία των πετρελαϊκών και ο κυνισμός των τεχνοκρατών για το κέρδος δεν συνυπολογίζει τους κινδύνους από την προφανώς μη αναστρέψιμη φυσική καταστροφή που θα προκαλέσει μια πιθανή διαρροή πετρελαίου σε ένα κλειστό θαλάσσιο σύστημα όπως είναι η λεκάνη της Μεσογείου. Οι εικόνες από την αστοχία βαλβίδας και την έκρηξη, που οδήγησε στη διαρροή 780 χιλιάδων κυβικών μέτρων πετρελαίου από την πλατφόρμα εξόρυξης της BP το 2010 στον κόλπο του Μεξικού, είναι νωπές και μας στοιχειώνουν τη μνήμη. Ανεξάρτητα από την έρευνα στο Ιόνιο, άλλα φιλέτα θαλάσσιων περιοχών έχουν παραχωρηθεί Δυτικά και Βορειοδυτικά της Κρήτης (Κοινοπραξία Total, ExxonMobil και ΕΛΠΕ) καθώς και στο «μπλοκ 10» (ΕΛΠΕ) στον κόλπο της Κυπαρισσίας.

Τον Οκτώβριο του '21 η ΕΛ.ΠΕ. και η Energean Oil & Gas δηλώνουν την αποχώρησή τους από το θαλάσσιο οικόπεδο του Δυτικού Πατράϊκού, ενώ το μπλοκ 10 στον Κυπαρισσιακό Κόλπο, που ανήκει 100% στην ΕΛ.ΠΕ., τίθεται εν αμφιβόλω, καθώς επικυρώθηκε η ισχύς του Προεδρικού Διατάγματος για την προστασία του Κόλπου, μετά την απόρριψη από το ΣτΕ, τον Φεβρουάριο του '21, των προσφυγών που είχαν ασκηθεί εναντίον του.

Οι ανακατατάξεις στη στρατηγική της ενέργειας στην Ανατολική Μεσόγειο

Προάγγελος αντίστοιχων ριζικών ανακατατάξεων στη στρατηγική της ενέργειας στον χώρο της Ανατ. Μεσογείου είχε υπάρξει η δήλωση του υπ. Εξωτερικών, Ν. Δένδια, τον Απρίλη του '21, στο ειδησεογραφικό πρακτορείο Arab News όταν αιφνιδιαστικά ανακοίνωσε ότι «η Ελλάδα δεν πρόκειται να γίνει πετρελαιοπαραγωγός χώρα». Αυτή η δήλωση ξάφνιασε σε μια στιγμή που βριθεί η πολεμοκαπηλεία στο όνομα των εθνικών συμφερόντων. Ο Ν. Δένδιας αιτιολόγησε τη θέση του τονίζοντας το ασύμφορο του κόστους και του χρόνου που απαιτείται για την εκμετάλλευση πιθανών κοιτασμάτων, προκρίνοντας τη στροφή προς

τις ΑΠΕ και την «πράσινη ενέργεια».

Το non-paper της αμερικάνικης κυβέρνησης τον Γενάρη του '22, για την απόσυρση στήριξης του αγωγού East Med μήκους 1900 χιλιομέτρων που θα μετέφερε τη παραγωγή των κοιτασμάτων φυσικού αερίου της Λεκάνης του Λεβάντε, μέσω της Κύπρου και της Κρήτης, είναι μάλλον η ταφόπλακα αυτού του αμφιλεγόμενου σχεδίου.

Ο East Med έχει λάβει ισχυρή στήριξη, όσο και γενναιοδωρή χρηματοδότηση για τις προκαταρκτικές μελέτες του από την ΕΕ. Το 2013 το έργο εντάχθηκε από την ΕΕ στα λεγόμενα Έργα Κοινού Ευρωπαϊκού Ενδιαφέροντος. Το 2015-2018 η ΕΕ προχώρησε στη χρηματοδότηση τεχνικών, οικονομικών και περιβαλλοντικών μελετών ύψους 50 εκατομμυρίων δολαρίων.

Στις 20 Μαρτίου 2019 υπογράφηκε στο Τελ-Αβίβ δι-ακρατική Συμφωνία μεταξύ των τριών χωρών, παρουσία του Αμερικανού υπουργού Εξωτερικών, Πομπέο, ο οποίος εξέφρασε την ισχυρή στήριξη των ΗΠΑ στο έργο, το οποίο θα διαφοροποιούσε τις πηγές ενέργειας και θα συνέβαλλε στην ασφάλεια εφοδιασμού της Ευρώπης. Στις 2 Ιανουαρίου 2020 υπογράφεται στην Αθήνα η «Συμφωνία East Med» μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου και Ισραήλ, η οποία εγκρίθηκε από τα αρμόδια νομοθετικά όργανα των τριών χωρών, με στόχο την ολοκλήρωση του έργου μέχρι το 2025 (που στη συνέχεια μετατέθηκε για το 2027). (Πηγή: www.energyexpress.gr)

Ο East Med, ένα θνησιγενές project

Ο αγωγός East Med καθώς και η εκμετάλλευση των κοιτασμάτων στην Ανατολική Μεσόγειο παραμένει πηγή έντασης και γεωπολιτικών διενέξεων στις όμορες χώρες. Η κατάσταση στο Κυπριακό, το τουρκοκυβλικό σύμφωνο για την ΑΟΖ το '19, και το αντίστοιχο μεταξύ Ελλάδας-Αιγύπτου, οι τουρκοϊσραηλινές σχέσεις, η επικράτηση του Άσαντ, παρά τον πόλεμο που κράτησε μία δεκαετία, και η αντίθεση της Τουρκίας στο ενεργειακό τρίγωνο Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ οδήγησε τον μεγάλο τοποτηρητή της περιοχής, τις ΗΠΑ, να παρέμβει καθοριστικά. Σε αντίθεση με το κοίτασμα Λεβιάθαν το οποίο εξυπηρετεί τις εγχώριες ανάγκες του Ισραήλ και παρεμπιπτόντως της Ιορδανίας, το σχέδιο εκμετάλλευσης των θαλασσιών κοιτασμάτων στην κυπριακή επικράτεια είχε σκοπό την εξαγωγή τους με την σύνδεση τους με την Ευρώπη μέσω της Κρήτης και της ηπειρωτικής Ελλάδας. Ενώ τεχνικά η σύνδεση των κοιτασμάτων θα συνέφερε να γίνει μέσω της Τουρκίας, είναι ευνόητο ότι αυτή η λύση δεν είχε καμία

➤ προοπτική εφόσον και οι ΗΠΑ δεν είχαν καμία διάθεση να ενισχύσουν το καθεστώς Ερντογάν, δίνοντάς του ρόλο ρυθμιστή στη μεταφορά ενεργειακών πόρων την Δύση. Πέρα από τα γεωπολιτικά, υπήρξαν και πρακτικά ζητήματα: Το κόστος κατασκευής, τα προβλήματα εύρεσης εκμεταλλεύσιμων κοιτασμάτων στα «οικόπεδα» της Κύπρου, και η συνεχής παρουσία των ερευνητικών σκαφών της Τουρκίας για να δηλώσει παρόν στις εξελίξεις, όπως και οι κατασκευαστικές προκλήσεις ενός αγωγού που θα διασχίζει τη μισή Μεσόγειο σε βάθος 3 χιλιομέτρων, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο. Παρ' ότι όπως αναφέρθηκε, η διαφοροποίηση των πηγών ενέργειας της ΕΕ είναι στρατηγικός στόχος και για τις ΗΠΑ, τα προβλήματα που έχουν προκύψει οδήγησαν το όλο σχέδιο σε πάγωμα, επηρεάζοντας το μέλλον των υπόλοιπων πετρελαϊκών επενδύσεων σε αυτή τη περιοχή.

Οι έρευνες υδρογονανθράκων στην Κρήτη

Εν τω μεταξύ, η παραχώρηση για τη διεξαγωγή ερευνών στα νότια και δυτικά της Κρήτης, μιας περιοχής έκτασης περίπου 40 χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων, όση δηλαδή είναι και η έκταση της Πελοποννήσου, έχει δοθεί από την ΕΔΕΥ στην κοινοπραξία των εταιρειών Total, ExxonMobil και Ελληνικών Πετρελαίων, και βρίσκεται και αυτή υπό αμφισβήτηση. Ήδη έχει ζητηθεί αναβολή για την διεξαγωγή των ερευνών, καθώς προβλέπονταν δύο χρονικά παράθυρα για τη διεξαγωγή των απαραίτητων σεισμικών ερευνών: Το ένα τον φετινό χειμώνα, και το άλλο τον χειμώνα του 2022-2023. Τελικά οι έρευνες μεταφέρθηκαν για τον χειμώνα του 2022-23, με τις πετρελαϊκές να αναθεωρούν τα επενδυτικά τους πλάνα, περιορίζοντας σημαντικά τις δαπάνες τους στον τομέα της έρευνας και παραγωγής υδρογονανθράκων.

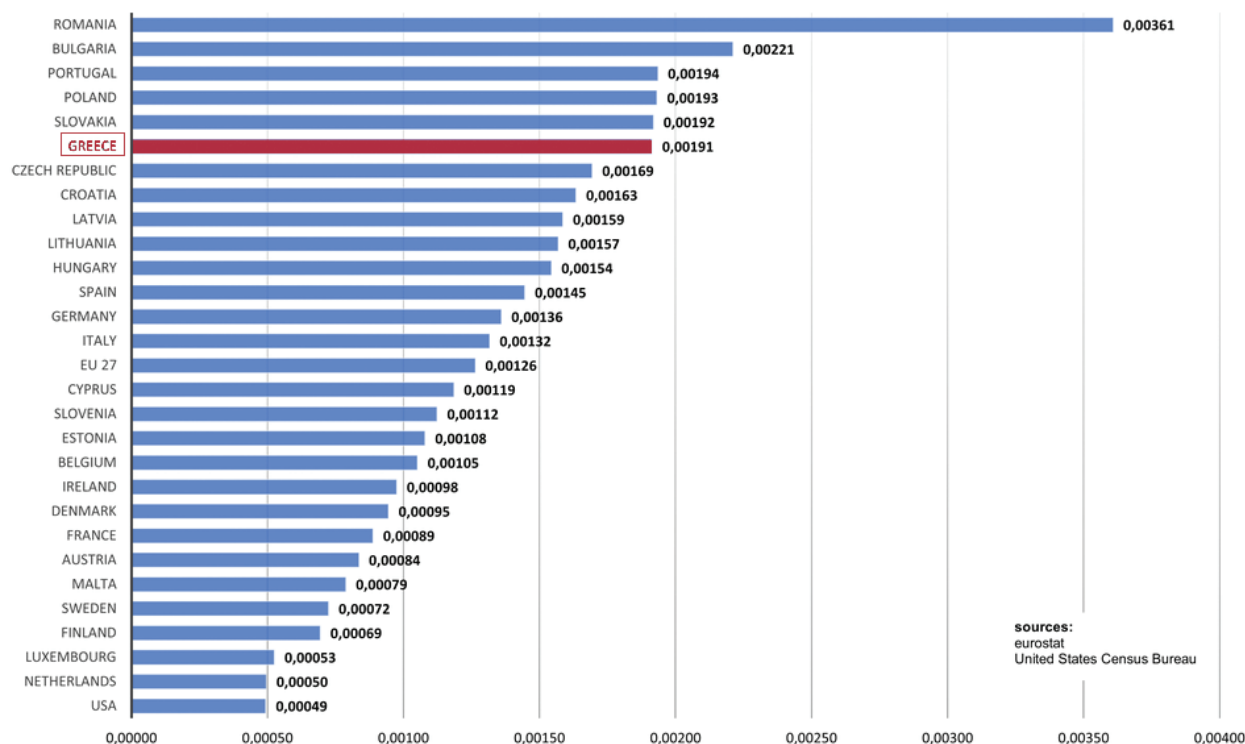
Φυσικά τα πράγματα είναι τόσο ρευστά που κανείς δεν μπορεί να προκαταλάβει που θα οδηγηθούν οι εξελίξεις μακροπρόθεσμα. Ειδικότερα η εκτόξευση των τιμών στην ενέργεια πιθανόν να καταστήσει ξανά ελκυστικές μη βιώσιμες επενδύσεις.

Η τρέχουσα ενεργειακή κρίση και οι συνέπειες

Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε σε μία πρωτοφανή κρίση πληθωρισμού των τιμών της ενέργειας παγκόσμια, ενώ αποκλιμάκωση αναμένεται από την άνοιξη του 2023 και βάλε.

Οι γεωπολιτικές εξελίξεις με τη διένεξη NATO-Ρωσίας στην Ουκρανία, αλλά και η αναταραχή που έχει προκαλέσει στην παγκόσμια εφοδιαστική αλυσίδα με την εξάντληση των αποθεμάτων φυσικού αερίου με τη διετή πανδημία του COVID-19, μαζί με την απληστία των αφεντικών έχουν δημιουργήσει ένα εκρηκτικό μίγμα. Η γαλλική πετρελαϊκή εταιρεία Total ανακοίνωσε για το τελευταίο τρίμηνο του 2021 προσαρμοσμένα κέρδη 6,8 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Η BP για το σύνολο του έτους εμφάνισε καθαρά κέρδη ύψους 12,8 δισ. δολαρίων έναντι καθαρών ζημιών ύψους 5,7 δισ. δολαρίων την προηγούμενη χρονιά. Η EXXON MOBIL ανακοίνωσε κέρδη 23 δισ. δολαρίων, η SHELL κέρδισε 19,29 δισ. και η Chevron κατέγραψε καθαρά κέρδη 15,6 δισ. Οι τιμές του φυσικού αερίου στην Ευρώπη σκαρφάλωσαν σε ιστορικά υψηλά, ξεπερνώντας ακόμη και το όριο των 179 ευρώ ανά μεγαβάτώρα, σύμφωνα με τις τιμές αναφοράς στην Ολλανδία (Πηγή: Dutch TTF Gas Futures). Πρόκειται για αύξηση που ξεπερνά το 800% από τις αρχές του 2021. Την ίδια στιγμή το βαρέλι πετρελαίου πλησιάζει τα 100 δολάρια και οι αναλυτές προβλέπουν να φτάνει στα 120.

Είναι τόσο δύσκολη η κατάσταση που οι Ευρωπαίοι

Κόστος ανά κιλοβατώρα κατανάλωσης αναλογικά με τη διάμεσο του εθνικού εισοδήματος (ΕΕ+ΗΠΑ 2021)

«Η Ελλάδα είναι έκτη σε ΕΕ και ΗΠΑ στο κόστος της ενέργειας σε σχέση με το μέσο εισόδημα»

ηγέτες αποφάσισαν να βαφτίσουν το κρέας ψάρι, και να ονομάσουν όχι μόνο το φυσικό αέριο «πράσινη ενέργεια», αλλά και τα πυρηνικά, καθώς –μην ξεχνάμε– πολλές χώρες με προεξάρχουσα τη Γαλλία, που καλύπτει περίπου το 71% των αναγκών της, παραμένουν εξαρτημένες από αυτά. Από τη μία οι δεσμεύσεις της συμφωνίας του Παρισιού το 2015, από την άλλη η επενδυτική σπέκουλα στην ενέργεια, έχουν ως αποτέλεσμα τη φτώχεια που επελαύνει και λειτουργεί σαν μέγγεννη, συμπιέζοντας ασφυκτικά τις κοινωνίες. Η Ελλάδα αυτή τη στιγμή έχει την όγδοη θέση παγκοσμίως στο κόστος της βενζίνης. Ανά κατηγορία καυσίμου, σε σχέση με πέρυσι, η τιμή της απλής αμόλυβδης είναι αυξημένη κατά 24%, το πετρέλαιο κίνησης κατά 33%, η τιμή του υγραερίου είναι αυξημένη κατά 36%.

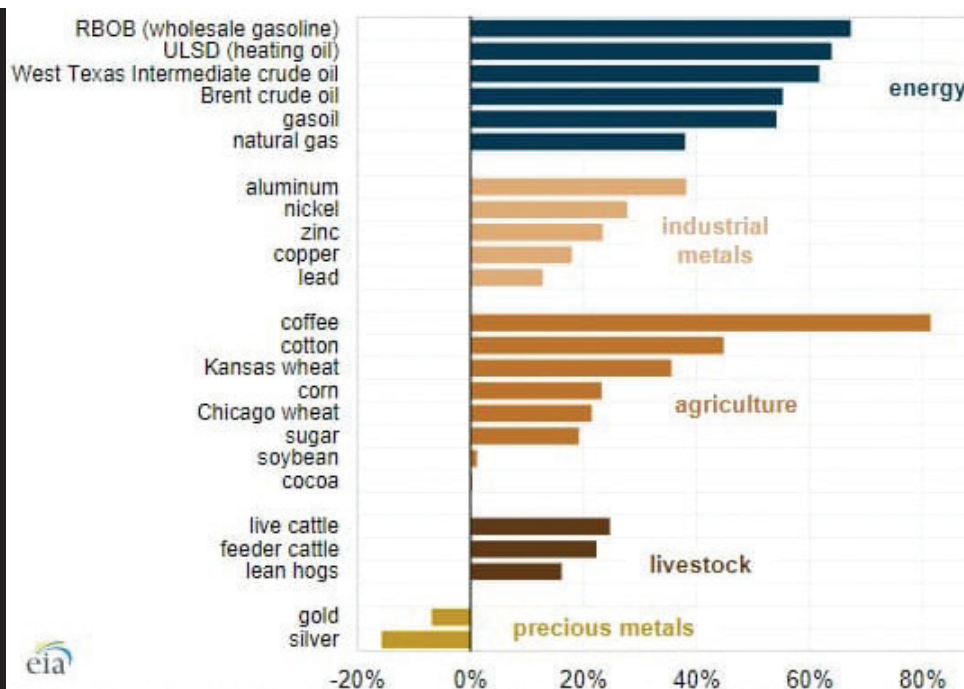
Αυτό συμπαρασύρει τον πληθωρισμό σε όλα σχεδόν τα αγαθά φτάνοντας στο ποσοστό ρεκόρ (επίσημα 6.2%) από το 1997. Από τα χείλη υπουργού ξεστομίστηκε ότι η κατοχή οχήματος είναι ένδειξη πολυτελούς διαβίωσης, ενώ άλλος αρμόδιος υπουργός πρότεινε στους πολίτες να μην ξεχνούν ανοιχτό τον θερμοσίφωνα, ως λύση στο κόστος των λογαριασμών της ΔΕΗ· λογαριασμοί οι οποίοι έχουν αυξηθεί κατά 80% και συγκρατούνται εν μέρει λόγω των επιδοτήσεων οι οποίες ήδη έχουν αρχίσει να μειώνονται σταδιακά. Και όλα αυτά ενώ ο καθένας μας σκέφτεται εάν θα ανάψει για μια ώρα το αερόθερμο ή θα καλύψει βασικές ανάγκες από το πανάκριβο σούπερ μάρκετ.

anarres

Πηγές

capital.gr
www.sofokleousin.gr
energypress.gr
www.naftemporiki.gr
www.euro2day.grwww.businessdaily.gr

Η παγκόσμια αύξηση των τιμών στα εμπορεύματα μέσα στο 2021

■ Επιστρέφοντας στο παρελθόν, ενώνοντας κομμάτια της Ιστορίας

Στις 18 Μαρτίου του 2009, όντας κρατούμενος στις φυλακές της Αλικαρνασσού από το φθινόπωρο του 2007, έγινε η μονίμως αναβληθείσα μάχη με τον Περίανδρο. Το πραγματικό του όνομα είναι Αντώνης Ανδρουτσόπουλος –πιθανότατα συγγενής με υπουργό που «θήτευσε» επί Χούντας– ενώ για χρόνια ήταν αρχηγός της ομάδας κρούσης της Χ.Α, «Χρυσοί Αετοί». Είχε καταδικαστεί σε 21 έτη κάθειρξης, αφού παραδόθηκε στην αστυνομία μετά από 7 χρόνια φυγοδικίας, για την απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά του Δημήτρη Κουσουρή, μαζί με κάποιους άλλους που δεν συνελήφθησαν.

Εκείνη τη μέρα μόλις είχε γυρίσει, πίσω, στη φυλακή του Ηρακλείου, μεταγόμενος (όπως όλοι οι κρατούμενοι) με το πλοίο από την Αθήνα, που κατέφθανε περίπου στις 6:30 η ώρα το πρωί, και είχε εισέλθει στην πτέρυγα γύρω στις 7:15. Είχε επιστρέψει από τη δική του σε β' βαθμό από το Εφετείο, με ποινή 12,5 έτη κάθειρξης. Δυστυχώς η μάχη διεξήχθη όχι μόνο με τον χρυσαυγίτη, αλλά και με έναν φίλο του. Έναν πισσικά από τη Γλυφάδα, που είχε σκοτώσει έναν άνδρα κατά τη διάρκεια ενός αλισβερισίου που αφορούσε χορταράκι του θεού. Ήταν ανήλικος όμως, οπότε καταδικάστηκε σε 12 έτη κάθειρξης, και αφού παρέμεινε για κάποιο χρονικό διάστημα στις φυλακές Ανηλίκων, μετέχθη στην Αλικαρνασσό.

Εκείνο το πρωινό βρισκόμουν έξω από το κελί που έμενα, έχοντας ήδη μαζεμένα τα σαβουαγιαζ' μου για οριστική αποχώρηση από τη φυλακή, καθώς είχε έρθει ο δεσμοφύλακας να με ενημερώσει ότι έπρεπε να ετοιμαστώ. Προφανώς, είχε εγκριθεί μετά από –σχεδόν– 2 μήνες, αφότου είχα σταματήσει τη 16ήμερη απεργία πείνας, που είχα ξεκινήσει στις 7 Δεκεμβρίου του 2008. Την απεργία πείνας την είχα αρχίσει μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, καθώς, με πίκρα που έλαβα από την αδιαφορία των συγκρατούμενων, κατάλαβα ότι εκεί μέσα δεν είχα καμία θέση. Είχα προσπαθήσει να την κρατήσω «κρυφή», ώστε οι εξεγερμένοι/ες σύντροφοι και συντρόφισσες να μην αποσπούν τη σκέψη τους με τα εντός των τειχών γεγονότα. Αυτός που είχε αναλάβει να ενοχλεί το υπουργείο Δικαιοσύνης ήταν ο αγωνιστής και γλυκύτατος άνθρωπος Ν. Γιαννόπουλος. Ο Νίκος ήταν ο πρώτος φίλος που μας επισκέφθηκε –εξ αποστάσεως– στη φυλακή Μαλανδρινού, τον Απρίλιο του 2007, ένα κρύο βράδυ στην ταράτσα των εξεγερμένων κρατουμένων, και μας μίλησε από την ταράτσα του διοικητικού κτιρίου, πιάνοντας μας στον «ύπνο»...

Ήμουν στο καρτοτηλέφωνο και μιλούσα στη μητέρα μου, ανακοινώνοντάς της ότι –επιτέλους– με είχαν ειδοποιήσει, ότι φεύγω οριστικά και αμετάκλητα από τη φυλακή. Θα μεσολαβούσε μια ολιγοήμερη στάση στις φυλακές Κορυδαλλού, καθώς έπρεπε να παραβρεθώ στο Ρουφ για ένα στρατοδικείο που εκκρεμούσε με την κατηγορία της ανυποταξίας στρατεύσεως.

Ο Ανδρουτσόπουλος είχε μπει στο κελί του, πριν βγω στη γέφυρα του ορόφου για να τηλεφωνήσω, και ετοιμαζόταν. Ήταν, πραγματικά, μοναδική ευκαιρία να με προκαλέσει, καθώς ό,τι και να γινόταν, εγώ αποχωρούσα από το συγκεκριμένο κολαστήριο οριστικά. Άρα, δεν θα είχα καμία δυνατότητα προσωπικής ανταπάντησης. Προφανώς είχε καταστρώσει το χαζοσχέδιό του, παρατηρώντας κάποιες ευνοϊκές συγκυρίες που πιθανόν να τον βοηθούσαν.

Έτσι λοιπόν, βγήκε από το κελί, συνοδευόμενος από τον πισσικά. Ενώ μιλούσα με τη μητέρα μου, τους είδα να περπατούν στο στενό μπαλκόνι της απέναντι πλευράς του ορόφου, πλησιάζοντας το σημείο που ενώνονταν οι δύο πλευρές με τη γέφυρα, τον διάδρομο δηλαδή που τις ένωνε. Μπροστά ο Ανδρουτσόπουλος, ξοπίσω ο μικρός. Συνέχισα να μιλάω, σχετικά αδιάφορος, καθώς αυτή η εχθρική συμβίωση μετρούσε –περίπου– ενάμιση χρόνο.

Άρχισα να ακούω τη φωνή του, καθώς περπατούσαν. Τράβηξα λίγο το ακουστικό του τηλεφώνου από τ' αφτί μου, για να ακούσω τι ακριβώς έλεγε. «Φταίω 'γω να τον γαμήσω; Που μου έφερε κόσμο έξω απ' το δικαστήριο και φώναζαν να καταδικαστώ. Φταίω» ρωτούσε φωνάζοντας, και γύρναγε να κοιτάξει τον πισσικά. Ξαφνιαστήκα! Δεν αντιλήφθηκα αμέσως αν αυτά που έλεγε τα πετούσε σε μένα. Ξαναείπε, με τον ίδιο τρόπο, τις ίδιες κινήσεις: «Φταίω 'γω να τον γαμήσω; Που μου έφερε κόσμο στο δικαστήριο» κ.λπ. Τη δεύτερη φορά κατάλαβα. Άρχισα να παρακολουθώ τι κάνει. Συνέχισε να περπατάει στον στενό διάδρομο του μπαλκονιού, έφτανε στον διάδρομο-γέφυρα, και δεν διαφαινόταν ότι θα σταμάταγε. Προφανώς, έριχνε αιχμηρά λόγια για να δει αν θα αντιδράσω. Αν δεν αντιδρούσα θα έλεγε σε όσους του μιλούσαν «α, καλά, το πρωί, τον ξεφτίλιστα τον αναρχικό και δεν είπε κουβέντα η παλιόκοτα» (αν απαντούσα, όμως πηγαίνοντας προς τα πάνω του, το είχε σκεφτεί; Ίσως...).

Ασχέτως τι είχε καταστρώσει, άναψα. Αντιλήφθηκα αυτόματα ότι με προκαλεί, κι ενώ μιλούσα με τη μάνα μου προχώρησα ένα νοητικό βήμα παραπέρα. Αστραπιαία κατέληξα ότι είχε έρθει η ώρα η δυσώδης ειρήνη, που διατηρούταν επί ενάμιση χρόνο, να σπάσει. Αρκετά είχα σωπάσει, αρκετά είχα ακυρώσει διάφορα επιθετικά σχέδια που ανά περιόδους σκεφτόμουν. Απαντήσεις που έπρεπε να δοθούν· για τον φοιτητή που ισοπέδωσε μαζί με άλλους χρυσαυγίτες, και για δεκάδες συντρόφους που είχε χτυπήσει στους δρόμους της Αθήνας, όταν αυτός και οι σκουπιδосακούλες του ορμούσαν πίσωπλάτα ή στα «ίσα». Στα ίσα, αφεντικό, δεν νοείται, καθώς είχαν πάντα τη στήριξη των μπάτσων και των δεξιών «μπαμπάδων» τους.

Είχα ήδη, όταν είχα πρωτοέρθει το φθινόπωρο του 2007, απορρίψει την πρόταση, που μου είχε στείλει μέσω ενός μεσολαβητή, να συνομιλήσουμε. Αρνήθηκα, καθώς ήμουν ενήμερος τι βρωμο-ύαινα ήταν, από ένα μακαρίτη μπράβο και άνθρωπο της νύχτας, τον Μανώλη Καραγιάννη. Αυτός, από το 2006 ήταν μαζί του στις φυλακές της Άμφισσας. Τον είχα συναντήσει πρώτη φορά στο νοσοκομείο κρατουμένων, στον Αγ. Παύλο, τον Φλεβάρη του 2006. Τότε, έχοντας γνωριστεί με τον Π. Β., που ήταν κι αυτός εκεί τραυματίας, και καθώς εκείνη την περίοδο περπατούσαν φιλικά οι δυο τους, κάποια στιγμή περπάτησα μαζί τους και μίλησα

και με τον Μανώλη. Μετά από μερικούς μήνες βρεθήκαμε στην Α' Πτέρυγα Κορυδαλλού. Εκεί μου αφηγήθηκε πώς επιχείρησε η βρωμο-ύαινα να χτυπήσει τον σύντροφο Παναγιώτη Ασπιώτη, που κι αυτός τότε ήταν προφυλακισμένος στην Άμφισσα για την υπόθεση της επίθεσης στα ΜΑΤ, στη Χ. Τρικούπη, στα Εξάρχεια, το 2005. Δεν ξέρω σε ποιους χρωστούσε χάρες ο Καραγιάννης, αλλά απ' ό,τι έλεγε τον είχαν πάρει τηλέφωνο, όταν ο Ανδρουτσόπουλος προφυλακίστηκε στην Άμφισσα, για να τον έχει υπό την προστασία του. Και, καθώς ξεψάρωνε η βρωμο-ύαινα όσο ο καιρός περνούσε, πρότεινε στον Καραγιάννη να πάει να χτυπήσουν τον Παναγιώτη. Φυσικά, απ' ό,τι μου είπε, αρνήθηκε γιατί αφενός δεν είχε αντιπαλότητα με τους αναρχικούς και αφετέρου ήδη είχε απορρίψει άλλη μια βλακώδη ιδέα του να χτυπήσει τους Αλβανούς για να περιέλθει η φυλακή στον έλεγχο των Ελλήνων. Μα πώς θα γινόταν αυτό, αφού ο Καραγιάννης δούλευε μαζί τους για διάφορες υποθέσεις, και επ' ουδενί δεν τους θεωρούσε εχθρούς, για να τους στριμώξουν αυτοί οι δύο, μαζί με άλλους παρασυρμένους Έλληνες που ήταν κρατούμενοι στην Άμφισσα; Γι' αυτό και όταν κατάλαβε ο Ανδρουτσόπουλος ότι δεν θα έβρισκε συμπαράστατη για μια ασφαλή επίθεση ενάντια στον Παναγιώτη, πήγε και του μίλησε, δίνοντάς του το χέρι και λέγοντας διάφορες αρλούμπες: «εμείς έχουμε ως εχθρούς τους μετανάστες κι εσάς δεν σας θεωρούμε το ίδιο με αυτούς, είστε παλικάρια», και άλλες λεκτικές κωλοτούμπες. Την πρώτη μέρα παραμονής μου στην Αλικαρνασσό είχα καταχωνιάσει ένα μαχαίρι σε μια καβάτζα ενός γνωστού να το προσέχει, που μου είχε δώσει ένας Αλβανός, φίλος του Βαγγέλη Πάλλη. Ο Βαγγέλης είχε πάρει τηλέφωνο τον φίλο του ώστε να μου το δώσει άμεσα, μόλις με συναντούσε, για να το έχω πάνω μου κρυμμένο, ως όπλο, από τις πρώτες μέρες συνύπαρξής μου στην ίδια πτέρυγα με τον Περίανδρο. Είχα αποφασίσει να στηρίξω την επιλογή να αποφύγω μια μάχη που θα οδηγούσε σε άγνωστη συνέχεια, ειδικά αν είχα μαζί μου το κοφτερό μαχαίρι, που με είχαν, οι φίλοι, οπλίσει. Οι γονείς, οι σύντροφοι και οι φίλοι ήλπιζαν ότι η αρχική μου ποινή των 35,5 ετών κάθειρξης θα μειωνόταν στο Εφετείο, κάτι που επιβεβαιώθηκε μετά από 3 χρόνια.

–Μάνα, σε κλείνω πάω να ετοιμάσω τα πράγματα και τα λέμε στην Αθήνα.

Άφησα το ακουστικό στη θέση του και τον πρόλαβα την ώρα που πήγαινε να προσπεράσει τη γέφυρα και να συνεχίσει στον ίδιο λεκτικό ρυθμό, καταλήγοντας στις σκάλες του ορόφου που οδηγούσαν στο ισόγειο, για να μην του αφήσω μελλοντικά μαρμαπαλιάσματα που θα «περιέγραφαν» πως με «ξεφτίλισε».

–Ποιον θα γαμήσεις ρε; τον ρώτησα από απόσταση αναπνοής, κι αυτός σταμάτησε έκπληκτος. Δεν το περίμενε.

–Τι; ρώτησε.

–Ποιον θα γαμήσεις ρε;

–Θα με πας στον αρχιφύλακα αν πλακωθούμε; ρώτησε.

Σήκωσα το χέρι μου δείχνοντας του την πόρτα για τα κοινά μπάνια του ορόφου.

–Τι είπες ρε μαλάκα; Προχώρα!

Μπήκε πρώτος αυτός, μετά εγώ, και χωρίς να δώσω εκείνη τη στιγμή ιδιαίτερη σημασία, ακολούθησε κι ο μικρός.

Στη μάχη που ακολούθησε, εωσότου ο «θεατής» που τον υποστήριζε με φωνές ως κοινό της «παράστασης», μπορεί να έφαγα περισσότερες μπουνιές, αλλά κατέληξε νικητής. Εξηγείται αυτό, καθώς το DNA μου προέρχεται από ανθρώπινα δέντρα, σκληρά, επίμονα και αλύγιστα. Όταν μπήκε ο «παρατηρητής»-φίλος του να τον σώσει από μια βέβαιη ήττα, η κατάσταση δυσκόλεψε. Ευτυχώς άντεξα. Ξανασηκώθηκα όρθιος, γεμάτος αίματα, έριξα στον καθένα από μια γροθιά κι ο οπαδός του απομακρυνόμενος βγήκε από τα μπάνια και είδε ότι ερχόταν μια ομάδα δεσμοφυλάκων. Του φώναξε να φύγουν, και κάπου εκεί η μάχη τερματίστηκε.

Η μεταγωγή μου όμως έπρεπε να γίνει. Οπότε, έπειτα από συνεννόηση, πρώτα με πήγαν στο νοσοκομείο για να μπουν ράμματα στο σχισμένο, αριστερό φρύδι, και μετά πήγαμε στο αεροδρόμιο Ηρακλείου για να πετάξουμε, μαζί με άλλους πολίτες, με το αεροπλάνο προς το Ελευθέριος Βενιζέλος.

Εκεί, με περίμεναν άλλοι μπάτσοι, οι οποίοι με πήγαν στις φυλακές Κορυδαλλού. Ολιγοήμερη παραμονή στο κελί που έμεναν οι σύντροφοι Γιώργος Βούτσης και Τόλης Κυριακόπουλος. Μεσολάβησαν τα ουρλιαχτά της μητέρας μου, όταν με είδε χτυπημένο, στο στρατοδικείο του Ρουφ.

Κατέληξα στην πτέρυγα Ε1 της φυλακής Δομοκού, όταν τελείωσαν οι «διακοπές» στον Κορυδαλλό.

Κι επειδή η λεπτομερής κι ασταμάτητη αφήγηση της ιστορίας (με τα λάθη και τις συμπληρωματικές διευκρινίσεις να είναι –πιθανόν– αναγκαίες) ήδη με κούρασε, κάπου εδώ, προς το παρόν, θα τη σταματήσω. Τα υπόλοιπα από κοντά.

Υ.Γ.: Η ιστορία στη σπειροειδή γραμμή του χρόνου, είναι σαν μια κινηματογραφική ταινία βαλμένη σ' έναν προτζέκτορα. Χρειάζεται μνήμη και αλήθειες για να την ενώσεις, με τέτοιο τρόπο, ώστε να απεικονίζεται και να διαβάζεται η πραγματική ακολουθία των γεγονότων, για να παρέχει την πιο πλήρη και αληθινή γνώση της ζωής και των βημάτων που κάνουν οι άνθρωποι ως πιθηκοειδή ή κανίβαλοι, ή ως όντα που αναζητούν την εξέλιξη.

Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Άμεση απελευθέρωση του συντρόφου Χάρη Μαντζουρίδη

Ο σύντροφος Χ. Μαντζουρίδης συλλαμβάνεται κάτω από το σπίτι που διαμένει με τη συντρόφισσά του και το παιδί τους. Ο σύντροφος κατηγορείται μετά από το γνώριμο «ανώνυμο τηλεφώνημα» για ληστεία σε χρηματοποστολή. Επιπλέον, με βάση το έωλο στοιχείου του DNA, που υποτίθεται βρέθηκε σε έναν γεμιστήρα κοντά στο σημείο της ληστείας, αλλά και μία εμπρηστική ενέργεια το 2009 χρεώνεται στον σύντροφο το προφίλ που η «αντιτρομοκρατική» υπηρεσία θέλει να περάσει.

Ο σύντροφος, προφυλακίζεται αρχικά στον Κορυδαλλό. Εκεί, κλονίζεται όσον αφορά την ψυχολογία του, με αποτέλεσμα μετά από τραυματισμό του να μεταφερθεί σε κελί του ψυχιατρικού νοσοκομείου Δαφνί. Σε όλο αυτό το διάστημα και με πρόφαση τον covid-19, ο σύντροφος βρίσκεται απανωτά σε απομονώσεις, που επιβαρύνουν επιπλέον την υγεία του.

Τώρα έχει επιστρέψει στον Κορυδαλλό. Η αίτηση αποφυλάκισής του δεν έγινε δεκτή μέχρι να δικαστεί. Τέλος, επιβαρύνεται με πιθανότητα πειθαρχικού παραπτώματος μέσα στη φυλακή, με τη δικαιολογία, ότι τραυματίστηκε με σκοπό να αποδράσει. Έτσι αντιμετωπίζουν τους πολιτικούς τους αντιπάλους τα τσιράκια της εξουσίας.

Ο σύντροφος στοχοποιείται μέσα από μία ακόμη σκευωρία του κράτους απέναντι σε αγωνιστές. Τι και αν αυτή θα πέσει με κρότο, ο σύντροφος κάθε μέρα που περνάει επιβαρύνει την υγεία του καθώς είναι στη φυλακή.

Να δοθεί ένα τέλος στη σωματική και ψυχολογική εξόντωση του συντρόφου
Άμεση απελευθέρωση του Χάρη Μαντζουρίδη

Εφετείο της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, και της απαλλοτρίωσης του ΟΠΑΠ στον Χολαργό

Στις αρχές Φλεβάρη εκδικάζεται σε δεύτερο βαθμό η υπόθεση της οργάνωσης Επαναστατική Αυτοάμυνα. Σε αυτή δικάζονται οι αναρχικοί σύντροφοι Δημήτρης Χατζίβασιλειάδης και Βαγγέλης Σταθόπουλος.

Ο πρώτος έχει εξαρχής αναλάβει την ευθύνη της απαλλοτρίωσης του ΟΠΑΠ στον Χολαργό. Ταυτόχρονα αναλαμβάνει την ευθύνη της φύλαξης όπλων και υλικών της αντίστασης. Μέσα σε αυτά, και για τη διαφύλαξη της συνέχισης του αγώνα, βρίσκεται και το όπλο-σφραγίδα της οργάνωσης. Οι λόγοι ύπαρξης των υλικών αυτών εξηγούνται από τον σύντροφο ως η συνέχεια της αντίστασης σε κράτος και κεφάλαιο με κάθε μέσο.

Ο δεύτερος σύντροφος αναλαμβάνει εξαρχής ότι έδωσε την έμπρακτη αλληλεγγύη του σε έναν τραυματισμένο σύντροφο (τον Δ. Χ. – ο οποίος τραυματίστηκε μόνος του κατά την απαλλοτρίωση του ΟΠΑΠ). Παρόλα αυτά, η «αντιτρομοκρατική» υπηρεσία τον κατηγορεί για συμμετοχή στη ληστεία και την οργάνωση. Ο σύντροφος αρνείται τις επιπλέον κατηγορίες.

Ο Β. Σταθόπουλος βρίσκεται στη θέση του κατηγορούμενου και λόγω της εμπλοκής ενός ακόμη ατόμου στην υπόθεση. Ο Δ. Μπάκας, φίλος του Δ. Χατζηβασιλειάδη, δίνει μία κατάθεση που εμπλέκει ανοιχτά τον Βαγγέλη Σταθόπουλο στην όλη υπόθεση (πέρα από την παροχή βοήθειας). Αργότερα, στο δικαστήριο, προσπαθεί να αποσύρει την κατάθεση του, δεν αλλάζει κάτι εν τέλει.

Σε πρώτο χρόνο, ο σύντροφος Δ. Χατζηβασιλειάδης καταδικάζεται ερήμην, όντας «καταζητούμενος» τότε, σε 16 χρόνια, ενώ ο Β. Σταθόπουλος σε 19 χρόνια.

Στα πλαίσια του εφετείου γίνονται πληθώρα παρεμβάσεων και δράσεων για τους δύο συντρόφους.

Λευτεριά στους αναρχικούς συντρόφους
Δ. Χατζηβασιλειάδη και Β. Σταθόπουλο.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Η «αντι»τρομοκρατική υπηρεσία δεν λύνει υποθέσεις, τις δημιουργεί

Στις 23/09/2020, μετά από δήθεν «ανώνυμο τηλεφώνημα», η αντιτρομοκρατική υπηρεσία συλλαμβάνει τον σύντροφο Π. Γεωργιάδη. Αργά το ίδιο βράδυ συλλαμβάνει τον σύντροφο Μ.Τ. κάτω από το σπίτι του, στο οποίο εισβάλλει λίγες ώρες αργότερα συλλαμβάνοντας και τη συντρόφισσα Ε.Μ.

Οι 3 σύντροφοι, αφού δικαστούν ερήμην στα δελτία ειδήσεων ως μέλη ένοπλης οργάνωσης, θα οδηγηθούν στον ανακριτή, ο οποίος αποφασίζει την προφυλάκιση του Πολύκαρπου Γεωργιάδη για την κατηγορία της «παράνομης κατοχής εκρηκτικών υλών για διάπραξη κακουργήματος», ενώ ο σύντροφος και η συντρόφισσα διώκονται με κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα.

Κι αν οι συλλήψεις και οι έφοδοι σε σπίτια αγωνιστών είναι πλέον κανονικότητα, εξίσου επικίνδυνη συνήθεια τείνει να αποτελέσει και η χρήση εκ μέρους της αντιτρομοκρατικής, μεθόδων όπως αυτή του «ανώνυμου τηλεφώνηματος», ή τα φαιδρά τεχνάσματα με τα οποία διακαώς επιχειρεί να αναβαθμίσει το κατηγορητήριο του προφυλακισμένου συντρόφου. Τεχνάσματα χωρίς τα οποία ο σύντροφος Π.Γ. θα ήταν ελεύθερος, αντιμετωπίζοντας την κατηγορία της απλής κατοχής.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ Μ.Τ.
ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ Ε.Μ.

Συνέλευση Αλληλεγγύης στους φυλακισμένους,
φυγόδικους και διωκόμενους αγωνιστές

Απεργία πείνας κρατουμένων στις φυλακές Rikers στην Αμερική

Φυλακισμένοι ή προφυλακισμένοι στις φυλακές του Rikers Island κάνουν απεργία λόγω των συνθηκών διαβίωσης στις φυλακές κατά τη διάρκεια της covid-19, και την

έλλειψη του απαραίτητου προσωπικού για διάφορα ζητήματα.

Οι συνθήκες στις φυλακές έχουν γίνει ακόμη πιο δύσκολες εν μέσω της covid-19. Έχουν πεθάνει αρκετά άτομα κατά τη διάρκεια, ενώ όλες οι άλλες μορφές καταπίεσης ή ξεσπάσματος έχουν ενταθεί: Βίαιες αντιπαραθέσεις μεταξύ κρατουμένων, βία από τους σωφρονιστικούς, παύση διεξαγωγής δικαστηρίων για άγνωστο διάστημα, έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης κ.ο.κ.

Ακόμη, λόγω όλης αυτής της πίεσης, όλα τα ζητήματα του εγκλεισμού έχουν επίσης ενταθεί.

Λευτεριά στον επαναστάτη Claudio Lavazza

Ο Claudio Lavazza είναι ένας αναρχικός της δράσης που έχει περάσει τα τελευταία 25 χρόνια σε ισπανικές και γαλλικές φυλακές. Μαχητικός στην ένοπλη αναταραχή της δεκαετίας του 1970, αφού φυλακίστηκε στην Ιταλία για τις δραστηριότητες του ΡΑΚ (Προλετάριοι Οπλισμένοι για τον Κομμουνισμό), η ζωή του πέρασε ανάμεσα στη μυστικότητα, τη φυγή και μια πεισματική, που ποτέ δεν διακόπηκε, εχθρότητα κατά των τραπεζών και των αρχών, ως πάντα διαθέσιμη αλληλεγγύη με τις ανατρεπτικές κινήσεις που βρήκε στον δρόμο του.

Συνελήφθη το 1996 στην Ισπανία, μετά από πυροβολισμό μετά από ληστεία τράπεζας που πήγε στραβά, ενεπλάκη στον αγώνα ενάντια στις ειδικές φυλακές της Ισπανίας, το καθεστώς FIES στο οποίο υποβλήθηκε για 8 χρόνια. Μετά από 24 χρόνια φυλάκισης, εκδόθηκε στη Γαλλία [τον Ιούλιο του 2018] όπου τον περίμενε ποινή φυλάκισης 10 ετών για μια μεγάλη ληστεία σε υποκατάστημα της Banque de France το 1986.

Παρά το γεγονός ότι η νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει ότι η συσσώρευση των ποινών που εκτίθηκαν στην Ισπανία μπορούν να απορροφηθούν από αυτήν την ποινή, και ότι ο Claudio έπρεπε να είχε αποφυλακιστεί στις 11 Δεκεμβρίου, ο εισαγγελέας του δικαστηρίου του Mont-de-Marsan, που είναι υπεύθυνος για την υπόθεσή του, συνεχίζει να χρησιμοποιεί δικαιολογίες και προφάσεις για να καθυστερήσει την απελευθέρωση του Claudio.

Είναι μια νέα εκδίκηση του κράτους, να τιμωρεί έναν συνεπή επαναστάτη που δεν αρνήθηκε ποτέ το παρελθόν του, και συνεχίζει να επιβεβαιώνει την αναγκαιότητα και την αξία του αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Από τις 7 Ιανουαρίου 2022 κάνουμε έκκληση για αλληλεγγύη στον σύντροφο αναρχικό Claudio Lavazza. Απήχθη παλαιότερα από το ισπανικό κράτος και αργότερα από τους Γάλλους, έχει ήδη περάσει 25 χρόνια στη φυλακή, και παρ' όλο που θα έπρεπε να είναι ελεύθερος από τις 11 Δεκεμβρίου, ο εισαγγελέας του Mont de Marsan που παρακολουθεί την υπόθεσή του, απεσταλμένος της εκδίκησης του κράτους, συνεχίζει να τον κρατά πίσω από τα κάγκελα.

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1616298

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Τίρανα, Αλβανία

Είκοσι δρόμοι μετονομάστηκαν με αφορμή 20 γυναικοκτονίες γυναικών αλβανικής καταγωγής, που λάβανε χώρα σε όλο τον κόσμο το 2021, με πρωτοβουλία της φεμινιστικής ομάδας Kolektivi Feminist. Αναφορικά δύο γυναίκες δολοφονήθηκαν στην Ελλάδα, η Anisa Shesu στη Δάφνη, και η Elona Ibrusa στον Βλαχιώτη Λακωνίας.

Επίσης 59χρονος άντρας δολοφόνησε δύο αδερφές την παραμονή της πρωτοχρονιάς, ενώ δημοσιεύματα αναφέρουν πως τις εξέδιδε, και ερευνάται από τις ελληνικές και αλβανικές αρχές η εμπλοκή της υπόθεσης σε κύκλωμα εμπορίας βρεφών.

Πολωνία: Κατέληξε εγκυμονούσα

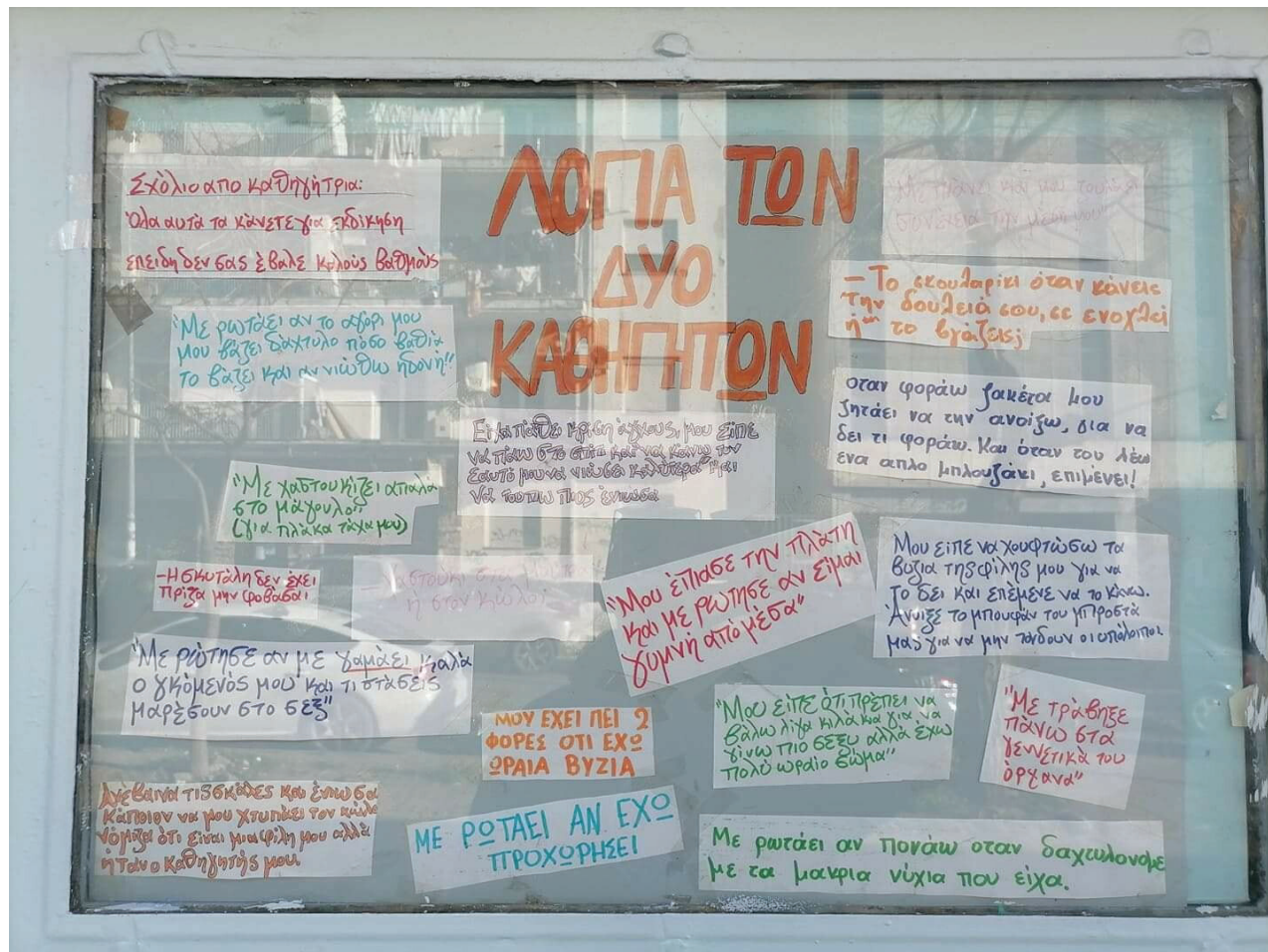
Η Ανιέσκα Τ. βρισκόταν στο πρώτο τρίμηνο μιας διδυμης εγκυμοσύνης, όταν εισήχθη στο νοσοκομείο λόγω επιπλοκών. Το πρώτο έμβρυο πέθανε μέσα στη μήτρα στις 23 Δεκεμβρίου, αλλά οι γιατροί αρνήθηκαν να το αφαιρέσουν, επικαλούμενοι την ισχύουσα νομοθεσία για τις αμβλώσεις. Το υγειονομικό προσωπικό περίμενε μέχρι να σταματήσει ο καρδιακός παλμός και του δεύτερου εμβρύου, μια εβδομάδα αργότερα, και στη συνέχεια περίμενε άλλες δύο ημέρες πριν διακόψει την εγκυμοσύνη, στις 31 Δεκεμβρίου.

Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Απέρριψε στις 17/2 το αίτημα ενός τρανς άντρα για την καταστροφή της αρχικής ληξιαρχικής πράξης γέννησής του.

Τλιον, Αττική

Καθηγητής του μουσικού σχολείου αποβάλλει και εξευτελίζει τρανς μαθήτρια, επειδή φορούσε φούστα. Τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης ξέσπασε στη μαθητική κοινότητα με κεντρικό σύνθημα «τα ρούχα δεν έχουν φύλο».

Περού

Παραιτήθηκε ο πρωθυπουργός μετά από τις αποκαλύψεις για σωματική κακοποίηση της οικογένειάς του. Παρ' όλο που ήταν γνωστό από το 2016 από την κόρη του, πως συστηματικά κακοποιούσε αυτήν και τη μητέρα της, έφτασε να γίνει πρωθυπουργός για τέσσερις μέρες, προτού παραιτηθεί.

Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Σειρά καταγγελιών για σεξουαλική παρενόχληση από καθηγητή, από φοιτήτριες του ιδρύματος.

Παρεμβάσεις στα σχολεία του κέντρου για τις παραβιαστικές συμπεριφορές καθηγητών

Με αφορμή τις πρόσφατες καταγγελίες από μαθητ(ρι)ες του 3ου Γυμνασίου και Λυκείου στη Θεσσαλονίκη, βρεθήκαμε στα σχολεία του κέντρου συνομιλώντας με μαθητ(ρι)ες κι εργαζομένους των σχολείων και περαστικούς. Οι ανακοινώσεις τοιχοκολλήθηκαν έξω από Πειραματικό, 17ο, 2ο, 15ο, 2ο πειραματικό, διαπολιτισμικό, 7ο, 3ο, 23ο και 4ο, και το πρώι της ίδιας μέρας μοιράστηκαν ενημερωτικά φυλλάδια στους/ις μαθητ(ρι)ες του 4ου. Σ' αυτό το λύκειο συμπληρώνει ώρες ένας εκ των δύο παραβιαστών καθηγητών. Ο ίδιος βρίσκεται σε ολιγοήμερη άδεια, ενώ αρνείται όλες τις κατηγορίες ως παραπλανητικές με διάθεση στοχοποίησης. Μάλιστα έχει βρει υποστηρικτές καθηγητές οι οποίοι έχουν παρόμοιες συμπεριφορές κρίνοντας πως δεν συντρέχει κάποιος λόγος δι-

ωξής του.

Οι μαθητ(ρι)ες του 3ου μέσα από τις καταλήψεις δείξαν πως η αυτοοργάνωση είναι τρόπος με τον οποίο οι καταγγέλουσες θα νιώσουν ασφάλεια να σπάσουν τη σιωπή τους απέναντι σε τέτοιου είδους συμπεριφορές. Δεν πρόκειται να υπάρξει καμία ανοχή, και θα βρεθούμε δίπλα σε κάθε μαθήτρια που θέλει να καταγγείλει παρόμοια περιστατικά. Το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα είναι αυτό που αναπαράγει τις σχέσεις εξουσίας, εκμετάλλευσης και την πατριαρχία. Ο αγώνας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και την πατριαρχία είναι κοινός. Μαθητ(ρι)ες, φοιτητ(ρι)ες να σταθούμε ανάχωμα στα σχέδια τους.

Το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους

✎ Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/ριών Quieta Movere

Τα άπλυτα της Ψωροκώσταινας με αφορμή την κύρωση της ελληνογαλλικής αμυντικής συμφωνίας

Μία από τις αγαπημένες, όχι όμως και τόσο δημοφιλείς, επικοινωνιακές τακτικές του ελληνικού κράτους είναι η διαφήμιση της «κακομοιριάς» του. Πρόκειται για τη συστηματική κατασκευή και προώθηση της εικόνας ενός θεσμικά ανοργάνωτου κράτους, όπου κυριαρχεί η αδιαφάνεια και συχνά ο έλεγχος έρχεται στα χέρια «αποφασισμένων μειοψηφιών»· ως προς την εξωτερική εικόνα της χώρας, η παραπάνω κατάσταση αντιστοιχεί σε ένα κράτος-παρία, συνεχώς «ριγμένο» στο διακρατικό μοίρασμα της πίτας, υπό διαρκή απειλή και μονίμως αδικημένο. Η εθνική κακομοιριά «μας» λεκτικοποιείται σε όρους όπως «ψωροκώσταινα», «μπανανία», «ελλαδίτσα» κ.ο.κ. Μέσα από τη διαρκή επανάληψη αυτών των όρων, τα παραπάνω «αρνητικά» γνωρίσματα εδραιώνονται στο κοινωνικό φαντασιακό ως πραγματικά χαρακτηριστικά του ελληνικού κρατικού και κοινωνικού σχηματισμού.

Η μικρή Ελλάδα...

Το αφήγημα του κράτους-μπανανίας προωθείται ανά τα χρόνια από τα εκάστοτε κυβερνητικά επιτελεία, και χρωματίζεται τόσο από τις ιδεολογικές αναφορές των κυβερνώντων, όσο και από τις πολιτικές βλέψεις τους.

Η Δεξιά εκδοχή συνήθως εντοπίζει τα αίτια αυτής της κατάστασης στην «αριστερή ηγεμονία» και την «κληρονομιά της Μεταπολίτευσης». Στην περίπτωση αυτή ο όρος χρωματίζεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να κινητοποιήσει τα συντηρητικά κοινωνικά αντανakλαστικά προς μια αντιδραστική κατεύθυνση, με σκοπό να νομιμοποιηθούν οι κατασταλτικές πρακτικές, και οι αντίστοιχες (συνοδευτικές) επενδυτικές βλέψεις, πλήττοντας παράλληλα το γόητρο κάθε άλλης φωνής αντίστασης, πέρα και από την Αριστερά.

Στον αντίποδα, κατά την πρόσφατη διακυβέρνηση της «αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ, η υποτίμηση του ελληνικού κρατικού σχηματισμού ήρθε να παίξει έναν διαφορετικό ρόλο: Χρησιμοποιήθηκε για να μετατοπίσει την πολιτική ευθύνη για τη συνέχιση των πολιτικών λεηλασιών των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, από την «ανήμπορη» ελληνική κυβέρνηση στους «άρπαγες ευρωπαϊκούς Θεσμούς». Το τέχνασμα του δημοψηφίσματος κατάφερε –για πρώτη φορά μετά από χρόνια διαδηλώσεων και συγκρούσεων μπροστά από το ελληνικό κοινοβούλιο– να φέρει τις κοινωνικές αντιστάσεις στο πλευρό της κυβέρνησης, σε μια διαμαρτυρία απέναντι στην ηγεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όμως, αυτό που στην πραγματικότητα συνέβη, αντίθετα από την αφήγηση του ΣΥΡΙΖΑ, είναι πως εκείνες οι ημέρες αποτέλεσαν ένα σημείο καμπής για το ανταγωνιστικό κίνημα στην ελληνική επικράτεια, όπου η σοσιαλδημοκρατική αφομοιωτική πολιτική (στον αντίποδα της ολοκληρωτικής δεξιάς καταστολής) ήταν καθοριστική για την επανάκαμψη του ελληνικού κρατισμού, και την αντίστοιχη παρακμή των κοινωνικών αγώνων, που φτάνει ως τις μέρες μας...

*

Ανεξάρτητα από τις πηγές, από τις οποίες εκπορεύεται μιας τέτοια ρητορική, η διάχυση και η αποδοχή αυτής της αφήγησης εξυπηρετεί την εθνική ιδεολογία, με τη διαρκή κατασκευή μιας συλλογικής κατάστασης, σύμφωνα με την οποία, οι πολίτες μοιράζονται κάτι δυσάρεστο, βιώνουν τις ίδιες ανεπάρκειες ενός ανοργάνωτου κράτους κ.ο.κ.

Έτσι, μια ιδιαιτερότητα του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού, που είναι προϊόν των συσχετισμών και της διαλεκτικής του κράτους, των κοινωνικών αντιστάσεων, των λαϊκών παραδόσεων και άλλων στοιχείων, διαστρεβλώνεται και υπερθεματίζεται ως ανεπάρκεια, όχι μόνο του ελληνικού κράτους, αλλά συνολικά της ελληνικής κοινωνίας. Η αποδοχή πως «μοιραζόμαστε ένα πρόβλημα», την «εθνική κακομοιριά» στην προκειμένη, προϋποθέτει την αναγνώριση και αποδοχή του κράτους (που πάσχει) ως τοποτηρητή του κοινωνικού γίγνεσθαι (που επίσης πάσχει), στη βάση του ελληνικού έθνους. Έτσι η αφήγηση εξυπηρετεί σε κάθε στιγμή τον τύπο της το ελληνικό κράτος, είτε πρόκειται για αναβάθμιση του ελέγχου, της επιτήρησης, της καταγραφής των υπηκόων του, και εν τέλει για την αναβάθμιση της διαμεσολάβησης των κοινωνικών σχέσεων από τους μηχανισμούς του (εσωτερική πολιτική), είτε για τις εξωτερικές βλέψεις του (εξωτερική πολιτική), είτε για την ενίσχυση της κρατικής ιδεολογίας και τη διάχυση του εθνικισμού.

...σε μεγάλα χωράφια

Αφορμή για τη σύνταξη αυτού του άρθρου αποτέλεσε η πρόσφατη κύρωση της ελληνογαλλικής αμυντικής συμφωνίας, και η τριμερής αμυντική συνεργασία στην ανατολική Μεσόγειο, μεταξύ Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ· σκοπός του να τονίσει πως το ελληνικό κράτος συνεχίζει να βελτιώνει την ισχύ και τη θέση του στον θαλάσσιο ανταγωνισμό κάνοντας καίριες συμμαχίες, παρ' όλο που επικοινωνιακά εξακολουθεί να ποντάρει στο «δίκιο του αδικημένου».

Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, με την παραδοχή πως τα κράτη δεν έχουν φετίχ να πολλαπλασιάζουν τους στρατούς, τους εξοπλισμούς, την κατάρτιση και τα νομικά μέσα τους, ώστε να εμπλέκονται σε πολέμους· ούτε υποβόσκει κάποιου είδους «υγιή ανταγωνισμός» μεταξύ τους, όπως συμβαίνει στα επιτραπέζια παιχνίδια στρατηγικής, όπου οι «μάχες» είναι εικονικές, με σκοπό την ψυχαγωγία. Στην πραγματικότητα οι στρατοί αναβαθμίζονται, για να διατηρούν συνεχώς το αξιόμαχό τους, άρα και την ανταγωνιστικότητα

τους, ώστε να υπερασπιστούν δυνητικά τα «εθνικά συμφέροντα», τα οποία βέβαια είναι αποκλειστικά οικονομικά συμφέροντα μεγαλοεργολάβων, εφοπλιστών, και διαφόρων μεγαλοαστών που έχουν προσδέσει τη δραστηριότητά τους στην κρατική πολιτική.

Στις μέρες μας, θεμελιώδες κομμάτι αυτών των συμφερόντων αποτελεί και ο κλάδος της ενέργειας, ο οποίος επανέρχεται στο πολιτικό προσκήνιο: Αφενός η κλιματική αλλαγή αποτελεί εξαιρετική πρόφαση για να επεκταθεί ο κλάδος σε ακόμα ένα πεδίο κερδοφορίας, την πράσινη ενέργεια. Αφετέρου, οι ανατιμήσεις και ο πληθωρισμός υπενθυμίζουν το βάθος και τη βαρύτητα που έχει ο κλάδος αυτός στο σύνολο της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Στα μέρη μας, μάλιστα, το ενεργειακό ζήτημα φουντώνει όσο περνούν τα χρόνια, ενώ πυκνώνουν τα ανταγωνιστικά στιγμιότυπα μεταξύ «προαιώνιων εχθρών»: Αναζήτηση κοιτασμάτων υδρογονάνθρακα, παραβίαση των χωρικών υδάτων, ντοπαρισμένοι εθνικισμοί, πολεμικά ανακοινωθέντα, επίκληση του διεθνούς δικαίου, «διαθέσεις επιβουλής», casus belli, NavTex και αντι-NavTex, κ.ο.κ.

Στο επίκεντρο της προσοχής βρίσκονται τα πλούσια ενεργειακά αποθέματα της Μεσογείου, κινητοποιώντας τους στρατιωτικούς σχεδιασμούς των κρατών που τα λυμαίνονται. Οι διακρατικές συμφωνίες με φόντο τη Μεσόγειο υποδεικνύουν μόνο πως το ελληνικό κράτος είναι εξίσου επιθετικό και επεκτατικό με το τούρκικο. Η φιλοδοξία είναι να επωφεληθεί οικονομικά, πολιτικά και στρατηγικά, εφόσον βγει κερδισμένο στον ανταγωνισμό της μεσογειακής συνοικίας. Και πώς αλλιώς θα το πετύχει αυτό, αν όχι με ισχυρούς φίλους, των οποίων τα συμφέροντα ταυτίζονται με τα ελληνικά;

Ενδεικτικά, λοιπόν, η πολυδιαφημισμένη αμυντική συμφωνία με τη Γαλλία, έρχεται να υπενθυμίσει το γαλλικό ενδιαφέρον για τους υδρογονάνθρακες της Μεσογείου. Αντίστοιχα, το μνημόνιο συνεργασίας μεταξύ αμερικανικού και ελληνικού λιμενικού (Δεκέμβρης 2021) αναδεικνύει και την αμερικανική διάσταση του ίδιου ενδιαφέροντος. Εξάλλου τα κοιτάσματα που θα αναζητούσε η κοινοπραξία των Total (Γαλλία) και ExxonMobil (ΗΠΑ) λίγα χρόνια πριν, ίσως είναι τα ίδια που αναζητούσε και το τουρκικό Oruc Reis.¹ Υπό το ίδιο πρίσμα, η τριμερής αμυντική συμφωνία μεταξύ Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και το κοινό πλαίσιο συνεργασίας των τριών με τις ΗΠΑ (Δεκέμβρης 2021)², επεκτείνει το πεδίο ενεργειακού ενδιαφέροντος του αμερικανικού κράτους, και επισημοποιεί την εμπλοκή μερικών ακόμα μεσογειακών κρατών στο δυτικό μπλοκ των ενεργειακών συμφερόντων.

Για το κλείσιμο

Το ελληνικό κράτος, έχοντας καταφέρει να χαλιναγωγήσει τις αντιστάσεις στο εσωτερικό του, εξασκεί διορατικά την εξωτερική πολιτική του, αξιοποιώντας τους ανά φάση διακρατικούς συσχετισμούς, και τη γεωγραφική θέση του. Γνωρίζει πως μπορεί αποτελεί πόλο σταθερότητας στη βαλκανική χερσόνησο και την ανατολική Μεσόγειο, και το επιβεβαιώνει στρεφόμενο σχεδόν προς πάσα κατεύθυνση.³ Ο μύθος του κράτους-παρία χρησιμοποιείται επικοινωνιακά και προορίζεται για εσωτερική κατανάλωση, υπονοώντας πως οι από πάνω και οι από κάτω αυτού του τόπου μοιράζονται την ίδια δύσκολη θέση. Την ίδια στιγμή βέβαια, οι πολιτικές μπίζνες δίνουν και παίρνουν, ξαναφέροντας λαμπρές ημέρες για το ελληνικό πολιτικό στερέωμα, και ακόμα πιο σκοτεινές για τις καταπιεσμένες και τους καταπιεσμένους.

■/ Μ. Γ.

1. Πλέον η κοινοπραξία έχει εμπλουτιστεί με τη συντροφιά των ΕΛ.ΠΕ., του ομίλου Λάτση, αναδεικνύοντας τα ονόματα του ελληνικού ενδιαφέροντος.

2. <https://www.cnn.gr/politiki/story/292482/trimeris-elladas-kyproy-israil-enisxysi-toy-amyntikoy-syntonismoy-kai-synergasia-me-tis-hpa>

3. Η πρόσφατη έναρξη συζητήσεων από το ελληνικό κράτος, με πρόθεση να ξεκινήσουν διαδικασίες για την επιστροφή των «μαρμάρων του Παρθενώνα» δεν είναι τυχαία. Έρχεται λίγους μήνες μετά την επισημοποίηση του Brexit, το ξεκαθάρισμα του τοπίου, και την εδραίωση των νέων συσχετισμών στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για μία κίνηση πραγματικής διεκδίκησης από το ελληνικό κράτος, αλλά για μία δήλωση πρόθεσης για διατήρηση των διαύλων επικοινωνίας και διαλόγου μεταξύ των δύο κρατών, παρά την αποχώρηση του ενός από την Ε.Ε.

Κανονικότητα νέου τύπου

Τον τελευταίο καιρό παρατηρείται ένα φαινόμενο διόλου καινοφανές, ένα φαινόμενο που όσοι δραστηριοποιούνται στην πολιτική σφαίρα του ανατρεπτικού κοινωνικού κινήματος το γνωρίζουν αρκετά έως πολύ καλά. Σε αρκετές από τις πρόσφατες δολοφονίες, είτε κρατικές είτε παρακρατικές, ενεργοποιήθηκε άμεσα ο προπαγανδιστικός μηχανισμός συγκάλυψης και δικαιολόγησης, είτε προσπαθώντας να βρουν άλλοθι στους θύτες, είτε επιτιθέμενοι στην ηθική υπόσταση του θύματος. Είτε μιλάμε για την υπόθεση του Kyle Rittenhouse στην Αμερική, που δολοφόνησε τρεις ανθρώπους σε υποτιθέμενη αυτοάμυνα, είτε για τη δολοφονία του/της Zack/Zackie, τη δολοφονία του Σαμπάνη στο Πέραμα και την δολοφονία του Georg Floyd του '20. Σε κάθε περίπτωση ο κρατικός μηχανισμός και τα μίντια προσπάθησαν τα μέγιστα, όπως προαναφέρθηκε, για να συγκαλύψουν και να βγάλουν όσο μπορούν λάδι τους δολοφόνους, ενεργοποιώντας τα πιο βάρβαρα και κανιβαλιστικά κοινωνικά ένστικτα. Στην περίπτωση του Kyle Rittenhouse στην Αμερική, αλλά και στην πρόσφατη δολοφονία στο Πέραμα, χρησιμοποιήθηκε το επιχείρημα της αυτοάμυνας, ενώ στην δολοφονία του Zack και του George Floyd, επιχειρήθηκε μια άνευ προηγουμένου προσπάθεια παραγραφής των γεγονότων, κατηγορώντας τα θύματα ως τοξικομανείς και προβάλλοντας την χρήση ουσιών ως την κύρια αιτία θανάτου.

Αρχικά οι εγκάθετοι των καθεστωτικών μέσων ενημέρωσης, λασπώνουν τα νερά ("muddying the waters") σε συνεργασία με την αστυνομία, είτε με αναμφισβήτητα ψέματα, είτε με το να μεταφέρουν την συζήτηση στις πράξεις του θύματος πριν την δολοφονία. Αρχή παίρνουν μετά τα έμμισθα τρολ του παρακρατικού μηχανισμού στο διαδίκτυο, δημιουργώντας την εντύπωση ότι η κοινωνία είναι με τους θύτες και όχι με τα θύματα και στρώνουν το κόκκινο χαλί ώστε ο φασιστικός συρφετός να απλωθεί στα social media. Στην περίπτωση του Πέραματος, μέλος της ίδιας της κυβέρνησης –ο υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ.– επισκέφτηκε πρώτα και κύρια τους δολοφόνους αστυνομικούς για να παρέχει «ψυχική υποστήριξη». Το πιο σύνηθες επιχείρημα είναι αυτό της «δίκαιης αυτοάμυνας» των θυτών, όπου οι θύτες φέρονται να βρίσκονται σε κίνδυνο και ως εκ τούτου δεν είχαν άλλη επιλογή από το να αμυνθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να αφαιρέσουν μια ανθρώπινη ζωή. Με αυτήν την γραμμή υπεράσπισης, επιχειρείται να αντιστραφούν οι ρόλοι θύτη-θύματος, προσπαθώντας να βάλουν τον κόσμο πιο κοντά στην θέση του δολοφό-

νου παρά του δολοφονημένου. Με αυτόν τον τρόπο παραδείγματος χάριν, στην περίπτωση της δίκης του Kyle Rittenhouse αφού σκότωσε τρεις ανθρώπους, οργανώθηκε μια επίθεση στο ποιόν των θυμάτων, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι ο ίδιος ο θύτης δεν το γνώριζε πριν τους πυροβολήσει. Τη δεδομένη στιγμή της δολοφονίας, το παρελθόν των θυμάτων δεν θα έπρεπε να παίζει κανέναν ρόλο στο τι θα διαδραματιζόταν. Προφανώς, όπως και σε όλες τις περιπτώσεις που έχουν αναφερθεί, η υπεράσπιση εσκεμμένα αγνοεί συγκεκριμένα στοιχεία, όπως το γεγονός ότι ο Rittenhouse είχε βρεθεί οπλισμένος μέχρι το γόνατο –με ημιαυτόματα r-15– σε άλλη πολιτεία χιλιάδες μίλια μακριά από το σπίτι του, και στο Πέραμα ότι οι μπάτσοι της ομάδας ΔΙΑΣ πυροβόλησαν πάνω από 30 φορές – κάτι το οποίο στο μυαλό οποιουδήποτε λογικού ανθρώπου δεν μπορεί να συνιστά αυτοάμυνα.

Πίσω από αυτήν την αφήγηση, βρίσκεται μια ψευδής αίσθηση σκεπτικισμού. Τα αντιπεχειρήματα, βασίζονται στην λογική ότι η κατακραυγή της εκάστοτε δολοφονίας, γίνεται για λόγους και με όρους θεάματος, άρα ανακριβειών ή και ψεμάτων. Τα φασιστικά τρολ και επίδοξοι φασίστες τύπου Κούγια έρχονται για να υπερασπιστούν την αλήθεια, ανεξαρτήτως του γεγονότος πως η λεγόμενη αλήθεια που φέρουν δεν αλλάζει συνήθως την φύση του εγκλήματος. Αλλά ο στόχος τους –αυτός του να προσποιηθούν τη φωνή της υποτιθέμενης «κοινής λογικής», και κατ' επέκταση αυτήν των «κοινών ανθρώπων»– επιτυγχάνεται κατά αυτόν τον τρόπο. Με αυτόν τον τρόπο, οι δολοφόνοι μπάτσοι στο Πέραμα, βρέθηκαν αντιμέτωποι με την κατά αυτούς «αδικαιολόγητη» επίθεση από έναν «παράλογο» όχλο καταγγελλόντων. Έτσι καλούμαστε συνεχώς να πρέπει να εξηγούμε τα αυτονόητα. Πως δηλαδή σε κάθε μια από αυτές τις περιπτώσεις οι δολοφονίες άοπλων, «εγκληματιών» και μη, από ένστολους κρατικούς ή παρακρατικούς δεν μπορούν να δικαιολογηθούν, πως η απάντηση σε μικροκλοπές και μη, δεν είναι η αφαίρεση της ζωής καθώς δεν ζούμε ούτε στο μεσαιώνα ούτε και στην «άγρια δύση» αλλά αποτελούν ένα ακόμη παράδειγμα της πραγματικής φύσης του κρατικού μηχανισμού και την θέση του ως προς την αξία της ανθρώπινης ζωής.

Σε κάθε περίπτωση η επίθεση στο ποιόν των θυμάτων δεν είναι τυχαία, ούτε μονάχα ευκαιριακή. Ο στόχος δεν ήταν μονάχα η προστασία των θυτών πάση θυσία, οδηγώντας τον κρατικό και προπαγανδιστικό μηχανισμό, να χρησιμοποιήσει όλα του τα εργαλεία ►

➤ παραπληροφόρησης και προπαγάνδας. Σε κάθε μια από τις περιπτώσεις, ήταν ο διαχωρισμός και η απομόνωση των θυμάτων ακόμη και μετά θάνατον. Τα θύματα σε αυτές τις περιπτώσεις έπρεπε να διαχωριστούν από το κύριο κομμάτι της κοινωνίας, να χαρακτηριστούν παραβατικοί και εγκληματίες και ως εκ τούτου, να θεωρηθεί ότι δεν χρήζουν του ίδιου σεβασμού και αντιμετώπισης σε σχέση με τους υπόλοιπους «κανονικούς» ανθρώπους. Τους κανονικούς, δηλαδή, τους νομότυπους και φιλήσυχους. Κατά αυτόν τον τρόπο όχι μόνο δικαιολογείται και υποβαθμίζεται η βαρβαρότητα και η σημασία των δολοφονιών, αλλά νομιμοποιείται και κανονικοποιείται ο κοινωνικός κανιβαλισμός και οι φασίζουσες νοοτροπίες, μέχρι και ο ίδιος ο φασισμός. Το διακύβευμα σε κάθε περίπτωση είναι απλό: Τα θύματα θεωρούνται ξένα και επικίνδυνα σώματα για τον κόσμο της κανονικότητας και ως εκ τούτου, εμμέσως πλην σαφώς, είτε ο θάνατός τους πρέπει να μας είναι αδιάφορος, είτε ακόμα χειρότερα, ο θάνατός τους είναι μια θετική εξέλιξη για το κοινωνικό σύνολο.

Σε σχεδόν όλα τα περιστατικά κοινωνικού κανιβαλισμού και κρατικών δολοφονιών, μέχρι και την απέλπιδα προσπάθεια επιβολής της κανονικότητας στον χώρο των Εξαρχειών, κοινός παρονομαστής είναι η προστασία της ιδιοκτησίας, και η τοποθέτηση της αξίας αυτής πάνω από την αξία της προστασίας της ανθρώπινης ζωής. Η ατομική αξιοπρέπεια των απόκληρων κρίνεται κατώτερη της διατήρησης και προστασίας της καπιταλιστικής σταθερότητας και ιδιοκτησίας. Τα ατομικά πλαίσια της προσωπικής ασφάλειας πολύ συγκεκριμένων ατόμων, των ιδιοκτητών, φέρονται ως κατά πολύ σημαντικότερα από την διατήρηση των βασικών αξιών της αξιοπρέπειας των μη εχόντων. Ο Νίκος Σαμπάνης τονίζει ότι ήταν επιβλαβείς σε κλεμμένο αυτοκίνητο, ο Kyle Rittenhouse σκότωσε 3 άτομα προστατεύοντας επιχειρήσεις από πλιάτσικο, ο/η Zack/Zackie μίληκε στο κοσμηματοπωλείο να ληστέψει (ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι είναι πλέον αποδεδειγμένο ότι αυτό δεν ισχύει), οι αναρχικοί και ταραχοποιοί στα Εξάρχεια καταστρέφουν περιουσίες και ούτω καθεξής. Αυτό το οποίο καλείται ο καθένας μας να αποδεχτεί, είναι πως η ατομική ιδιοκτησία και ασφάλεια είναι ανώτερες όλων, ανεξαρτήτως του σημαντικού κόστους που ακολουθεί. Η κοινωνία καλείται να αποδεχτεί τα εγκλήματα που επιτελούνται κατά όσων φέρονται ως παραβατικοί και μη σεβόμενοι της βασικές αρχές του κόσμου της ιδιοκτησίας, δεδομένου ότι ως φαίνεται, έτσι προστατεύεται η ίδια η κοινωνία από αυτόν τον εσωτερικό εχθρό. Το μήνυμα προς την κοινωνία είναι σχετικά σαφές. Πέραν του ότι η ατομική ιδιοκτησία θεωρείται ανώτερη της ανθρώπινης ζωής, ο καθένας έχει το δικαίωμα να την υπερασπίζεται ένοπλα και πως η αξία της ζωής των εγκληματιών είναι κατώτερη εφόσον δολοφονούνται στο όνομα της υπεράσπισής της.

Αυτή η διαδικασία και αυτό το φαινόμενο σταδιακού εκφασισμού και ακραίας δεξιάς ριζοσπαστικοποίησης της κοινωνίας, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθούν πρόσφατα ή αναπάντεχα. Είναι μια διαδικασία η οποία πραγματοποιείται χρόνια, και φάνηκε να εντείνεται στα χρόνια μετά την κρίση του καπιταλισμού, με τη σταδιακή άνοδο της ακροδεξιάς στην πλειοψηφία του δυτικού κόσμου, σχετιζόμενη όχι μόνο με την οικονομική κρίση και τις επιπτώσεις της, αλλά και με τη ραγδαία αύξηση της μετανάστευσης και τη δημιουργία αποξενωμένων κοινωνικών σωμάτων. Ένα από τα βασικά προβλήματα που έπρεπε να αντιμετωπίσει η καθεστηκυία τάξη σε Ευρώπη αλλά και Αμερική, είναι η κρίση νομιμοποίησης του καθεστώτος. Το κράτος και ο καπιταλισμός ειδικότερα, κατά την τελευταία δεκαετία αδυνατούσαν να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους στο μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού, εφόσον φαινόταν πως δεν ήταν διατεθειμένα να παρέχουν την απαραίτητη σταθερότητα και οικονομική ασφάλεια στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις. Αυτή η ραγδαία υποχώρηση του κοινωνικού κράτους, και η επακόλουθη ανασφάλεια που δημιούργησε, έπρεπε και πρέπει να αντικατασταθούν από ένα νέο (αλλά επί της ουσίας παλαιού) τύπου κράτος. Το κράτος της ιδιωτικής προστασίας της ιδιοκτησίας. Το κράτος της αστυνομίας και του στρατού. Των κλειστών και φυλαγμένων συνόρων ισχυρής εθνικής ομοψυχίας.

Προφανώς, το φαινόμενο έχει βαθιές ιστορικές ρίζες και αυτό που παρακολουθούμε είναι απλώς το φάντασμα ενός παλιού κοινωνικού δαίμονα, προσαρμοσμένο στην σύγχρονη εποχή. Το κράτος χρησιμοποιεί τον φόβο και την ανασφάλεια δημιουργώντας καταστάσεις λιντσαρίσματος, όχι κατά πολύ διαφορετικές από τα λιντσαρίσματα που ξέρουμε από την ιστορία. Πέραν από την ανάγκη για δόμηση εξιλαστήριων θυμάτων και εσωτερικών εχθρών για την ενίσχυση της ομοψυχίας των πειθήνιων υπηκόων, τα λιντσαρίσματα από τον μεσαίωνα με τα καψίματα μαγισσών, μέχρι και τα λιντσαρίσματα μαύρων στις ΗΠΑ, λειτουργούσαν –πέραν όλων των άλλων– ως βαλβίδα αποσυμπίεσης. Ως ένας τρόπος απελευθέρωσης της γενικευμένης έντασης και ανησυχίας που προκαλεί ο κόσμος της καταπίεσης στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, με τρόπο που να είναι ακίνδυνος μέχρι και προσοδοφόρος για την εξουσία. Με αυτόν τον τρόπο εσωτερικεύεται η βία που βιώνει καθημερινά η τάξη των καταπιεσμένων με τρόπο αυτοκαταστροφικό για εκείνην, και όπου θα μπορούσαν να δημιουργηθούν πυρήνες επαναστατικής αντιβίας κατά του κράτους και του κεφαλαίου, έχουμε αντ' αυτού ανεξέλεγκτη τυφλή και κανιβαλιστική βία. Το κράτος κατά αυτόν τον τρόπο, εμφανίζεται και ως ο απαραίτητος ρυθμιστής των κοινωνικών εντάσεων και εγγυητής της κοινωνικής ειρήνης.

Έτσι έρχονται οι εσωτερικοί κοινωνικοί διαχωρισμοί εντός των κοινωνιών σε παραβατικούς και νομοταγείς, τοξικομανείς και καθαρούς, μετανάστες και ντόπιους. Μεταφέροντας τον φόβο και την ανασφάλεια που προκαλεί η αστάθεια του παγκόσμιου καπιταλισμού και η απώλεια κοινωνικών παροχών, εν μέσω της δικτατορίας της ελεύθερης αγοράς και της εταιριοκρατίας, στους επικίνδυνους και τους απόκληρους, σε όσους είτε από ανάγκη είτε από επιλογή αρνούνται να συμβιβαστούν με την κανονικότητα του καπιταλισμού και της εξουσίας. Στον ελλαδικό χώρο, πέραν της δαιμονοποίησης των μεταναστών που παίρνει μέρος εδώ και χρόνια, επιχειρείται ειδικά εν μέσω πανδημίας μια τεράστια προσπάθεια από μεριάς του κράτους, να ενεργοποιηθεί τα ένστικτα κοινωνικού αυτοματισμού και κανιβαλισμού εναντίον όσων φαίνεται να παρεκκλίνουν από την αποδεχόμενη κανονικότητα που αυτό επιβάλλει. Πρόσφατα, είδαμε να γίνεται αυτό εν μέσω καραντίνας, με πολλαπλές περιπτώσεις επιθέσεων σε κόσμο που βρισκόταν σε δημόσια πάρκα και πλατείες, με αποκορύφωμα τον ξυλοδαρμό στην Νέα Σμύρνη. Το κράτος αναβάθμισε επίσης την καταστολή στα πλαίσια του εμβολιασμού, διαχωρίζοντας τον κόσμο σε εμβολιασμένο και μη, κοινωνικά υπεύθυνους και ανεύθυνους και ούτω καθεξής. Ο λόγος που αναφέρεται η πανδημία είναι πως η πραγματική φύση του τέρατος που ονομάζεται κράτος, είναι ορατή προς ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας. Τα όρια της κανονικότητας μικραίνουν και αποκλείουν όλο και περισσότερους ανθρώπους πέραν των συνηθών υπόπτων, δηλαδή των αναρχικών, ομοφυλόφιλων, μεταναστών, μικρο-εγκληματιών και λοιπών. Αν και χιλιοειπωμένο το ρητό που λέει «ο φασισμός έρχεται πρώτα για τους άλλους και ύστερα για εμένα» θα παραμένει για πάντα επίκαιρο όσο οι απαιτήσεις και οι προσταγές του κράτους εντείνονται, και ο κόσμος της νομιμότητας γίνεται αυξανόμενα απαιτητικότερος. Έτσι στο στόχαστρο της εξουσίας βρίσκεται πλέον και κόσμος που ποτέ πριν δεν είχε θεωρηθεί περιθωριακός και επικίνδυνος.

Υπάρχουν κάποιες βασικές αξίες που καταπατούνται κάθε φορά όταν σε μια κρατική ή παρακρατική δολοφονία η κύρια μέριμνα σύσσωμου του κρατικού και προπαγανδιστικού μηχανισμού των μίντια είναι να λασπολογήσουν το θύμα. Πόσο μάλλον όταν το θύμα προέρχεται από τις τάξεις των από κάτω. Είναι δείγμα μιας τρομακτικής κανονικοποίησης του φασισμού, και ενσωμάτωσης των ιδεών του από την ίδια την κοινωνία, που ψάχνει να βρει εξιλαστήρια θύματα για τη μιζέρια του. Αυτό που παρακολουθήσαμε στο Πέραμα, στη δολοφονία του/της Zack/Zackie αλλά και στα περιστατικά στην Αμερική είναι ένα νέο τύπου κοινωνικό λιντσάρισμα. Ένα λιντσάρισμα που αν δεν προσέξουμε, ήρθε μάλλον για να μείνει και να δομήσει μία νέα βάρβαρη κανονικότητα, στον βάρβαρο κόσμο του άκρατου νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Ακόμα και αυτή η σαθρή δημοκρατία στην οποία ζούμε σταδιακά υποχωρεί, ή μάλλον μεταλλάσσεται σε μία δημοκρατία που ανέχεται τον φασισμό ως εγγενές κομμάτι της ταυτότητάς της.

Το ζήτημα σε κάθε περίπτωση λοιπόν είναι πρωταρχικά αξιακό. Δεδομένου ότι το κράτος ξεκάθαρα δεν ενδιαφέρεται για τη ζωή μας, καλούμαστε να αποφασίσουμε εμείς ως κοινωνία τι θεωρούμε αξιακά σωστό, τι πρέπει να υπερασπιστούμε, και πώς θα απαντήσουμε στην πλήρη απαξίωση και υποτίμηση των ζώων μας.

■ Το τέλος της Γεωγραφίας

Έχοντας βγει από μία δεκαετία αναταραχής και κοινωνικού αναβρασμού ανά τον κόσμο –και μπαίνοντας σε μία δεκαετία δυνητικά πολύ χειρότερη– και δεδομένων των πρόσφατων εξεγέρσεων σε διάφορα μέρη του κόσμου, από το Χονγκ Κονγκ μέχρι τη Λευκορωσία, θεωρούμε πως χρειάζεται να υπάρξει μία νέα ανάλυση ως προς τις μοναδικές πλέον συνθήκες του σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, εν αντιθέσει με τη μέχρι τώρα ανάλυση των αντικαπιταλιστικών κοινωνικών κινημάτων. Έχοντας βγει από μία δεκαετία νεο-ιμπεριαλιστικής καταπίεσης από διεθνείς ενώσεις του κεφαλαίου (βλ. Ε.Ε.), και πλήρους απελευθέρωσης του παγκόσμιου κεφαλαίου από τα εδαφικά δεσμά, είναι αναγκαία μια αναθεώρηση της στάσης μας ως προς την παγκοσμιοποίηση και τις επιπτώσεις της στο κοινωνικοαπελευθερωτικό κίνημα, καθώς συνθήματα τύπου «το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του» είναι πλέον άτοπα και ανεπίκαιρα, ιδιαίτερα έχοντας υπόψη ότι, βάσει των αντικειμενικών υλικών συνθηκών, «το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του» σημαίνει απλώς ότι το Αιγαίο ανήκει στο διεθνές κεφάλαιο που επιζητεί να το εκμεταλλευτεί τους φυσικούς πόρους του, και τους κατοίκους των νησιών του.

Είναι αχρείαστο και επιζήμιο το δίπολο εθνικισμού, και ενός αντιεθνικισμού ο οποίος φαίνεται να μην κατανοεί εν μέρει τη σημασία του δικαιώματος των λαών στην αυτοδιάθεση. Θα ήταν απολύτως άτοπο να λέμε πως η Παλαιστίνη ανήκει στα ζώα που την απαρτίζουν. Θα ήταν επίσης απολύτως προσβλητικό προς τον αγώνα των Παλαιστινίων ενάντια στην καταπίεσή τους από τον ισραηλίτικο ιμπεριαλισμό. Και αν και η κατάσταση της Ελλάδας και της Παλαιστίνης μπορεί να φαίνονται ανόμοιες, και τα δύο έθνη, όπως και η πλειοψηφία των εθνών και κοινωνιών ανά την υφήλιο υποφέρουν κάτω από την ίδια πλέον παγκόσμια συνθήκη. Αυτή του παγκόσμιου καπιταλισμού και της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας. Και είναι ασύμφορο από την πλευρά των κοινωνικών επαναστατικών κινήματων να αγνοούν την εν λόγω συνθήκη, και τις αλυσιδωτές επιπτώσεις αυτής στο κοινωνικό-ιστορικό – και κατ' επέκταση– στο κοινωνικοαπελευθερωτικό κίνημα.

Προφανώς ποσώς μας ενδιαφέρει η ισχυροποίηση το έθνος-κράτους αυτού καθ' αυτού, ούτε και η δόμηση μιας εθνοτικής κοινότητας βάσει του εθνικιστικού μοντέλου ταυτοποίησης της εθνική ταυτότητας (δηλαδή τη θεωρία του αίματος και της φυλετικής καθαρότητας). Το ζήτημα είναι η δυνατότητα αυτονομίας των κοινωνιών από τα κέντρα εξουσίας και των καπιταλισμό, και η δυνατότητα δόμησης μια επαναστατική προοπτικής με αντίκρισμα στον πραγματικό (υλικό) κόσμο. Η παγκοσμιοποίηση ουδεμία σχέση έχει με τον επαναστατικό διεθνισμό και τη διεθνή ταξική αλληλεγγύη, και ο τρόπος με τον οποίο τίθεται σε ισχύ έχει εξαιρετικά αρνητικές επιπτώσεις ως προς αυτά τα προτάγματα. Αυτό που ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς και του επαναστατικού κινήματος ερμηνεύει μονάχα ως άνοδος το εθνικισμού δεν είναι παρά το αίτημα για την επανοικειοποίηση του ελέγχου –ή έστω του ελάχιστου ελέγχου που υπήρχε στο παρελθόν– της πολιτική εξουσίας και της οικονομίας. Αυτό που φαίνεται ως άνοδος του εθνικισμού και του φασισμού δεν είναι σε καμία περίπτωση καθολικά παρόμοιο με την άνοδο του έστω και ψευδο-επαναστατικού εθνικισμού του Χίτλερ και του Μουσολίνι τη δεκαετία του '30. Η σύγχρονη άνοδος της ακροδεξιάς είναι αποτέλεσμα φόβου, και της πλέον παντελούς απώ-

λειας ελέγχου των συνθηκών από τις κοινωνίες. Και όσο και αν απολύτως δίκαια σιχαινόμαστε τον εθνικισμό, είναι πλήρως ασύμφορο να ποινικοποιούμε τον δικαιολογημένο εν τέλει φόβο αυτών των κοινωνιών που συντηρητικοποιούνται.

Ποια όμως μπορεί να είναι η στάση και ο ρόλος των κινημάτων που αποσκοπούν στην κοινωνική και ατομική απελευθέρωση. Πώς μπορούμε να επέμβουμε ουσιαστικά στην κοινωνία χωρίς να ισχυροποιήσουμε ούτε τις θέσεις του εθνικισμού, αλλά μήτε του παγκόσμιου κεφαλαίου και της απανταχού εξουσίας. Για να μπορέσουμε να απαντήσουμε αυτό το ερώτημα θα πρέπει να δούμε πιο αναλυτικά τις επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης.

Παγκοσμιοποίηση και αποσάθρωση των εθνικών οικονομιών

Θα ήταν προφανώς απολύτως παράλογο για οποιοδήποτε νοήμον ον να θεωρήσει πως η παγκοσμιοποίηση είναι συνολική. Η μόνη τάξη που μπορεί να υπερβεί ουσιαστικά τα εθνικά σύνορα είναι η τάξη των καταπιεστών, των κεφαλαιοκρατών, της μπουρζουαζίας κ.λπ. Η αποδέσμευση του κεφαλαίου από τον υπαρκτό χώρο σημαίνει τη σχεδόν καθολική απώλεια ελέγχου της οικονομία από την πολιτική εξουσία –η οποία όμως συνεχίζει να νομοθετεί προς όφελος αυτού του παντελώς πλέον αναξιόπιστου κεφαλαίου– και κατ' επέκταση, την απουσία των κοινωνικών κινήματων από τη διαδικασία διαμόρφωσης των συνθηκών. Το κεφάλαιο το οποίο πλέον μπορεί να διαπερνάει και να αγνοεί τα σύνορα δεν έχει κανένα συμφέρον να διατηρεί τη σταθερότητα των εθνικών οικονομιών, ούτε έχει λόγο να σεβαστεί τις κοινωνίες και τα δικαιώματα αυτών μέσα στις οποίες δραστηριοποιείται, καθώς ανά πάσα στιγμή μπορεί να μεταφερθεί αλλού, πιθανότατα στον τρίτο κόσμο, στον οποίο βασίζεται για την παραγωγή των προϊόντων του, και όπου σαφώς βρίσκεται υπό σημαντικά λιγότερο υλικό κίνδυνο.

Δεδομένης αυτής της συνθήκης τα θεωρητικά ανεξάρτητα κράτη καταλήγουν έρμαιο στο θρησκευτικά κατασκευασμένο «αόρατο χέρι της αγοράς», λόγω της αδυναμίας τους να ρυθμίσουν την οικονομία τους, καθώς οι πράξεις μόλις μερικών τζογαδόρων απατεώνων χρηματιστών της Wall Street μπορούν να καταστρέψουν οποιαδήποτε εθνική οικονομία. Όπως ακριβώς ο Σόρος υποτίμησε την αγγλική λύρα το '92, όπως το χρηματιστήριο δημιούργησε την κρίση ακρίβειας στην Ινδία στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας, και όπως τώρα με την κρίση που επήλθε το κορωνοϊού, η παγκόσμια οικονομία και ο χώρος φαίνεται να επηρεάζονται από έναν αόριστο και ακόμη ακαθόριστο εχθρό που δρα εκτός του υποκείμενου χώρου και οικονομίας. Ταυτοχρόνως, αν μια κοινωνία πλέον θέλει να επιβιώσει, επιβάλλεται από την ίδια τη νέα αυτή παγκόσμια συνθήκη να πάρει μέρος σε αυτήν την απείρως άνιση εξίσωση εξουσιών και οικονομιών ανά τον πλανήτη, όπου και αυτομάτως, εφόσον δεν βρίσκεται στις κορυφές 22 οικονομίες, καταλήγει ηττημένη.

Η εναλλακτική της οικονομικής απομόνωσης προϋποθέτει ισχυρές παραγωγικές δυνάμεις που θα μπορούσαν να στηρίξουν την εν λόγω απομόνωση, την οποία όμως το παγκόσμιο κεφάλαιο έχει καταστήσει αδύνατη για την πλειοψηφία του αναπτυσσόμενου τρίτου κόσμου – συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ιδιαιτέρως η Ε.Ε. επιβάλλει καθολικές οικονομικές πολιτικές στα μέλη της). Όπως όμως προείπαμε, δεν μας ενδιαφέρει η ισχυροποίηση της εθνικής οικονομίας ούτε είναι τελικός μας στόχος η

οικοδόμηση ενός μοντέλου υγιούς καπιταλισμού. Στόχος μας είναι η αποδέσμευση των κοινωνιών από την παρούσα αλυσίδα παραγωγής, και το τέλος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Θα ήταν όμως αφελές να θεωρήσουμε πως η αποσάθρωση της εθνικής οικονομίας και κυριαρχίας δεν επηρεάζει την επαναστατική προοπτική.

Το τέλος της γεωγραφίας

Τι εννοούμε όταν μιλάμε για το τέλος της γεωγραφίας. Σημαίνει την κατάργηση της Γεωγραφίας ως επιστήμης; Προφανώς και όχι. Μιλάμε για την αποσαφήνιση του «χώρου», και το τέλος αυτό ως αποτελεσματικός ιστορικός παράγοντας. Τι σημαίνει για μας όμως ο «χώρος».. Ο χώρος καθορίζεται σχεδόν καθολικά από την ανθρώπινη κινητικότητα εντός αυτού. Δεν θεωρούμε καθόλου τυχαίο το ότι στον ελλαδικό χώρο χρησιμοποιούμε τη λέξη «χώρος» εναλλακτικά της λέξης «κίνημα» όταν μιλάμε για την

αναρχία ή την αριστερά. Ο «χώρος» και ο «τόπος» καθορίζονται από το πράττειν των ανθρώπων εντός τους, και ως αυτό μπορούν να υπάρχουν ως ιστορικός παράγοντας. Τα Εξάρχεια δεν είναι απλώς μια γειτονιά στο κέντρο της Αθήνας που καθορίζεται από τα κτίριά της, αλλά ένας χώρος με σημειολογική σημασία και επίδραση στο κοινωνικό-ιστορικό λόγω της ανθρώπινης κινητικότητας εντός τους, η οποία σημασία εναλλάσσεται ανάλογα με την ποιότητα της εν λόγω κινητικότητας και πράξης. Τα Εξάρχεια, όπως και κάθε χώρος, είναι ταυτοχρόνως μια υλική όσο και φαντασική πραγματικότητα.

Όταν λοιπόν μιλάμε για το τέλος της γεωγραφίας στην ουσία μιλάμε για την αποσημαδιοποίηση του ανθρώπινου πράττειν, και κατ' επέκταση των κοινωνικών κινήματων, τα οποία χρίζονται αναποτελεσματικά και αχρείαστα λόγω της φαινομενικής τους αδυναμίας να επηρεάσουν και να μεταλλάξουν πλέον τις υλικές συνθήκες, δεδομένου ότι δεν μπορούν να απειλήσουν πραγματικά τα συμ-

➤ φέροντα του κεφαλαίου που αδιαφορεί πλήρως για οποιαδήποτε τοπική ανθρώπινη δραστηριότητα. Εφόσον το κεφάλαιο το οποίο καθορίζει σχεδόν απόλυτα την οικονομία και την παραγωγή, όπου εντός καπιταλισμού αποτελούν τις πιο ουσιαστικές λειτουργίες μιας οικονομίας, μπορεί να κινείται ελεύθερα –σε αντίθεση με τους πληθυσμούς που κατοικούν εντός του χώρου, και που είναι δέσμιοι αυτού– δεν έχει, όπως είπαμε πιο πάνω, λόγο να συμβιβαστεί με κανένα από τα αιτήματα της εκάστοτε κοινωνίας, κάνοντας οποιονδήποτε αγώνα να φαίνεται ανέλπιδος και ανούσιος. Εφόσον το κεφάλαιο είναι πλέον εκτός χώρου, δεν επηρεάζεται από αυτόν, ενώ τον επηρεάζει.

Εφόσον η σημασία και η επίδραση της τοπικότητας έχει αποδιαρθρωθεί από την παγκοσμιοποίηση, ο «χώρος» μεταφέρεται από το υλικό-πραγματικό στο ιδεατό, όπου ο μόνος τρόπος να παγκοσμιοποιηθούν οι κοινωνίες και το προλεταριάτο είναι μέσω του καινούριου παγκόσμιου χώρου, του διαδικτύου ή πιο σωστά του κυβερνοχώρου. Ο διαδικτυακός χώρος όμως δεν υπάρχει, ούτε μπορεί να υπάρξει στο πραγματικό, και δεν μπορεί να υπάρξει ιστορικά, εφόσον εντός του δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστικά «πράξη». Εφόσον ο εν λόγω «χώρος» δεν υπάρχει εντός

κή τους πραγματικότητα οργανικά, μέσω της αντικειμενικής τους τοπικής πραγματικότητας, εφόσον ο πολιτισμός ο οποίος διαδίδεται παγκοσμίως είναι αυτός του καταναλωτισμού· και εφόσον σ' αυτές επιβάλλεται το παγκόσμιο φαντασιακό που παράγεται από τον αποκεντρωμένο πολιτισμό του καπιταλισμού, που υπάρχει εκτός του χώρου στον οποίο υπάρχει «δράση». Το ερώτημα λοιπόν είναι κατά πόσον μπορεί να παραχθεί ένα ιδεατό που αντιστοιχεί στις αντικειμενικές υλικές συνθήκες από τις κοινωνίες οι οποίες τις βιώνουν. Ή τουλάχιστον κατά πόσον το εν λόγω φαντασιακό μπορεί να έχει κάποιου είδους υλικό-πραγματικό αντίκρισμα, και ποια είναι η δυνατότητα επιβολής οποιασδήποτε ουσιαστικής αλλαγής από το τοπικό στοιχείο.

Ένα φαινόμενο που φαίνεται πλέον, αν όχι να έχει εξαιρεθεί, να έχει χάσει ένα σημαντικό κομμάτι της σημασίας του, είναι οι τοπικές σκηνές στο πεδίο της μουσικής, όπου μέχρι πριν από μόλις λίγες δεκαετίες φαινόταν να υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές από περιοχή σε περιοχή στο ίδιο μουσικό είδος. Έχει σημασία πλέον να μιλάμε για τη σκηνή του Thrash Metal στο Los Angeles (Bay Area), και τις διαφορές του με τη γερμανική Thrash Metal σκηνή; Πιθανότατα όχι. Και ενώ το γεγονός αυτό δεν το θεωρούμε προβληματικό από μόνο του, καθώς αυτό σημαίνει ότι μπορεί πλέον ή τουλάχιστον φαίνεται να υπάρχει μια παγκόσμια επικοινωνία και διάδοση της μουσικής, αυτό το οποίο υποδηλώνει φαίνεται αρκετά προβληματικό: Οι κοινωνίες έχουν σταματήσει να παράγουν τέχνη και πολιτισμό ως αποτέλεσμα κοινωνικής ζύμωσης, αλλά πλέον βάσει επιρροών που μπορούν να υπάρξουν μόνο στο φαντασιακό επίπεδο, ή πιο σωστά μόνο εντός της πραγματικότητας του παγκόσμιου θεάματος. Μία σύγχρονη ελληνική μπάντα δεν παράγει τέχνη ως αποτέλεσμα των κοινωνικών βιωμάτων των μελών της, αλλά επηρεασμένη από ένα φαντασιακό βίωμα, προϋπάρχον και καθορισμένο από εξωτερικούς και πλήρως αφαιρετικούς παράγοντες, καθώς πλέον κανένα κομμάτι της παγκοσμίως διαδεδομένης τέχνης δεν είναι αποτέλεσμα του υλικού, αλλά αυτοαναπαράγεται μονάχα εντός του κόσμου του προκαθορισμένου θεάματος. Ενός θεάματος που καθορίζεται από και βάσει των συμφερόντων της παγκόσμιας άρχουσας τάξης και των πολυεθνικών εταιριών, που θέτουν τα όρια της εκάστοτε πλατφόρμας μέσω της οποίας διαδίδεται η πληροφορία και παράγεται η τέχνη.

Δεν αμφισβητούμε προφανώς τη δυνατότητα του τοπικού στοιχείου να παράξει ένα σχετικά αυτόνομο φαντασιακό, αλλά το κατά πόσο το κοινωνικό απελευθερωτικό κίνημα μπορεί να επηρεάσει το πλέον παγκόσμιο και ετεροκαθορισμένο φαντασιακό με οποιονδήποτε τρόπο που μπορεί να οδηγήσει σε οποιαδήποτε αλλαγή.

Ανασφάλεια, φόβος και συντηρητικοποίηση

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω δεν πιστεύουμε ότι αυτό που φαίνεται ως άνοδος του εθνικισμού στην Ευρώπη είναι ανάλογο της ανόδου του Χίτλερ και του Μουσολίνι κατά την δεκαετία του '30, αλλά κατά πολύ πιο συγκρίσιμη με τις δυνάμεις της λεγόμενης «αντίδρασης» κατά τον 19ο αιώνα. Διόλου τυχαίο δεν είναι που υπό εποχές τόσο ακραίας αποσταθεροποίησης το αίτημα για συντήρηση θα έμπαινε στο προσκήνιο. Ο φόβος των κοινωνιών που ζουν κάτω από τη μπότα αυτού του αόρατου και ακαθόριστου εχθρού, είναι αναπόφευκτο να οδηγήσει σε θεωρίες συνωμοσίας, όπου κάποια παγκόσμια μυστική ελίτ παίρνει κρυφές αποφάσεις για τη μοίρα της ανθρωπότητας. Ενώ αυτή η παγκόσμια τάξη ανθρώπων υπάρχει, καθόλου στο σκοτάδι δεν βρίσκονται, ούτε υπάρχει ανάγκη για κρυφές συνωμοσίες, δεδομένου ότι το σύστημα έχει χτιστεί από και υπηρετεί τα συμφέροντα αυτής της τάξης ανθρώπων. Δεν είναι τίποτα άλλο από μια πρόσκαιρη συμμαχία συμφερόντων, που κατά τα άλλα σε καμία περίπτωση δεν είναι

ενωμένοι ούτε και επιζητούν την καταστροφή ή και τη γενοκτονία της λευκών, όπως διαμηνύουν οι πιο γελοίοι εκ της ακροδεξιάς

Η ακροδεξιά στην επικείμενη συνθήκη έχει καταφέρει να υπάρξει επειδή εκμεταλλεύεται ένα κενό. Το κενό της κυριαρχίας πάνω στον χώρο. Το αίτημα για σταθερότητα όμως, απομονωμένο από τον φασισμό και τη συντήρηση, διόλου φασιστικό δεν είναι. Η ακροδεξιά ενισχύεται σε μεγάλο βαθμό, γιατί, εν αντιθέσει με το επαναστατικό κίνημα, αδυνατεί να κατανοήσει πλέον τον σύγχρονο αυτό φόβο, και το μόνο που προτάσσει –τουλάχιστον αυτό που φαίνεται προς τα έξω– είναι υπερμελλοντικά και ουτοπικά αιτήματα κενά νοήματος κατάργησης των συνόρων. Φαίνεται να μην κατανοούν ότι υπό καπιταλιστικές συνθήκες αυτή η στάση, και η στείρα αντιπαράθεση με τον φασισμό, χωρίς την ουσιαστική λύση των προβλημάτων που οδηγούν στην άνοδο αυτού, δεν πρόκειται να φέρουν κανένα επιθυμητό αποτέλεσμα αν το επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί να δώσει λύση στο πρόβλημα του σύγχρονου φόβου.

Επανάσταση, αναρχία και επανοικειοποίηση του χώρου

Ίσως ένα από το πιο πετυχημένα εγχειρήματα του αναρχικού χώρου στην Ελλάδα είναι η επιβολή του επί του χώρου, και η συνεχής και επίμονη δράση του επί αυτού –τουλάχιστον στον βαθμό που μπορεί να μετουσιώσει τον υπάρχοντα χώρο από στείρα υλικό σε σημειολογικά εξεγερτικό και επαναστατικό, δηλαδή να απελευθερώσει το τοπικό από την τυραννία της μονοτονίας του καπιταλισμού, και να δημιουργήσει συνθήκες κοινωνικής ζύμωσης. Το ουσιαστικότερο τελικά ζήτημα είναι πως το ευρύτερο κοινωνικό κίνημα θα μπορέσει να επέμβει και να ξαναδώσει σημασία στον «χώρο» αποδεσμεύοντας και αυτονομώντας τον από το σύστημα. Δημιουργώντας εστίες συνεχούς κίνησης και τοπικού αγώνα οι οποίες μπορούν να στηριχθούν και να δημιουργήσουν δίκτυα αλληλεγγύης. Η επανοικειοποίηση του χώρου δεν περιορίζεται μόνο στο υλικό/πραγματικό, αλλά και στον χώρο του παγκόσμιου φαντασιακού, μέσω των παγκόσμιων διόδων επικοινωνίας (ίντερνετ με λίγα λόγια), επιτιθέμενη στη μονοτονία του θεάματος της συντήρησης, και του καπιταλισμού στο πιο ουσιαστικό της πεδίο.

Αλλά μόνο όταν η θεωρία μπορεί να μετουσιωθεί και να γίνει πράξη μπορούν οι ιδέες ουσιαστικά να διαδοθούν. Παρ' όλα αυτά θα συνεχίσουμε να ερχόμαστε αντιμέτωποι με το εξής πρόβλημα: Πώς μπορεί το τοπικό να επηρεάσει ή και να αποδεσμευθεί από την παγκόσμια διάσταση των δυνάμεων της τυραννίας, και πώς μπορεί να επέμβει στο πρόβλημα της απανταχού, και ταυτόχρονης σχεδόν ανά τον κόσμο, ηθικής νομιμοποίησης του καπιταλισμού, χωρίς ένα διεθνές δίκτυο αλληλεγγύης; Και πώς μπορεί ένα τοπικό κίνημα να πάρει διάσταση αν δεν μπορεί να συμμετέχει ουσιαστικά στο τοπικό, όταν καταλήγει να είναι εμμονικά απομονωμένο από την κοινωνία στην οποία ζει;

Οι απαντήσεις προφανώς δεν είναι εύκολες, ούτε και οι λύσεις μπορούν να είναι άμεσες, καθώς το πρόβλημα είναι διεθνές και απαιτείται διεθνής συνεργασία. Εξαρτώνται από το συνειδητό πράττειν άλλων κοινωνιών, επί των οποίων έχουμε μειωμένη επίδραση. Αν υπάρχει λύση, αυτή βρίσκεται στην ενίσχυση των αγώνων εντός του χώρου, και στην προσπάθεια αυτονομίας του ανθρώπινου στοιχείου, για να μπορεί να οικοδομηθεί ένα ουσιαστικά αποτελεσματικό διεθνές δίκτυο αλληλεγγύης και στήριξης των κινήματων, όπου αυτά υπάρχουν.

✎ Αρσέν Λου(μ)πέν

του πραγματικού, αλλά μόνο ως μία φαντασική συνθήκη, ή ως τίποτε άλλο πέρα από ένα «οικοδόμημα», είναι κατά κύριο λόγο υπό τον έλεγχο των απανταχού εξουσιών και του κεφαλαίου, όπου και λειτουργεί σχεδόν εξαναγκαστικά λόγω της φύσης του ως «μη υλική πραγματικότητα» με όρους θεάματος – ενός θεάματος εντός του οποίου το κοινωνικό απελευθερωτικό κίνημα φαίνεται να μην μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά.

Το τέλος του φαντασιακού ως έχει

Μαζί με την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας επακολουθεί και η παγκοσμιοποίηση της επικοινωνίας και του πολιτισμού. Αυτό καθ' αυτό το φαινόμενο δεν είναι καθολικά αρνητικό, καθώς δεν θεωρούμε ότι κάθε κουλτούρα και πολιτισμός έχουν κάποια απολύτως αντικειμενική καθολική αξία, η οποία πρέπει να προστατευτεί ως έχει πάση θυσία. Ο προβληματισμός μας έγκειται στο κατά πόσο έχουν οι κοινωνίες τη δυνατότητα να παράξουν τη φαντασια-

«Όχι στο ψυχιατρείο των φτωχών»: Η εικόνα βρίσκεται στο βιβλίο «Εναλλακτική Ψυχιατρική» του Franco Basaglia, εκδόσεις Καστανιώτης. Συμπυκνώνει κατά έναν τρόπο το πυρηνικό χαρακτηριστικό των ασύλων, δηλαδή το ότι αποτελούν τόπους συγκέντρωσης εκείνων που αποκλίνουν, των μη παραγωγικών κομματιών της καπιταλιστικής οικονομίας, των τρελών.

Όψεις της κυρίαρχης θεσμικής ψυχιατρικής Το Παράλογο στις κοινωνίες της αυστηρής λογικής

Αποτελεί άξιον απορίας το ερώτημα γύρω από το τι έχει αλλάξει από τον καιρό μιας πρώιμης νεωτερικότητας, με τη συστηματική ανέγερση ασύλων στην (κατά βάση δυτική) Ευρώπη, τόπων διαρκούς απανθρωποποίησης των αποκλινόντων και μη ικανών για εργασία ατόμων. Τι μπορούμε να διακρίνουμε από την αντιφατική διαδικασία της λεγόμενης ηθικής θεραπείας¹, την ανάδυση της ψυχιατρικής νω θεσμικό παρακλάδι μιας προσέγγισης αποκλεισμού σε ζητήματα τρέλας και ψυχικού πόνου, και τη μετέπειτα σύγκρουση αυτής της ιδεολογίας και πρακτικής με τα αιτήματα και τα κινήματα της αντί-ψυχιατρικής;

Στον ελλαδικό χώρο, η ανέγερση ασύλων φτάνει με μια καθυστέρηση στα τέλη του 19ου αιώνα, και επικρατεί ως σύστημα ψυχικής υγείας μέχρι και τα τέλη του 1970. Εντωμεταξύ, ο υπερπληθυσμός των μεγάλων αστικών ασύλων οδηγεί σταδιακά στην αποστολή των περισσότερο «αζήτητων» και «αθεράπευτων» περιπτώσεων σε μέρη δίχως επιστροφή, όπως ήταν η Λέρος, η μεγαλύτερη ψυχο-αποικία με έτος ίδρυσης το 1957. Προφανώς αυτό που κυριαρχεί στα ψυχιατρεία είναι η καταστολή μέσω σωματικών θεραπειών, απομόνωσης και ηλεκτροσόκ.

Ήταν αυτή η μετέπειτα δημοσιοποίηση της ακραίας συνθήκης στη Λέρο το 1980 –μια αποθήκη ψυχών– όπου οι έγκλειστοι αποτελούσαν βιολογικές μορφές ζωής, χωρίς προσωπική ταυτότητα (αποτελούσαν «περιστατικά» καθώς σε πολλές περιπτώσεις τα έγγραφα ταυτοπροσωπίας τους είχαν χαθεί κατά την μεταφορά τους), χωρίς ρούχα, έχοντας απολέσει ακόμα και την ανθρώπινη ιδιότητα του λόγου, αποτέλεσμα του εγκλεισμού και όχι κάποιας ψυχικής νόσου. Οι καταγγελίες οδηγούν το 1982 στην απαγόρευση των διακομιδών στη Λέρο, και στον μετέπειτα εξαναγκασμό από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και τον χρηματοδοτικό κανονισμό 815/84 για τη βελτίωση των συνθηκών, και την αλλαγή του συστήματος ψυχικής υγείας.

Στη σημερινή εποχή που διανύουμε, παρ' ότι το σύστημα της ψυχικής υγείας έχει ενταχθεί θεσμικά σε λεγόμενες διαδικασίες απο-ασυλοποίησης μέσω του προγράμματος Ψυχαργώς, έχουν κατασκευαστεί νέες χρονιότητες, νέες σαφείς διαδρομές απομόνωσης που διανύει ένα άτομο με ψυχιατρική εμπειρία, ενώ ακόμα και η επιστροφή της καθήλωσης και του ασυλιακού τύπου εγκλεισμού αποτελεί ακόμα μια μέθοδο αντιμετώπισης σε

πολλαπλές δομές δημόσιες ή ιδιωτικές. Όπως έχουν υποστηρίξει άνθρωποι με σημαντική παρουσία στα κινήματα αγώνα για την ψυχική υγεία (βλ. Μπαϊρακτάρης, Μεγαλοοικονόμου), η ψυχιατρική μεταρρύθμιση στην Ελλάδα αποτελεί μια κατά βάση κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα της υγείας, και την ιδιωτικοποίησή της με δημόσιους πόρους (η λεγόμενη «μη-κυβερνητική» θεσμική μορφή της), ενώ παράλληλα το ψυχιατρικό παράδειγμα του προηγούμενου αιώνα δεν καταργείται αλλά αλλάζει, και συνεχίζεται με άλλη μορφή είτε σε πλαίσια κοινοτικής φροντίδας με τη δημιουργία ξενώνων και οικοτροφείων², είτε με τρόπους αντιμετώπισης της ψυχικής κρίσης, όπως είναι η ακούσια νοσηλεία, μια παραδοσιακή μορφή κοινωνικού ελέγχου και βίαιης παραβίασης και τραυματισμού ανθρώπων με ψυχιατρική εμπειρία.

Συγκεκριμένα οι ακούσιες νοσηλείες μπορούν πλέον να εκτελούνται απευθείας στις ιδιωτικές κλινικές· μια πραγματικότητα, η οποία παρ' ότι υπήρχε και προ του 2020 αποτελούσε άτυπη παραβίαση του τότε νόμου, λόγω του ότι δεν υπήρχε υπουργική εγκύκλιος να θέτει σε εφαρμογή τον νόμο. Ο λόγος που αυτό συνιστά μια εμβάθυνση της βίας του συστήματος ψυχικής υγείας είναι πως σε ιδιωτικό έδαφος μεγαλώνει η πιθανότητα παραβίασης δικαιωμάτων, μιας που υπάρχει η συσσωρευτική λογική του κεφαλαίου, να ορίζει άμεσα τους χρόνους και τους τρόπους νοσηλείας των ανθρώπων. Με την υπάρχουσα εγκύκλιο δεν υπάρχει ζήτημα καν να περάσει το άτομο από κάποια δημόσια δομή για γνωμάτευση, αλλά αρκούν δύο ειδικοί οι οποίοι να εγκρίνουν το αίτημα των αιτούντων για τη νοσηλεία.

Γνωρίζουμε πως κατά τη διαδικασία της ακούσιας νοσηλείας το καταγγελλόμενο άτομο (συνήθως κάποιο με ψυχιατρική εμπειρία που βρίσκεται σε κατάσταση κρίσης), μεταφέρεται πρώτα στο κρατητήριο συχνά δεμένο, ενώ μπορούν να μεσολαβήσουν και μέρες για τη μεταφορά στην ψυχιατρική κλινική, ή στο ψυχιατρείο, όπου μπορεί να βρεθεί αντιμέτωπο με τη μηχανική καθήλωση, μια συχνή μέθοδο τιμωρίας παρά θεραπείας. Επιπλέον, έχουμε συχνές καταγγελίες και για «προληπτική» (sic), νυχτερινή καθήλωση με την απουσία καταγραφής των κατάλληλων μητρώων περιορισμού. Η απόφια εικόνα της ψυχιατρικής βίας συμπληρώνεται με το να φέρνει σε αυτή την άμεση θεσμική συνδιαλλαγή μιας ψυχιατρικής κλινικής –δημόσιας ή ιδιωτικής– με την αστυνομική διαχείριση της κρί-

σης, εφόσον την ακούσια νοσηλεία την πραγματοποιεί το περιπολικό, και όχι το ΕΚΑΒ.
(Βλ. <https://issuu.com/yalexakis/docs/protouvoulia-2-2019.pptx>)

Μιλώντας για την αστυνομία...

Η αστυνομική βία δεν αποτελούσε ποτέ μεμονωμένο περιστατικό για τους κολασμένους αυτού του κόσμου

Το παράδειγμα βασανισμού του Χρήστου Χρονόπουλου από μπάτσους

Τον Μάιο του 2007 ο Χρήστος Χρονόπουλος βασανίστηκε από τους μπάτσους που τον προσήγαγαν, αφού είχαν κληθεί από καφετέρια της περιοχής ότι ενοχλούσε τους θαμώνες λόγω κάποιας αναφερόμενης «υπερκινητικότητας». Μερικές ώρες αργότερα μεταφέρθηκε από το Α.Τ. Καλλιθέας σε νοσοκομείο, όπου νοσηλεύτηκε σε ΜΕΘ για 2 μήνες έχοντας υποστεί κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. Ο Χρήστος Χρονόπουλος, άτομο με ψυχιατρική εμπειρία, μένει πλέον στην Πάτρα με μέλη της οικογένειάς του, καθώς δεν είναι αυτοεξυπηρετούμενος.

Οι μπάτσοι υποστήριξαν ότι αυτοτραυματίστηκε, με δυο δικαστήρια να τους αθωώνουν αρχικά ενάντια στις καταδικαστικές εισαγγελικές προτάσεις. Βέβαια, όλος ο ισχυρισμός περί αυτοτραυματισμού προστέθηκε έξι μέρες αργότερα στις αναφορές τους, ενώ στο βιβλίο συμβάντων εκείνης της ημέρας δεν αναφερόταν τίποτα σχετικά με αυτοτραυματισμό, ή αντίσταση κατά την προσαγωγή. Δεν γνωρίζει καμιά μας αν τελικά ο βασανισμός του ήταν αποτέλεσμα του στίγματος, της εξουσίας της αστυνομίας πάνω σε αποκλίνοντα σώματα, ή ένας συνδυασμός αυτών των δύο. Αργότερα θα αναιρεθεί η αθωωτική απόφαση για τους αστυνομικούς από τον Άρειο πάγο, και θα παρεπεμφθεί η υπόθεση στο συμβούλιο εφετών. Το αποτέλεσμα όλων αυτών των νομικών διαδικασιών βρήκε τους δύο μπάτσους (Αριστείδη Κόκκινο και Νίκο Σουτόγλου) τελικά να καταδικάζονται το 2015 σε 8 χρόνια με αναστολή για βασανισμό κρατουμένου, και άλλους δύο μπάτσους να απαλλάσσονται λόγω παραγραφής, καθώς οι κατηγορίες τους είχαν μετατραπεί σε πλημμεληματικού χαρακτήρα.

Το 2019 το διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά αποφασίζει την αποζημίωση του Χρήστου Χρονόπουλου από το ελληνικό δημόσιο, με το δεύτερο να κάνει έφεση στην απόφαση, ισχυριζόμενο ότι ο Χρήστος ήταν συνυπαίτιος κατά 95%, και πως τραυματίστηκε από δικές του επικίνδυνες κινήσεις. Ξεκινά έτσι και πάλι μια επαν-αφήγηση του τι συνέβη, και αν τελικά ο επιζώντας των βασανιστηρίων έχει κάποια ευθύνη για τους μόνιμους τραυματισμούς του.

Μετά από ένα σύνολο αναβολών, ξεκίνησε η εκδίκαση της έφεσης των δύο αστυνομικών που είχαν καταδικαστεί το 2015. Στην ερώτηση του τι συνέβη στο Α.Τ., ο Χρονόπουλος αυτό που είπε ήταν «ψυχοθεραπεία με ξύλο», συμπυκνώνοντας όσα νοήματα θα μπορούσαμε να γράφουμε εμείς. Η δίκη αναβλήθηκε ακόμη μια φορά για το 2022. Η παραπάνω διαχείριση αποτελεί μια καθημερινή πρακτική της αστυνομίας απέναντι σε ομάδες που αποκλίνουν –σε επίπεδο συμπεριφοράς– και εντάσσεται ως μια επίσης καθημερινή στιγμή της διαδικασίας ακούσιων νοσηλείων, μιας που το κρατητήριο προηγείται του εγκλεισμού σε ψυχιατρική κλινική για «θεραπευτικούς» λόγους.

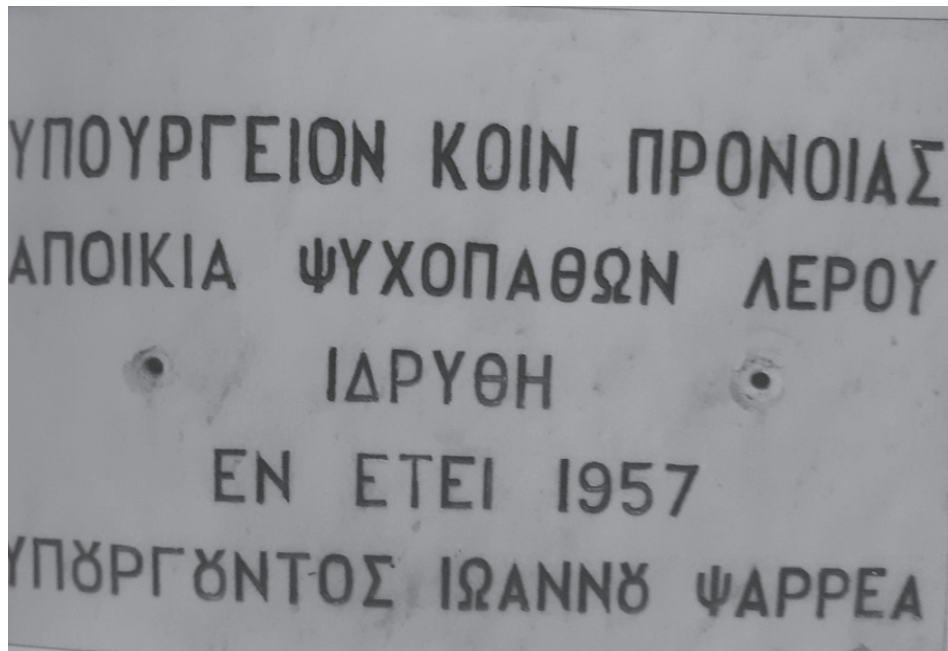
Κάποια ψυχιατρεία δεν έκλεισαν ποτέ

Δίκη για την πυρκαγιά στο Δαφνί το 2015

Το 2015 πέθαναν τέσσερις νοσηλευόμενοι από πυρκαγιά στο Δαφνί, οι οποίοι βρίσκονταν μηχανικά καθηλωμένοι πίσω από κλειδωμένες πόρτες. Η πλειονότητα των ειδησεογραφικών μέσων έσπευσε να αποδώσει τις ευθύνες σε άλλον νοσηλευόμενο για την έναρξη της πυρκαγιάς, και να στιγματίσει για άλλη μια φορά τα άτομα με ψυχιατρική εμπειρία. Κατάφεραν έτσι να από-πλαισιώσουν τη βίαιη μη ανθρώπινη καθημερινότητα των εγκλειστών, και να σιγήσουν γύρω τις εγκληματικές ελλείψεις του ΨΝΑ.

Τα ΜΜΕ, δεν άφησαν στιγμή να πάει χαμένη και αμέσως ενεργοποίησαν την εργαλειοθήκη των μεταφορών και των συγκρίσεων με τη «Σιωπή των αμνών» με «φαντάσματα», «επικίνδυνους» επιβεβαιώνοντας την χομπσιανή φαντασίωση αναγκαιότητας ύπαρξης αυστηρών ελέγχων και καλά προστατευόμενων τόπων εγκλεισμού προς αποφυγή θανάτων.

Το παραπάνω αποτελεί μια κενή διαστρέβλωση, μιας που αντί να θιχτεί η συστηματική πραγματικότητα των ψυχιατρείων, και πως καθαυτές οι συνθήκες δολοφονούν, αναζητούν και στοχοποιούν το τυχαίο εγκλειστο άτομο που έτυχε να κρατά το σπέρτο πριν την πυρκαγιά. Επίσης, η κατά τ' άλλα μηχανική καθήλωση εγκλειστών έμεινε σχεδόν ασχολίαστη ως απλά «απαραίτητη». Τελικά τα ειδησεογραφικά κανάλια λειτούργησαν ως αυ-

Η ταμπέλα βρίσκεται στην είσοδο του ψυχιατρείου της Λέρου. Ενδιαφέρον αποτελεί πως πλέοντο κτίριο είναι ένα ερείπιο, όπου ακριβώς δίπλα του, στο προαύλιο δηλαδή, στεγάζεται camp προσφύγων, ένα ωμό σχόλιο της εξουσίας για τον τρόπο που η μία καταπίεση διαδέχεται την άλλη.

τόκλητοι κατήγοροι και δικαστές και απέδωσαν το σύνολο των ευθυνών στον νοσηλευόμενο, όχι πως περιμέναμε κάτι διαφορετικό. Μια πρόταση κανιβαλισμού λοιπόν, αποτελεί την ιδεολογία της κατασκευής των ειδήσεων και του ίδιου του στίγματος γύρω από τις ψυχικές κρίσεις.

Σε νομικό επίπεδο, η εισαγγελία αργότερα θα ασκήσει δίωξη εναντίον γιατρών, υπαλλήλων, νοσηλευτριών της βάρδιας και της εταιρίας πυρασφάλειας. Μεταξύ των κατηγοριών βρίσκεται από τη μία η ανθρωποκτονία εξ αμελείας για την τότε υποδιοικήτρια του ΨΝΑ και για άτομα του προσωπικού, ενώ η δεύτερη κατηγορία αφορά την παράνομη κατακράτηση που διήρκεσε μακρό χρονικό διάστημα. Τελικά, το δικαστήριο θα έρθει απλά για να αποτελειώσει το ξέπλυμα που ξεκίνησαν τα ΜΜΕ, αθωώνοντας όλους τους κατηγορούμενους, και να αναγνωρίσει πως η μηχανική καθήλωση δεν έχει σχέση με τον θάνατο των εγκλειστών, αλλά αφορά μια καθαρά ιατρική πράξη.

Αντί επιλόγου

Όσα αναφέραμε, αποτελούν την κορυφή ενός παγόβουνου βίας και συστηματικής υποτίμησης της ανθρώπινης αυτονομίας και δυνατότητας αυτοκαθορισμού των ατόμων με ψυχιατρική εμπειρία. Μοιάζουν με εκρήξεις. Σίγουρα η σημερινή πραγματικότητα –ή έστω η αφήγηση της πραγματικότητας από την κυριαρχία– γύρω από το σύστημα ψυχικής υγείας δεν αφορά μια κατά κανόνα απάνθρωπη συνθήκη, όπως ήταν το Περίπτερο 16 της Λέρου, και αυτό οφείλουμε να το αποδώσουμε όχι στο τελεσίγραφο της ΕΟΚ, ούτε σε κάποια προοδευτική δύναμη εντός της ψυχιατρικής και του δυτικού πολιτισμού, αλλά στις ρωγμές που δημιούργησαν τα κινήματα της αντί-ψυχιατρικής, στα κινήματα των ιδίων των ατόμων με ψυχιατρική εμπειρία, στις συλλογικές προσπάθειες εργαζομένων στην ψυχική υγεία, και σε όσα θέλουν να διαρρήξουν τη συνολική βία της καθημερινότητας εντός και εκτός των ασύλων/δομών. Όπως έγραψαν σε έναν τοίχο στη Λέρο κατά τη διάρκεια ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης των εγκλειστών, «η ελευθερία είναι θεραπευτική». Προφανώς όμως το σύγχρονο κοινωνικό-πολιτικό σύστημα κοινωνικών σχέσεων που χαράσσει στρατηγικές μπορεί μόνο να αφομοιώνει αγώνες των από τα κάτω. Και το κάνει με τρόπο που έχει κόστος για τα επιζώντα άτομα της ψυχιατρικής.

Το γεγονός πως εξακολουθούμε να είμαστε αντιμέτωπα με περιστατικά όπως αυτά που αναφέρθηκαν, σχετίζεται ακριβώς με το γεγονός πως η ιδεολογία της κυρίαρχης ψυχιατρικής, παίρνει διάφορες μορφές και ενυπάρχει στις δομές είτε ονομάζομαι κοινοτικές είτε ψυχιατρεία. Εμείς από την πλευρά μας βλέπουμε πως η απο-ασυλοποίηση είναι μια διαρκής διαδικασία, που δεν σταματά αποκλειστικά στο αίτημα για κατάργηση των παλιών τύπου ιδρυμάτων, αλλά αφορά και τους νέους θεσμούς που τείνουν να μετατρέπονται σε άσυλα, να νομιμοποιούν την ακούσια νοσηλεία και να παράγουν νέες χρονιότητες.

Τον χώρισε τελικά η Ελευθερία εκείνον τον μυστήριο Τύπο

Χαμένα καθώς είμαστε στις νοσηματοδοτήσεις, προσπαθούμε να πιαστούμε από τα ελάχιστα στιβαρά απομεινάρια των κοινών μας παραδοχών, με την ελπίδα ότι ο στόχος μας βρίσκεται εγγύτερα, οι αναδιαμορφωμένες (ή ολοκληρωτικά νέες) κοινότητες μας μόλις μία ανάσα πριν βιωθούν. Εκφράζουμε με ζέση τα πιστεύματά μας, συνδιαμορφώνουμε, ζυμώνουμε μια νέα αλήθεια μέσα από το λάθος και το ορθό. Γεμίζουμε σελίδες επί σελίδων με τα βιώματά μας, τα όνειρα και τους εφιάλτες μας, θεωρώντας ότι η αλήθεια μάς απελευθερώνει. Πόσο χώρο έχουμε όμως δώσει στο να κατανοήσουμε για ποιον ακριβώς λόγο τοποθετούμε την ελευθερία της έκφρασής μας στον πυρήνα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μας; Κατά πόσο μπορούμε να την υπεραμυνθούμε ως κεκτημένο; Ποια είναι εν τέλει η σημασία της;

Είτε αυτή αφορά τις συζητήσεις μας σε δημόσιους και μη χώρους, είτε το περιεχόμενο και τη δομή των θεσμοθετημένων μέσων πληροφόρησής μας, είτε, εν τέλει, τη δυνατότητά μας για λήψη πληροφοριών μέσω ενός πλουραλιστικού και οριζόντιου πλαισίου ενημέρωσης, η σημασία της ελευθερίας ως προς την έκφραση και τη λήψη πληροφοριών προσεγγίζεται κυρίως μέσω δύο συλλογιστικών. Στη μία πλευρά, μπορούμε να συναντήσουμε όλες εκείνες τις θεωρήσεις που αναπτύσσονται υπό το πρίσμα της σημασίας του ίδιου του ανθρώπινου όντος, του ατόμου. Η ελευθερία της έκφρασης είναι σημαντική, διότι εμείς τα ίδια είμαστε σημαντικά. Στην άλλη πλευρά, συναντούμε εκείνες τις λογικές που θεωρούν ότι η ελευθερία της έκφρασης έχει εργαλειακή αξία ως προς το μετά, τις καταστάσεις στις οποίες θέλουμε να καταλήξουμε, τις κοινότητες τις οποίες θέλουμε να δομήσουμε. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, θεωρείται κρίσιμη η διασφάλιση της ελευθερίας εκείνης η οποία θα επιτρέψει στα άτομα να αναπτύξουν, να βελτιώνουν και να εκλεπτύνουν τις ιδέες τους, ενώ ταυτόχρονα καλλιεργούν τη δυνατότητα είτε να αποδεχτούν, είτε να αποδομήσουν με λογικά επιχειρήματα, και εν τέλει να αντικαταστήσουν αντικρουόμενες απόψεις σε σχέση με τις δικές τους, δημιουργώντας έτσι ένα πλαίσιο όπου οι θέσεις συγκρούονται, ανταγωνίζονται ή συναγωνίζονται, και εν τέλει υιοθετούνται ή απορρίπτονται.

Ποια μπορεί να είναι όμως η σχέση της ελευθερίας της έκφρασης με την ελευθερία του Τύπου και γενικώς των Μέσων Ενημέρωσης; Όπως πολύ εύστοχα έχει παρατηρήσει ο Michael Bratton (ακαδημαϊκός), «για να είναι πολιτικά ενεργοί/ες, οι πολίτες χρειάζονται Μέσα για να επικοινωνούν μεταξύ τους και να συνδιαλέγονται σχετικά με το είδος της διακυβέρνησης που επιθυμούν για τα εαυτά τους. Η πολιτική συνδιαλλαγή μπορεί να λάβει μέρος σε διάφορους «χώρους» συζητήσεων, με τους πιο σημαντικούς να είναι τα δημόσια Μέσα Επικοινωνίας, τόσο τα έντυπα όσο και τα ηλεκτρονικά». Ποια η σημασία των Μέσων αυτών, που τα καθιστά τόσο απαραίτητα ώστε να θεωρούμε ότι οφείλουμε να πράττουμε ως προς την διασφάλιση της ελεύθερης αναπαραγωγής τους; Ενδεχομένως, η ίδια η τοποθέτησή τους ανάμεσα στις εκάστοτε διακυβερνητικές δομές και τον λαό. Ασφαλώς αυτό δεν σημαίνει ότι αποφεύγουμε να αντιληφθούμε τον ακριβώς αντίθετο ρόλο που λαμβάνουν αρκετά από αυτά στην εποχή μας, δηλαδή ως όργανα προπαγάνδας και αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης, προς όφελος του μεγαλύτερου πλειοδότη πάντα.

Είναι ίσως αυτονόητο ότι οποιοδήποτε μονοπωλιακό σύστημα διαχείρισης της ενημέρωσης έρχεται σε άμεση αντίθεση με τον λόγο ύπαρξης των ίδιων των Μέσων, καθώς και τον ρόλο τον οποίο υποτίθεται ότι αυτά διαδραματίζουν στη δημόσια ζωή. Είναι επίσης λογικό να θεωρήσουμε ότι Μέσα τα οποία ελέγχονται από τις εκάστοτε οικονομικές και πολιτικές «ελίτ», έχουν ως αυτοσκοπό την αναπαραγωγή των σχέσεων εξουσίας που επιτρέπουν σε αυτές τις «ελίτ» να υφίστανται. Η εικόνα της Ελλάδας σε σχέση με όσα μέχρι τώρα έχουμε αναφέρει είναι το ελάχιστο προβληματική, καθόλου αιφνιδιαστικό ως γεγονός θα λέγαμε. Για τη δική μας πληρέστερη κατανόηση του ζητήματος, θα ασχοληθούμε με μια από τις πλευρές του φαινομένου που έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, κι αυτή είναι το ιδιοκτησιακό καθεστώς των κυρίαρχων (τόσο σε κυκλοφορία όσο και απεύθυνση) εγχώριων Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης.

Ξεκινώντας με τον έντυπο Τύπο, βιώνουμε μια πραγματικότητα στην οποία η εταιρεία «Άλτερ Έγκο», ιδιοκτησίας Βαγγέλη Μαρινάκη, μετά την εξαγορά των στοιχείων ενεργητικού του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη και την ακόλουθη ενσωμάτωση της εταιρείας «Άργος» στο δυναμικό της, έχει μονοπωλιακή θέση στη διανομή Τύπου, ιδιαιτέρως μετά και την κατάρρευση της έτερης εταιρείας διανομής, «Ευρώπη». Την εξαγορά, ενσωμάτωση και διαμόρφωση μονοπωλιακού χαρακτήρα, ακολούθησαν υπέρογκες χρεώσεις σε διάφορα έντυπα (ως προς την τύπωσή τους) καθώς και η επιλεκτική μη διανομή ορισμένων εξ αυτών. Να αναφέρουμε εδώ πως ο Ευάγγελος Μαρινάκης είναι επίσης ιδιοκτήτης των εφημερίδων «Το Βήμα» και «Τα Νέα». Επίσης, μέσω του στενού του συνεργάτη, Γ.Κουρτάκη, ασκεί, προφανώς, έντονη επιρροή και στις εφημερίδες «Τα Παραπολιτικά» και «Το Καρφί». Περαιτέρω (και σε σχέση με το προαναφερθέν σχόλιό μας σχετικά με την αναπαραγωγή των σχέσεων εξουσίας που επιτρέπουν στις «ελίτ» να διαμορφώνουν τις συνθήκες αναπαραγωγής τους) η εφημερίδα «Καθημερινή» βρίσκεται υπό την ιδιοκτησία της οικογένειας Αλαφούζου (Θέμης και Ιωάννης), και το «Έθνος της Κυριακής» υπό την ιδιοκτησία της οικογένειας Σαββίδη. Ενδιαφέρον προκαλεί πως επισκεπτόμενοι τους ιστότοπους τόσο της Ένωσης Ιδιοκτητών Ημερήσιων Εφημερίδων Αθηνών, όσο και της Άργος, βλέπουμε πως τα προαναφερθέντα έντυπα χαίρουν της μερίδας τουλέοντος από άποψη διαμοιρασμένων φύλλων, σε πανελλαδικό επίπεδο.

Όσον αφορά τον χώρο του ραδιοφώνου, επικρατεί μια κάπως πιο «πλουραλιστική» πραγματικότητα, με τις οικογένειες Κυριακού, Κοντομηνά και Βαρδινογιάννη να κάνουν αισθη-

τή την παρουσία τους σε πληθώρα σταθμών, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι προαναφερθέντες ιδιοκτήτες έντυπων μέσων μένουν αμέτοχοι στον χώρο αυτό – το αντίθετο θα λέγαμε.

Σχετικά τώρα με το τηλεοπτικό τοπίο, εκεί τα πράγματα είναι αρκετά ξεκάθαρα θα μπορούσαμε να πούμε. Οι επτά μεγαλύτεροι τηλεοπτικοί σταθμοί ανήκουν στις έξι εκείνες οικογένειες με τη μεγαλύτερη οικονομική δραστηριότητα και πολιτική επιρροή στην Ελλάδα. Τα Mega και One Channel βρίσκονται υπό την ιδιοκτησία της οικογένειας Μαρινάκη, ο Alpha είναι πλέον επιχειρηματική σύμπραξη μεταξύ οικογενειών Βαρδινογιάννη και Κοντομηνά, το Star ανήκει αποκλειστικά στην οικογένεια Βαρδινογιάννη, ο Σκάι στην οικογένεια Αλαφούζου, ο ANT1 στην οικογένεια Κυριακού, και το OPEN στην οικογένεια Σαββίδη. Και όλοι μαζί μάς παρουσιάζουν, καθημερινώς, μέσα από την πληθώρα μέσων που διαθέτουν, τι είναι αυτό που οφείλουμε να σκεφτόμαστε, ποια είναι αυτά που οφείλουμε να πράττουμε, πώς πρέπει να κρατάμε απόσταση από οτιδήποτε έχει σχέση με τα των οίκων τους.

Δεν μας προκαλούν βέβαια όλα αυτά τόσο μεγάλη εντύπωση. Από αρχής ιδιωτικοποίησης των μέσων ενημέρωσης, με αποκορύφωμα την περίοδο που αδειοδοτούνται οι πρώτοι μη κρατικοί τηλεοπτικοί σταθμοί, είχε διαμορφωθεί ένα φιλικό πεδίο δράσης για τα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα του τόπου. Την απελευθέρωση της ραδιοφωνίας του 1987, ακολούθησε η έκδοση των δύο πρώτων αδειών για ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, στις 24 Ιουλίου 1989, από την κυβέρνηση Τζαννετάκη. Η πρώτη εταιρεία που εξέπεμψε ιδιωτικό τηλεοπτικό σήμα στην Ελλάδα, η «Τηλέτυπος Α.Ε. Τηλεοπτικών Προγραμμάτων», ήταν επιχειρηματική σύμπραξη στην οποία συμμετείχαν από κοινού, με 20% μετοχικό κεφάλαιο έκαστος, οι τότε εκδότες των πανελλαδικών εφημερίδων «Βήμα» και «Νέα», Χρήστος Λαμπράκης, «Έθνος», Γιώργος Μπόμπολας, «Ελευθεροτυπία», Χρήστος Τεγόπουλος, «Η Καθημερινή», Αριστείδης Αλαφούζος και «Μεσημβρινή», οικογένειας Βαρδινογιάννη. Αυτή η σύμπραξη έφερε στους δέκτες μας, στις 20 Νοεμβρίου του 1989, το Mega Channel. Την ίδια περίοδο, το σκάνδαλο Κοσκωτά αναδείκνυε τον χαρακτήρα που θα είχαν μεταπολιτευτικά οι σχέσεις μεταξύ των εγχώριων επιχειρηματικών και πολιτικών ελίτ.

Το πλαίσιο λειτουργίας του τηλεοπτικού τοπίου έχει υπάρξει μια από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις αδυναμίας του ελληνικού κρατικού μηχανισμού να ασκήσει έλεγχο στις δραστηριότητες της ιδιότυπης οικονομικής ολιγαρχίας που λυμαίνεται τον τόπο. Μπορούμε να πούμε ότι έχουν γίνει τρεις προσπάθειες νομοθετικής ρύθμισης του πλαισίου αυτού. Αρχικώς, οι πρώτες οριστικές τηλεοπτικές άδειες δόθηκαν επί κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Μητσοτάκη (1990-1993), με επταετή διάρκεια και χωρίς οικονομικό αντάλλαγμα. Έπειτα, επί κυβερνήσεως Σημίτη (1996-2000) διενεργείται διαγωνισμός ο οποίος αφορά την έκδοση 117 τηλεοπτικών αδειών, ο οποίος κηρύσσεται άγονος το 2002. Έκτοτε και μέχρι το 2016, τα δίκτυα ουσιαστικά εξέπεμπαν άνευ αδειάς. Η τελευταία προσπάθεια ρύθμισης του τηλεοπτικού τοπίου ανήκει στην κυβέρνηση Τσίπρα (2015-2019), όπου και επιλύθηκε αρχικώς το ζήτημα των αδειοδοτήσεων μέσω δημοπρασίας. Έπειτα θυμόμαστε να εκδηλώνεται το σκάνδαλο Καλογρίτσα, να αποδομείται ο νόμος Παπά από το Συμβούλιο της Επικρατείας, και εν τέλει να ξεκινούν εκ νέου διαδικασίες για έκδοση 7 στο σύνολο τηλεοπτικών αδειών, υπόθεση που ολοκληρώθηκε εν τέλει το 2019 με την αδειοδότηση της «Alter Ego Επιχείρηση Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης Α.Ε.». Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του, κάθε ολιγάρχη με το μέσο του, με την ευγενική χορηγία Ευάγγελου Μαρινάκη.

Φτάνοντας στο 2022, όντας δύο χρόνια υπό την διακυβέρνηση Μητσοτάκη, μετά και την πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση σχετικά με τη διασπορά fake news, μπορούμε εύκολα να αντιληφθούμε ότι το τοπίο της ενημέρωσης γίνεται ακόμα πιο ελεγχόμενο, με τη ροή ειδήσεων και πληροφοριών να αποτελεί προνόμιο της εξουσιαστικής ολιγαρχίας που κινεί τα νήματα στη χώρα μας. Δεν είναι τυχαίο ότι ανεξάρτητοι παρατηρητές κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου σχετικά με το πώς εξελίσσεται το τοπίο στα εν λόγω ζητήματα. Γίνονται ευθείες αναφορές στις κινήσεις της παρούσας (καθώς και της προηγούμενης) διακυβέρνησης, τόσο σε σχέση με το πλαίσιο λειτουργίας των εκάστοτε Μέσων, όσο και της περιρρέουσας κατάστασης που επικρατεί όσον αφορά τη μεταχείριση δημοσιογράφων και επαγγελματιών του χώρου της ενημέρωσης. Έχουν γίνει ειδικές αναφορές στην αυξανόμενη θυματοποίηση που παρατηρείται στους δημοσιογραφικούς κύκλους εντός Ελλάδας, με αποκορύφωμα την περίπτωση Καραϊβάζ (δολοφονείται την περίοδο που έρχεται στην επιφάνεια το σκάνδαλο Λιγνάδη, και ενώ ο ίδιος ερευνά και φαίνεται πως έχει στοιχεία για τη σύνδεση του βιαστή με ανώτατα κυβερνητικά στελέχη), αλλά και την εχθρική και βίαιη διάθεση του κοινού απέναντι σε οτιδήποτε δεν συνάδει με το κυρίαρχο κυβερνητικό αφήγημα (περίπτωση Ίνγκεμποργκ Μπέγκελ). Για εμάς βέβαια, είναι απλά άλλη μια Δευτέρα.

✍ Mambo Tango

Σύνδεσμοι

- www.e-prologos.gr
- <https://rsf.org/en/greece>
- www.freiheit.org
- www.europarl.europa.eu
- www.amnesty.gr
- www.tovima.gr
- www.eihea.gr
- <http://www.argoscom.gr/>
- <https://el.wikipedia.org/>

❖ Όταν ένα τανκ στάθηκε εμπόδιο στην κατάκτηση του δώρου

Το συγκεκριμένο κείμενο δεν αποτελεί την παρουσίαση μιας αμιγώς εργατικής ή στρατιωτικής ιστορίας. Αντιθέτως παλαντζάρει ανάμεσα σε αυτές τις δύο εκδοχές, χωρίς ουσιαστικά να αποσκοπεί να δώσει μια απάντηση για το ποια θα ήταν η σωστή στάση που θα μπορούσε να αλλάξει τον ρου της ιστορίας ή να δώσει μια διαφορετική επαναστατική στρατηγική και προοπτική. Όπως όλα τα ιστορικά γεγονότα, από τα πιο μικρά μέχρι τα πιο μεγάλα, από αυτά που είναι γραμμένα σε δερματόδετα βιβλία μέχρι αυτά που επιβιώνουν στις προφορικές ιστορίες, έτσι και αυτό αποτελεί απλά ένα γεγονός που μας δίνει τροφή για σκέψη, χωρίς να έχει σημασία το ποιο είναι το δικό μας συμπέρασμα.

Η συγκεκριμένη ιστορία ξεκινάει από τις αρχές του 20ού αιώνα στον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο· τον πόλεμο που θα τελείωνε όλους του πολέμους της ανθρωπότητας, όπως χαρακτηριστικά είχε ειπωθεί από διάφορους ιστορικούς και πολιτικούς της εποχής (το μέλλον βέβαια θα τους διέψευδε, αλλά αυτό είναι μία άλλη κουβέντα). Έναν πόλεμο που αποτελεί ίσως το πρώτο γνωστό παράδειγμα τού πώς τεχνολογίες και πατέντες, που σε καιρό ειρήνης κανένας δεν θα έβαζε τα λεφτά του σε αυτές, τελικά βρίσκουν πεδίο εφαρμογής· από την πιο πρωτοποριακή, μέχρι και την πιο ηλίθια. Η πατέντα στην συγκεκριμένη ιστορία δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι κάτι ιδιαίτερο· δεν μιλάμε για την τεράστια καινοτομία όπως τα γερμανικά πυραυλικά συστήματα που έστειλαν τον άνθρωπο στο φεγγάρι, αλλά για κάτι πιο απλό, για έναν κινητήρα αρκετά δυνατό ώστε να κουνάει έναν ατσάλινο κουβά 30 τόνων μέσα στη λάσπη, με 6,4 χιλιόμετρα την ώρα.

Και κάπως έτσι η ιδέα για ένα όχημα, το οποίο θα μπορούσε να κινείται σχετικά άνετα απέναντι στις αντίπαλες οχυρωματικές γραμμές, κατάφερε να βγει από τα σχέδια των δημιουργών και να υλοποιηθεί. Πολλοί ήταν αυτοί που κατάλαβαν, είτε νωρίς είτε αρκετά καθυστερημένα, ότι τα τεθωρακισμένα θα αποτελούσαν το μέλλον για τις πολεμικές επιχειρήσεις, αλλά αυτοί που πρωτοστάτησαν και κατάφεραν πρώτοι να τα βγάλουν σε γραμμή παραγωγής ήταν οι Βρετανοί, με παρότρυνση του μετέπειτα πρωθυπουργού Ουίνστον Τσώρτσιλ. Ο κουβάς ονομάστηκε tank, δηλαδή δεξαμενή, για λόγους καθαρά αντικατασκοπείας, και το πραγματικό του όνομα, μετά από πολλές δοκιμές ήταν Mark V. Η αλήθεια είναι ότι όταν πρωτοχρησιμοποιήθηκε το 1916 στη μεγάλη μάχη του Σομ, οι Γερμανοί στρατιώτες έπαθαν ένα μίνι σοκ από το θέαμα, γεγονός το οποίο έδινε μια νότα αυτοπεποίθησης στους Βρετανούς στρατιώτες. Από μέρους τους ωστόσο, μάχονταν στο εσωτερικό ενός εξαιρετικά αργού τενεκέ, ο οποίος αποτελούσε έναν αρκετά εύκολο στόχο για τις αντίπαλες πυροβολαρχίες, όταν βέβαια κατάφερνε να κινηθεί απειλητικά προς τις εχθρικές γραμμές, αφού τα μηχανικά προβλήματα ήταν οι πιο συνηθείς λόγοι για την καθήλωσή του.

Την ίδια στιγμή στην Αγγλία, οι εργάτες και οι εργάτριες βλέποντας το τέλμα που είχε περιπέσει το δυτικό μέτωπο είχαν αρχίσει να χάνουν σιγά-σιγά την πίστη τους στον «σκοπό» του πολέμου. Ταυτόχρονα, η είδηση ότι οι μπολσεβίκοι πλέον αλώνιζαν στα χειμερινά ανάκτορα έδινε μία τεράστια ώθηση στις κομμουνιστικές ιδέες, οι οποίες αμφισβητούσαν ανοιχτά τόσο την ανάγκη να συνεχιστεί ο πόλεμος, όπως επίσης και την ανάγκη ύπαρξης των θεσμών που ήταν μέχρι τότε δομημένη η αγγλική κοινωνία. Σε αυτή τη ζορική κατάσταση, που από τη μία οι συνδικαλιστές φωνάζανε για αυξήσεις του ημερομισθίου και καθιέρωση του δώρου, και από την άλλη οι κομμουνιστές έβγαζαν αντιμιλιταριστικά λογύδρια, η αγγλική κυβέρνηση αποφάσισε για να τονώσει το εθνικό φρόνημα, αλλά και για οικονομικούς λόγους, να ξεκινήσει μια καμπάνια παρουσίασης του καινούργιου της τεχνολογικού θαύματος. Έτσι ξεκίνησαν να τοποθετούνται σε όλες τις πόλεις της Μεγάλης Βρετανίας τεθωρακισμένα, τα οποία απλά στη θέα τους δημιουργούσαν δέος στους κατοίκους, ενώ όποιος ήθελε μπορούσε να δώσει και τον οβολό του για το πρόγραμμα παραγωγής τους. Η καμπάνια είχε τέτοια επιτυχία που οι πόλεις της χώρας ξεκίνησαν έναν άτυπο μαραθώνιο για το ποια πόλη θα κατάφερνε να μαζέψει περισσότερα χρήματα. Νικήτρια πόλη; Η Γλασκώβη.

Ο πόλεμος τελειώνει με νικήτριες δυνάμεις αυτές της Αντάντ, και εκατομμύρια Άγγλοι στρατιώτες ξεκινούν το ταξίδι της επιστροφής. Ωστόσο η πολυπόθητη επιστροφή, που πολλοί την είχαν ονειρευτεί τα ατελείωτα βράδια που πέρασαν στα χαρακώματα της Φλάνδρας και του Σομ μέσα στη λάσπη και τα ποντίκια, δεν ήταν τελικά η αναμενόμενη. Η μεγάλη πατρίδα ανίκανη να διαχειριστεί τη μεταπολεμική κατάσταση, παρά το γεγονός ότι βγήκε νικήτρια από αυτή, παράτησε τους ήρωές της άνεργους και χωρίς καμία πρόνοια, ωθώντας τους στο περιθώριο και την απόγνωση. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που τρελάθηκαν από όλα τα σκατά που έζησαν κατά τη διάρκεια του πολέμου, όπως επίσης και αυτοί που για να καταφέρουν να επιβιώσουν κατέφυγαν στις μαφίες. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ήταν ελάχιστοι αυτοί που κατάφεραν και γύρισαν στην προπολεμική κανονικότητα που ζούσαν. Αρκετοί ωστόσο προσπάθησαν αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου να βγουν και να διεκδικήσουν τη ζωή που τους είχαν τάξει οι πολιτικοί και οι καραβανάδες που τους έστειλαν στον πόλεμο. Έτσι, οι σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ομάδες άρ-

χισαν να πληθαίνουν σε ολόκληρη την επικράτεια, τα εργατικά συνδικάτα μαζικοποιήθηκαν, ενώ δημιουργήθηκαν και πολλές ενώσεις βετεράνων πολέμου. Οι απεργίες και οι διαδηλώσεις έγιναν καθημερινότητα, ενώ ταυτόχρονα η οργή γιγαντωνόταν, αφού δεν φαινόταν πουθενά μια βαλβίδα που θα αποσυμπίζε την κατάσταση.

Την ίδια στιγμή όμως, για το αγγλικό προλεταριάτο, που δεν είχε κάποια ιδιαίτερη επαναστατική παράδοση όπως είχαν αντίστοιχα η Γερμανία και η Γαλλία, και με τους (λιγοστούς) κατά τόπους ηγέτες του φυλακισμένους, οι όποιες προσπάθειες να μετουσιωθεί όλη αυτή η οργή σε κάτι παραπάνω ήταν πιο δύσκολες. Ωστόσο, η αλήθεια ήταν ότι τόσο για την εξουσία όσο και για την εργατική τάξη της χώρας, σε εκείνες τις συνθήκες όλα φαίνονταν πιθανά. Το 1919, δύο μήνες μόλις από τη λήξη του πολέμου, ξεκίνησε ένας αγώνας για την καθιέρωση της 8ωρης εργασίας, ως λύση για την τεράστια ανεργία που επικρατούσε· κίνηση η οποία μπλοκαρίστηκε από όλους, ακόμα και από τους επίσημους συνδικαλιστικούς φορείς, τακτική που όμως εξόργισε ακόμα πιο πολύ τους εργάτες και τις εργάτριες της χώρας, ριζοσπαστικοποιώντας τόσο αυτούς, όσο και τα αιτήματά τους ακόμα περισσότερο. Πολλές ήταν οι πόλεις που πρωταγωνίστησαν σε αυτούς τους αγώνες, σημαντικότερη από όλες, η Γλασκώβη. Μια εργατούπολη με βαριά πολεμική βιομηχανία, που οι κάτοικοί της δούλευαν όλη μέρα στις μηχανές για να καλύψουν τις ανάγκες του μετώπου. Στις 31 Ιανουαρίου 1919 η πόλη θα ζήσει άγριες συμπλοκές μεταξύ απεργών και μπάτσων, και τα γεγονότα θα μείνουν γνωστά στην ιστορία της Γλασκώβης ως Μαύρη Παρασκευή. Ο απολογισμός των συγκρούσεων δημιούργησε διάφορες σκέψεις και στα δύο «στρατόπεδα», αφού η κατάσταση λίγο έλειψε να μετατραπεί σε γενικευμένη εξέγερση.

Την επομένη ωστόσο, διαλύθηκαν οι όποιες ελπίδες των κατοίκων της Γλασκώβης για νίκη του αγώνα τους. Το πρωινό θέαμα έξω από τα παράθυρά τους ήταν καμιά δεκαριά τανκ Mark V, ολόιδια με αυτά που είχαν τοποθετηθεί στην κεντρική πλατεία λίγα χρόνια νωρίτερα, και για τα οποία είχαν δώσει ό,τι είχαν από το υστέρημά τους για να καταφέρουν να βοηθήσουν τα «παιδιά» τους που ήταν στα χαρακώματα. Ολόιδια με αυτά που οι Άγγλοι προλετάριοι έβλεπαν να ξερνάνε μέταλλο απέναντι στους Γερμανούς προλετάριους.

Και κάπως έτσι άδοξα έληξε και ο αγώνας για την κατάκτηση του δώρου στην πόλη της Γλασκώβης. Ένας αγώνας, που ασχέτως της κατάληξης που είχε, επιβεβαίωσε όλους εκείνους που καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου ούρλιαζαν ότι τόσο οι δικοί μας στρατοί όσο και οι αντίπαλοι πάντοτε ο μόνος λόγος ύπαρξης που έχουν είναι για να επιτυγχάνουν την επέκταση και διατήρηση των κερδών του κεφαλαίου, στοχεύοντας πάντα τους προλετάριους που στέκονται απέναντί τους, είτε μιλάμε για έναν πόλεμο εκτός συνόρων, είτε εντός. Από την άλλη μεριά, τα σκηνικά της Γλασκώβης άφησαν σύζυλους όλους όσους υποστήριζαν ότι μέσα από τη συμμετοχή της εργατικής τάξης στα στρατεύματα μπορεί ο στρατός να συνταχθεί με τους καταπιεσμένους απέναντι στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, προσπερνώντας το γεγονός ότι η εξουσία, μαθαίνοντας φυσικά από τα λάθη της, έχει δομήσει ολόκληρη την ύπαρξή της πάνω σε αυτούς τους μηχανισμούς. Τέλος, και όσον αφορά τον μικρό ατσάλινο κουβά μας, μπορεί τελικά να μην έκανε «παπάδες» στα οροπέδια της Γαλλίας, όπως θα περίμεναν τα στρατιωτικά επιτελεία, αλλά παρ' όλα αυτά κατάφερε μια χαρά να επιβληθεί στους δρόμους της αγγλικής ενδοχώρας απέναντι σε αυτούς που τα κατασκεύασαν, τα χρηματοδότησαν και τα στελέχωσαν.

■ Αποδομώντας τον ρεαλισμό, στον δρόμο για την ουτοπία

Ο σύγχρονος βιομηχανικός πολιτισμός έχει αυξήσει τις δυνατότητες του ανθρώπου να ζήσει μια καλύτερη ζωή. Ο άνθρωπος, όμως, δεν έχει αντιληφθεί πλήρως αυτές τις δυνατότητες. Στην εποχή μας επικρατούν ακόμη, τόσο σε υλικό όσο και σε πνευματικό επίπεδο, δουλεία και φτώχεια. Ως συνέπεια της τεχνικής εξέλιξης δημιουργήθηκαν μεγάλες υλικές και κοινωνικές δυνάμεις. Αντί όμως να τις επωφελείται ο άνθρωπος, αυτές τον εξουσιάζουν. Κράτη, εταιρείες, στρατοί, θρησκείες, κόμματα, ιδεολογίες τον καταπιέζουν και τον καταληστεύουν. Δεν χρησιμοποιήθηκαν αυτές οι δυνάμεις για την εξάλειψη των ανισοτήτων, της φτώχειας, της πείνας και την καταπολέμηση των ασθενειών, του αναλφαριθτισμού και της παιδικής θνησιμότητας. Ενώ διαρκώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι μπορούν να ικανοποιούν τις στοιχειώδεις ανάγκες τους, δημιουργούνται νέες τεχνητές ανάγκες για την κατοχή περισσότερων προϊόντων (συνήθως άχρηστων).

Στη σύγχρονη κοινωνία της «αφθονίας», στις δαπάνες για την παραγωγή και κατανάλωση ενός προϊόντος, το μεγαλύτερο ποσοστό (πάνω από το μισό) κατέχει η διαφήμιση για την προώθηση του προϊόντος (John Galbraith). Για τον λόγο αυτό ο ίδιος οικονομολόγος είχε προτείνει τη δεκαετία του 1970 την κατάργηση της διαφήμισης!

Το βιοτικό επίπεδο έχει βελτιωθεί αλλά δεν έχει κάνει πιο ανθρώπινες τις κοινωνικές συνθήκες και τις σχέσεις. Με την υπερνίκηση των αποστάσεων του χώρου και του χρόνου, αντί να μειωθούν, αυξήθηκαν ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, οι πόλεμοι, η θρησκευτική αδιαλλαξία και η εκμετάλλευση (ιδιοποίηση της απλήρωτης υπεραξίας), άσχετο αν ο εκμεταλλευτής είναι καπιταλιστής ή γραφειοκράτης κομμουνιστής. Τραγικό επίσης είναι ότι πολύ συχνά ο σύγχρονος άνθρωπος πιστεύει ότι είναι ελεύθερος, ενώ είναι σκλαβωμένος. Ελεύθερος είναι να διαλέξει μόνο ένα καταναλωτικό υλικό από τα δεκάδες που κυκλοφορούν και τον βομβαρδίζουν καθημερινά με τις διαφημίσεις από την TV. Το ίδιο συμβαίνει και με τη διεθνή πολιτική σκηνή. Οι λαοί πιστεύουν –με την πλύση εγκεφάλου που τους κάνουν– ότι οι κυβερνήσεις τους παλεύουν για την ειρήνη. Και όμως, συνέχεια ανοίγουν νέες εστίες πολεμικών συγκρούσεων.

Ένα χαρακτηριστικό του ανθρώπου είναι η δημιουργική του δύναμη και η ικανότητά του να υπερνικά τα διάφορα εμπόδια, φυσικά ή τεχνητά. Όμως η ικανότητα για καταστροφή, που του επιβάλλεται από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, ξεπερνάει τις δημιουργι-

κές του ικανότητες. Αλλά η ιστορία έχει δείξει ότι ο άνθρωπος προτιμά τη δημιουργική δραστηριότητα από την καταστροφή, την ελευθερία από τη δουλεία, την ειρήνη από τον πόλεμο, ώστε να διάγει μία αληθινή, ανθρώπινη ζωή. Σε αντίθετη περίπτωση είναι αλλοτριωμένος και ζει αναξιοπρεπώς. Πώς μπορούμε να το πολεμήσουμε αυτό; Οι σημερινές κυβερνήσεις –και περισσότερο των ισχυρών κρατών– ενδιαφέρονται για τη διατήρηση του status quo, και όχι για ριζοσπαστικές λύσεις. Έτσι, αυξάνουν τους μισθούς για να βελτιώσουν κάπως το βιοτικό επίπεδο, βοηθούν τους φτωχούς με επιδόματα, μπορούν να συμβάλουν στην εξάλειψη ακραίων μορφών φτώχειας και δουλείας, αλλά όλα αυτά είναι ψίχουλα και φιλανθρωπίες για να αποφύγουν βίαιες καταστάσεις.

Το πρόβλημα είναι να καταλάβουμε ότι ορισμένες κοινωνικές δυνάμεις έχουν υποδουλώσει τον άνθρωπο στα κράτη, τα κόμματα, τους στρατούς και άλλες οργανώσεις. Η μεγάλη πλειοψηφία του λαού δεν έχει τη δυνατότητα να συμμετέχει στις σημαντικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων. Αυτοί που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν τον λαό, έχουν εκλεγεί με την υποστήριξη μέσω χρημάτων και προπαγάνδας από την «ελίτ» της κοινωνίας, τους κεφαλαιοκράτες. Οι υποτιθέμενες «δημοκρατίες» είναι στην πραγματικότητα ψευδοαντιπροσωπευτικές ολιγαρχίες (Κ. Καστοριάδης). Οι βουλευτές έχουν περιοριστεί στον ρόλο του πεζικάριου και του ανειδίκευτου εργάτη της κυβέρνησης (Ν. Πουλιαντζάς). Έτσι έχουμε την πολιτική ηγεμονία των προνομιούχων ομάδων πάνω στην υπόλοιπη κοινωνία.

Για τη ριζική ανατροπή αυτής της κατάστασης απαιτείται η κατάργηση κάθε συγκέντρωσης πολιτικής και οικονομικής δύναμης στα χέρια μια οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας. Πρώτο βήμα γι' αυτό είναι η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και της συνεπακόλουθης συγκέντρωσης κεφαλαίου στους ιδιοκτήτες, και δεύτερο βήμα είναι η κατάργηση της πολιτικής ως επάγγελμα που επιτρέπει σε μια ομάδα της κοινωνίας να ελέγχει όλη την υπόλοιπη κοινωνία.

Πολλοί τα θεωρούν αφέλεια και ουτοπία. Τα όρια, όμως, της ουτοπίας και της πραγματικότητας είναι ρευστά. Οι παραπάνω σκοποί είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν όταν άνθρωποι στρατεύονται μαζικά για ουτοπικούς σκοπούς.

■ Χρήστος

Αποχαιρετισμός στον σύντροφο Στέργιο Κατσαρό

Οι επαναστάτες δεν πεθαίνουν. Ζουν για πάντα στους αγώνες, στις καρδιές, στη μνήμη όσων αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο

Έφυγε από τη ζωή ο αγωνιστής επαναστάτης Στέργιος Κατσαρός, το Σάββατο 11 Δεκεμβρίου. Κι όμως είναι εδώ, είναι παρών!

Όσες κι όσοι είχαμε την τύχη και την τιμή να τον γνωρίσουμε, αυτόν τον Προβοκάτορα, τον Τρομοκράτη, θα θυμόμαστε για πάντα την ευγενική του μορφή, το ζωηρό του βλέμμα, την άσβεστη φλόγα που έκαιγε μες στην καρδιά του και μπορούσε να ζεστάνει το όνειρο κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας που οραματίστηκε έναν κόσμο χωρίς αδικία και εκμετάλλευση.

Γεννήθηκε στο Βαθύκοιλο Φθιώτιδας, το 1938. Ήταν τέκνο της γενιάς εκείνης, «λίκνο της (οποίας) υπήρξε το όραμα για έναν κόσμο χωρίς τη φρίκη του πολέμου και της πείνας, το όραμα για έναν κόσμο που θα βασιλεύε η ειρήνη, η ισότητα και η δικαιοσύνη», όπως έγραψε ο ίδιος. Μεγαλώνοντας στη διάρκεια του πολέμου και της αντίστασης στη γερμανική κατοχή, και εν συνεχεία της λευκής τρομοκρατίας και του εμφυλίου, έζησε τα πρώιμα νεανικά του χρόνια την περίοδο του μετεμφυλιακού κράτους, στρατεύτηκε στον χώρο της Αριστεράς στη νεολαία της ΕΔΑ, συμμετέχοντας στις απεργίες των οικοδόμων τον Δεκέμβρη του '60 και τον Γενάρη του '61, και από 'κει βρέθηκε στα οδοφράγματα των Ιουλιανών το '65. Διέφυγε τη σύλληψη την 21η Απριλίου και βγήκε στην παρανομία, ταξιδεύοντας στην Ευρώπη κι από 'κει μπάρκαρε για την Κούβα. Επέστρεψε στην Ελλάδα την περίοδο της Χούντας των συνταγματαρχών και συμμετείχε στην οργάνωση του αντιδικτατορικού αγώνα. Συνελήφθη και καταδικάστηκε ως μέλος της οργάνωσης Λαϊκή Πάλη. Φυλακίστηκε στον Κορυδαλλό και την Αίγινα. Αποφυλακίστηκε με την γενική αμνηστία της 22ης Αυγούστου και συμμετείχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του '73. Μετά την μεταπολίτευση θα παραμείνει ένας ενεργός αγωνιστής, συμμετέχοντας σε κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, μέχρι πρόσφατα, δίνοντας το παρών σε σημαντικές στιγμές του Αγώνα. Το 1999 θα κυκλοφορήσει το βιβλίο «Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης | Η γοητεία της βίας», από τις εκδόσεις Μαύρη Λίστα, το οποίο εξαντλείται και επανακυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ισνάφι, αφήνοντας πολύ σημαντική παρακαταθήκη για τις νεότερες γενιές.

Γνωρίσαμε τον Στέργιο μέσα από τα γραπτά του: το βιβλίο με την αυτοβιογραφική κατάθεση, την συμμετοχή του σε άλλες εκδόσεις, την παρουσία του ως μάρτυρας υπεράσπισης στη δίκη της Ε.Ο. 17Ν.

Τα χρόνια που ακολούθησαν –λίγο πριν την εξέγερση της δικής μας γενιάς– βρεθήκαμε σε εκδηλώσεις ανά την επικράτεια, σε στέκια και καταλήψεις, όπου είχαμε τη δυνατότητα να τον ακούσουμε και να συνομιλήσουμε μαζί του. Αργότερα, είχαμε την τιμή και τη χαρά να τον υποδεχτούμε σε «δικούς» μας χώρους, στην κατάληψη έπαυλης Κουβέλου, στο Μαρούσι, στην κατάληψη κτήματος Πραποπούλου, στο Χαλάνδρι κ.ά., αφού πρώτα τον γνωρίσαμε, συμμετέχοντας κάποιοι/ες από εμάς στη λαϊκή συνέλευση Αμαρουσίου κατά τον κύκλο αγώνων

της περιόδου 2010 -2012, τα χρόνια που ακολούθησαν την πτώχευση της χώρας, την υπαγωγή της στα μνημόνια και την επιτήρηση από τους «Θεσμούς».

«Όσο υπάρχουν καθεστώτα που στηρίζονται στην εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση και την θεσμοθετημένη τρομοκρατία, θα δημιουργούνται τάσεις εξέγερσης και ανταρσίας. Όσο υπάρχουν ρεφορμιστές πολιτικοί που ξεπουλούν τους αγώνες των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων μαζών και τα κάνουν πλακάκια με τους αστούς, οι εξεγερσιακές καταστάσεις θα παίρνουν χαρακτήρα ανεξέλεγκτο και βίαιο», έγραφε στον πρόλογο του βιβλίου του, αυτός ο άνθρωπος ο απλός, της διπλανής πόρτας, ο γείτονας, που δεν ξέραμε μέχρι χθες ότι είχαμε, λαχειοπώλης κι αυτός τ' ουρανού... Και ήταν εκεί να μας το θυμίζει, αυτό κι άλλα τόσα κάθε φορά που τον αναζητήσαμε...

Τελευταία ανάμνηση στην κατάληψη Φιλολάου, στο Παγκράτι, ακούραστος για συζήτηση με νέους ανθρώπους, συντρόφους και συντρόφισσες, να μας μιλάει για τις εμπειρίες από τους αγώνες της γενιάς του –τους αγώνες εκείνους που συνεχίζονται, που δεν εξαγοράζονται, που δεν δικαιώθηκαν– και να μας εμψυχώνει για τους δύσκολους καιρούς που θα έρχονταν, διαβάζοντας τα σημάδια των καιρών, με προβληματισμό αλλά και ώριμη σκέψη, για τη νέα δυστοπική συνθήκη που προδιαγραφόταν για την ανθρωπότητα, τις αντιστάσεις και τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, με τις μηχανές να εκτοπίζουν τον άνθρωπο –όπως έλεγε– για τις προκλήσεις που εμείς πλέον θα είχαμε και έχουμε να αντιμετωπίσουμε...

Διανγής και οξυδερκής, παρά τα ογδόντα του (τότε) χρόνια, με θέληση περισσότερο να ακούσει και να συζητήσει, παρά να πει, δεν αρκούσαν στις δάφνες του παρελθόντος: τα δύσκολα είναι μπροστά, γι' αυτές και αυτούς που ανοίγουν δρόμους...

Κρατάμε στηθύμησή μας την απλότητά του, την αγάπη του για τη ζωή και τον άνθρωπο, τη θέληση για δράση, την αφοσίωσή του και την πίστη στην υπόθεση του αγώνα, την απόφαση και την επιλογή του να παραμείνει «χαμηλά» στη βάση, την κοινωνική του προσφορά: απαραίτητα δομικά υλικά της στόφας κάθε πραγματικού λαϊκού αγωνιστή κι επαναστάτη.

Κλείνουμε αυτόν τον αποχαιρετισμό, με την υπόσχεση

[...] να σκορπίσουμε κι εμείς τα λαχεία μας, όπου μπορέσουμε κι όπου βρούμε.

Να μην τ' αφήσουμε κέρδος στους πολλούς.

Έτσι τουλάχιστον, θα κατακτήσουμε

τη δυνατότητα να μας φοβούνται.

Ποιους; Εμάς, τους ποιητές.

Μια και δεν είναι δυνατό να μας εντάξουν

στα συρτάρια τους,

σ' ό,τι μπορούν να ελέγξουν και να προβλέψουν οι ανερχόμενοι πολλοί [...]

■/ Συντρόφισσες / σύντροφοι από τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο
Δεκέμβρης '21

■/ Για τον αγαπημένο σύντροφο και καρδιακό μας φίλο Δημήτρη Βουτυράκο

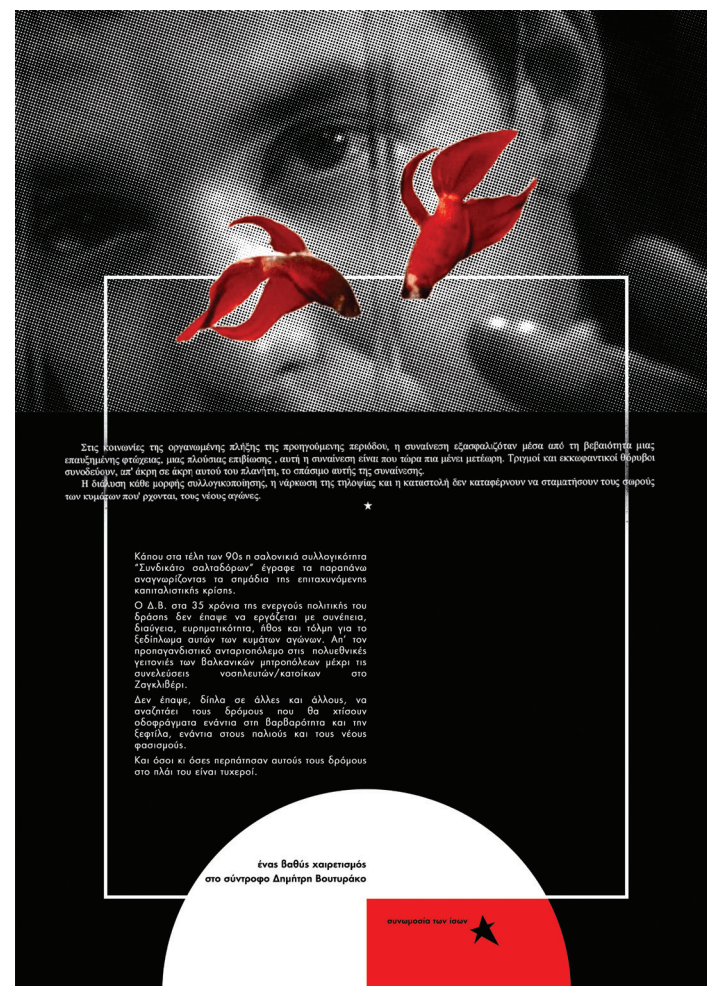
Ο αγαπημένος σύντροφος και καρδιακός μας φίλος, Μήτσος, δεν είναι πια ανάμεσά μας. Η Δευτέρα 3 του Γενάρη θα είναι μια μαύρη μέρα πλέον.

Ο κόσμος μας φτώχυνε και κατέρρευσε απότομα. Ο χρόνος παραμένει παγωμένος, τα λόγια ακόμα λυγίζουν τη φωνή, τα δάχτυλα φοβούνται να κρατήσουν το μολύβι, τα δάκρυα δεν σταματούν.

Ακούραστος στους κοινωνικούς αγώνες με δύναμη και πάθος, με συνεπή στάση σε όλη του τη διαδρομή, αδιαπραγμάτευτα στο πλευρό των διωκόμενων, με τα ροκανίσματα του κόσμου της εξουσίας να τον γεμίζουν χαμόγελα, με εξαιρετική ευφυΐα και δημιουργικότητα, με συντροφικότητα να ξεχειλίζει. Με στοργή και φροντίδα στις σχέσεις του που τις υπερασπιζόταν επίμονα, είναι πολύτιμο να λογίζεσαι φίλη του και σύντροφός του. Στάθηκε σε όλη τη ζωή του με αξιοπρέπεια, ενσυναίσθηση, απaráμιλλο θάρρος και ήθος. Η ζωή έχασε τον άνθρωπο που έζησε τρεις ζωές. Η παρακαταθήκη που αφήνει στους ανθρώπους του και στους αντικυριαρχικούς αγώνες είναι ζωντανή, και αυτός παραμένει ζωντανός μέσα από αυτούς. Με το κεφάλι ψηλά και με λύσσα στην καρδιά, αλύγιστος.

Εμείς δεν σε αποχαιρετούμε, γιατί δεν έφυγες ποτέ.

■/ Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα Άνω Πόλης

Νέες Εκδόσεις

«Ημέρες Αγώνα κατά την διάρκεια της απεργίας πείνας του αγωνιστή Δημήτρη Κουφοντίνα»

Περιέχει κείμενα ομαδοποιήσεων και φωτογραφίες από τις δράσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα στους δύο μήνες που διήρκησε η απεργία πείνας, καθώς και αντίστοιχο υλικό από άλλες περιοχές της χώρας και το εξωτερικό. Τα έσοδα από την διακίνησή της θα διατεθούν για την οικονομική στήριξη των συντροφισσών/ων που συνελήφθησαν ή έλαβαν πρόστιμα στα πλαίσια των δράσεων στήριξης του αγωνιστή Δ. Κουφοντίνα.

«Χρονικά Ταξικού Μίσους», εκδόσεις Ανατρεπτικά Χρονικά

Πρόθεση είναι να συμβάλουμε στην καταγραφή δεδομένων της δικής μας εποχής, να ξεψαχνίσουμε ιστορίες του αναρχικού παρελθόντος που έχουν καταχωνιαστεί, παραμεριστεί ή διαστρεβλωθεί, και να τις φέρουμε στο φως αποκαθιστώντας τις, αναδεικνύοντας τον πλούτο της αναρχικής ιστορίας στη διάρκεια αυτών των δύο αιώνων, έργο που από μόνο του φαντάζει κοπιαστικό και γεμάτο προκλήσεις.

«Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή», ένθετο του περιοδικού «Ο Αναρχικός» (1986-2014), έκδοση Ελευθεριακό Ψηφιακό Αρχείο

Τα ντοκουμέντα που περιέχονται σ' αυτή την έκδοση δίνουν μια εικόνα του πόσο βαθιά έχει εισχωρήσει ο φασισμός στην ελληνική πολιτική σκηνή. Πολλά ονόματα επαναλαμβάνονται, καταλαμβάνουν κρατικά πόστα, φτιάχνουν πυρήνες και γκρουπούσκουλα, συνεχίζουν τη δολοφονική τους δράση. Η αστική δημοκρατία κρατάει τον φασισμό στα μετόπισθεν...

«Για μια χούφτα τούβλα – Η μάχη της παράγκας, Δραπετσώνα 1960», εκδόσεις Κινηματικό Αρχείο Ιωαννίνων

«Εμείς θα ζήσουμε κι ως είμαστε φτωχοί...»

Τι σου γεννάει στο μυαλό ο παραπάνω στίχος; Μιζέρια, μοναξιά κι απελπισία; Εύλογο· αφού είναι σύνθηρες το νόημα και το μήνυμα τού καλλιτέχνη να παραφράζεται όταν περνάει ο καιρός και πλέον η δουλειά του ακούγεται μέχρι και στα μπουζουξίδικα της επαρχίας. Είναι δύσκολο να φανταστείς ότι αυτός ο στίχος πέραν από την προσφυγιά, την εξαθλίωση, την πείνα και την ανέχεια, μιλάει και για κάτι παραπάνω. Μιλάει για ένα «τσούρμο» εργάτες και εργάτριες που 50 και πλέον χρόνια πριν όπλισαν ένα πρωινό του Νοέμβρη τα χέρια τους με ξύλα και πέτρες, απέναντι στην επίθεση της δεξιάς αντίδρασης και του κεφαλαίου· με αποκλειστικό στόχο να κρατήσουν όρθιο τον κόσμο τους, απέναντι στην εξουσία και τους λακέδες της. Για να υπερασπιστούν... μια χούφτα τούβλα.

«Θέσεις και προβληματισμοί για την υπεράσπιση των βουνών από την πράσινη ενεργειακή λαίλαπα», συνέλευση για την υπεράσπιση των βουνών

Το βιβλίο αυτό αποτελεί προϊόν των συλλογικών μας συζητήσεων, διατυπώνει θέσεις, προσπαθεί να απαντήσει σε ερωτήματα και προβληματισμούς που μας απασχόλησαν και συνεχίζουν να μας απασχολούν, ερωτήματα που έχουν τεθεί και μέσα από τους αγώνες υπεράσπισης της φύσης που βρίσκονται σε εξέλιξη.

«Η ιστορία της "Φράξιας Κόκκινος Στρατός" και των μαχητικών ομάδων που ακολούθησαν», εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου

Η RAF δεν κατάφερε να δείξει το μονοπάτι της απελευθέρωσης. Συνεισέφερε όμως για δυο δεκαετίες στο να υπάρχουν σήμερα απελευθερωτικές σκέψεις. Το να θέτεις

το σύστημα σε αμφισβήτηση ήταν και παραμένει δίκαιο, όσο υπάρχει κυριαρχία και καταπίεση αντί για ελευθερία, χειραφέτηση και αξιοπρέπεια του καθενός στον κόσμο.

«Αναρχικός ατομικισμός», εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου

Να μην περιμένουν οι αναρχικοί μια μακρινή και παραδείσια μελλοντική κοινωνία για να επιβεβαιωθούν. Κάθε φορά που θέλουν να παραβιάσουν τους κώδικες και να καταπατήσουν τα όρια της νομιμότητας, αυτό γίνεται λόγω της ικανοποίησης που τα αποτελέσματα των πράξεών τους δίνουν σε αυτούς και στους φίλους τους, και δεν υπάρχουν αμφιβολίες ή ενοχές που να τους αποτρέπουν από το να δρουν κατ' αυτό τον τρόπο.

«Το μοντέρνο σχολείο – Η καταγωγή και τα ιδανικά του», Ferrer I Guardia Francisco, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες

Δεν διστάζουμε να δηλώσουμε πως επιθυμούμε ανθρώπους που θα εξελίσσονται εσαεί, ικανούς να καταστρέφουν και να ανανεώνουν συνεχώς τα διαθέσιμα μέσα και να ανανεώνονται οι ίδιοι, ανθρώπους που η διανοητική τους ανεξαρτησία θα είναι η ανώτερη δύναμή τους, και δεν θα υποτάσσονται σε κανέναν. Ανθρώπους ανοιχτούς στα καλύτερα πράγματα, πρόθυμους να καλωσορίζουν νέες ιδέες, που θα φιλοδοξούν να ζήσουν πολλαπλές ζωές κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Η κοινωνία μας φοβάται τέτοιους ανθρώπους, επομένως δεν μπορεί κανείς να περιμένει πως θα επιθυμεί ένα εκπαιδευτικό σύστημα το οποίο θα τους δημιουργεί.

«Ζωή με σημασία – Ανθρώπινο νόημα σε ένα σιωπηλό σύμπαν», Todd May, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες

Τι είναι αυτό που κάνει μια ζωή να είναι όμορφη, καλή, να έχει νόημα; Ο Todd May σε αυτό το βιβλίο μάς προκαλεί να σκεφτούμε υπό διαφορετικό πρίσμα τις απαντήσεις αλλά και το ίδιο το ερώτημα του νοήματος, σε έναν κόσμο όπου το σύμπαν και ο Θεός, για τον συγγραφέα, δεν αποτελούν πια πηγές της απάντησης.

«Φαντασιώσεις συνωμοσίας, πανδημία και κοινωνικοί αγώνες», Wu Ming (Blissett Luther), εκδόσεις Παρέγκλισις

«Οι απαρχές της επανάστασης», Μιχαήλ Μπακούνιν, Σεργκέι Νετσάγιεφ, εκδόσεις Πανόπτικον

Στο βιβλίο αυτό συγκεντρώνονται επιστολές και κείμενα γύρω από την ταραγμένη σχέση Μπακούνιν-Νετσάγιεφ. Η συνεργασία τους, η ρήξη, οι απαρχές της επανάστασης, το επαναστατικό πρόβλημα και οι ηθικές του προεκτάσεις. Η έκδοση συνοδεύεται από κάποιες σημειώσεις του Ντοστογιέφσκι όταν έγραφε τους Δαιμονισμένους, καθώς ο πυρήνας του συγκεκριμένου μυθιστορήματος είναι ακριβώς η «υπόθεση Νετσάγιεφ», γύρω από την οποία περιστρέφονται και τα κείμενα του τόμου.

«Η δουλειά της εποχής μας – Το κράτος», Leon Tolstoi, εκδόσεις Πανόπτικον

Η ανά χείρας έκδοση παρουσιάζει μια λιγότερο γνωστή πλευρά του Τολστόι, που δεν είναι άλλη από την πολιτική του φιλοσοφία, αυτόν τον ιδιότυπο αναρχοχριστιανισμό του που στάθηκε αταλάντευτα ενάντια στον φόνο, τον πόλεμο, τον εθνικισμό, τον καπιταλισμό, την οικονομική εκμετάλλευση, την κυβέρνηση και το κράτος, διδάσκοντας την ελευθερία και τον πασιφισμό.

«Σεξισμός - Προσεγγίζοντας την επίμαχη αμφιθυμία», Ευάγγελος Λιότζης, εκδόσεις futura

Η μελέτη γίνεται από μια φεμινιστικά προσανατολι-

σμένη σκοπιά σε μια προσπάθεια να συμπεριληφθεί, κατά το δυνατόν, και η εγχώρια συζήτηση στις επιμέρους προκείμενες. Πρόθεση είναι να τονιστεί περαιτέρω ο ουσιώδης συμπεριληπτικός και διαθεματικός χαρακτήρας του φεμινισμού, αλλά και να αναδειχθούν τα εννοιολογικά εκείνα εργαλεία που απαντώνται στον ελληνικό δημόσιο διάλογο και, από κοινού με τη διεθνή εργογραφία, μπορούν να συμβάλλουν σε μια δόκιμη και κριτική προσέγγιση των επίμαχων ζητημάτων γύρω από το φύλο.

«Δέκα μικρές αναρχικές», Roulet Daniel. De, εκδόσεις των συναδέλφων

Το 1872 ο Μπακούνιν βρίσκεται στην πόλη Σεντ-Ιμιέ, στον Ιούρα, στην καρδιά της ελβετικής ωρολογοποιίας, μεταφέροντας τη φλόγα και την ενέργεια της Παρισινής Κομμούνας. Δέκα ντόπιες νεαρές γυναίκες, εργάτριες ωρολογοποιίας που ζουν μια ζωή γεμάτη εκμετάλλευση και φτώχεια, επηρεάζονται από τις ιδέες της ελευθερίας και αποφασίζουν να μεταναστεύσουν στη Νότια Αμερική για να ξεκινήσουν μια αυτεξούσια ζωή εκεί. Η καθημία παίρνει μαζί της κι ένα «κρεμμύδι», ένα Λονζίν 20Α.

«Τσαϊνατάουν», Φώτης Γ., εκδόσεις τρεις τελείες

Υπάρχουν κάποια πράγματα που δεν φαίνονται από το παλκόνι ενός ρετιρέ...

«Ιατρική-Πολίτικη – Μια ανθρωπολογική-φιλοσοφική ματιά στις αντιμαχόμενες θεραπευτικές προσεγγίσεις στον σύγχρονο κόσμο», Φώτης Τερζάκης, εκδόσεις Αλήστου Μνήμης

«Ο πολιτικός ανθρωπισμός σε κίνδυνο», Σέργης Νίκος, εκδόσεις Ισνάφι

Στο ανά χείρας βιβλίο θα μελετηθούν οι κοινωνικές επιπτώσεις αυτής της επίθεσης από κράτος, Μ.Μ.Ε. και «ειδικούς» στον «πολιτικό ανθρωπισμό». Η αφετηρία της μελέτης είναι φιλοσοφική, καθώς δεν μπορεί να απουσιάζει η Φιλοσοφία από τέτοιας κλίμακας γεγονότα.

«Στο ψηφιακό ντιβάνι: Covid19 και εφαρμογές ψυχικής υγείας», εκδόσεις Traverso

Τι είναι οι ψηφιακές εφαρμογές ψυχικής υγείας, σε ποιους/ες απευθύνονται, και τι σχέση έχουν με την covid-19; Που στοχεύουν οι ψηφιακοί τεχνολόγοι της ανθρώπινης ψυχής, και ποιος είναι ο ρόλος της Ιατρικής και της Ψυχολογίας; Πώς επιχειρείται να κωδικοποιηθεί ο άνθρωπος παράγοντας, και πώς γίνεται να μεσολαβηθούν τα συναισθήματά μας από νέες μηχανές; Υπάρχει περίπτωση στο μέλλον να αντικατασταθούν τα ψυχιατρεία από applications, και τα γραφεία των ψυχολόγων από «ψηφιακά ντιβάνια»;

«Οι απρόσκλητοι φιλοξενούμενοι – Αυτοεθνογραφικές ιστορικές σημειώσεις για τα τριάντα χρόνια της αλβανικής μετανάστευσης στην Ελλάδα», Shehu Ervin, εκδόσεις Ισνάφι

«Το μινόρε του θανάτου», Μι Δέλτα

Το Μινόρε του Θανάτου είναι μια νουάρ ιστορία που βασίζεται στα ιστορικά ντοκουμέντα των ανθρώπων που έζησαν και «έδρασαν» στον Πειραιά του Μεσοπολέμου. Μέσα από τις συνοικίες του Πειραιά, το Ρεμπέτικο Τραγούδι και τις σχέσεις εξουσίας της εποχής υφαίνεται μια ιστορία αιματοχυσίας. Οι ρεμπέτες αποτελούν ένα πρώιμο είδος αντεξουσίας χωρίς κάποιο συγκεκριμένο πολιτικό υπόβαθρο, σε μια κοινωνία η οποία βρίσκεται στο ενδιάμεσο δυο πολέμων.

Gattaca – Μια εικόνα από το παρελθόν

Το Gattaca είναι ένα δυστοπικό νουάρ, γυρισμένο το 1997, που κάνει κριτική στη βιοτεχνολογία, στη γενετική μηχανική και στη «θετική ευγονική». Κάθε κριτική για την ταινία είθισται να ξεκινάει με κάποια κοινοτυπία για το πόσο κοντά βρίσκεται η πραγματικότητα στο ζοφερό μέλλον που περιέγραφε το Gattaca. Μήπως όμως σήμερα κομμάτια από το ζοφερό μέλλον που περιέγραφε η ταινία αποτελούν το παρόν, ή ακόμα χειρότερα το πρόσφατο παρελθόν; Στην εποχή που γυρίστηκε η ταινία, η βιοτεχνολογία και η γενετική μηχανική ήταν οι αναπτυσσόμενες εφαρμοσμένες επιστήμες που είχαν γεννηθεί την τελευταία εικοσαετία, μετά την ανακάλυψη του DNA· μαζί τους είχε γεννηθεί και η κριτική που σήμερα ονομάζεται βιοηθική, στην οποία αφιερώνεται και η ταινία. Πλέον οι εφαρμοσμένες αυτές επιστήμες έχουν περάσει στην ανθρώπινη καθημερινότητα, ενώ η βιοηθική θεωρείται στην καλύτερη περίπτωση μπανάλ.

Η ταινία ξεκινάει συστήνοντάς μας το διαστημικό κέντρο της Gattaca, και τον Jerome, που είναι η άλλη όψη του Vincent. Σε ένα flash back μαθαίνουμε πώς ξεκίνησαν όλα: Οι γονείς του Vincent, αφού κάνουν σεξ σε ένα αυτοκίνητο Ριβιέρα στο Ντιτρόιτ, καταλήγουν στο μαιευτήριο. Μετά τη γέννα, το παιδί υποβάλλεται σε γονιδιακό έλεγχο, του οποίου τα αποτελέσματα ανακοινώνουν στους γονείς – περιλαμβάνουν πιθανότητες για κατάθλιψη, αλκοολισμό, διάσπαση προσοχής, καρδιακές διαταραχές μέχρι και το προσδόκιμο ζωής του. Τότε το παιδί ξεκινάει και αφηγείται «από μικρός έβλεπα τον εαυτό μου όπως και οι άλλοι. Χρονίως ασθενή. Κάθε γρατζουνιά στο γόνατο, κάθε συνάχι, ήταν θανάσιμη απειλή». Μια άλλη φωνή ακούγεται να λέει πως «η ασφάλεια δεν το καλύπτει». Πρόκειται για μια ιδιαίτερα προφητική σκηνή, καθώς οι ασφάλειες υγείας στις Η.Π.Α. στο σήμερα μπορεί να μην σε καλύψουν αν καπνίζεις, ή αν δεν αθλείσαι αρκετά, καθ' ότι έχεις περισσότερες πιθανότητες να νοσήσεις.

Ο Jerome θέλει να πάει στα άστρα, παρ' όλα αυτά τα γονιδιακά του τον κρατάνε στη γη, καθώς κάνεις δεν θα μπει στη διαδικασία να τον εκπαιδεύσει, αφού έχει γεννηθεί με φυσικό τοκετό και έχει όλες τις γονιδιακές πιθανότητες να αποτύχει. «Είναι παράνομο να κάνουν διακρίσεις αλλά κάνεις δεν παίρνει τον νόμο στα σοβαρά». Στον κόσμο του Gattaca μπορείς να παραγγείλεις για το παιδί σου γονιδιακές βελτιώσεις στον τοπικό γενετιστή της γειτονίας. Ο Jerome όμως θα αποφασίσει να κλέψει την γενετική ταυτότητα Vincent, ώστε να επιτύχει την πολυπόθητη ανέλιξη στην τάξη των γενετικά άρτιων. Παρεμπιπτόντως, όταν η παραγωγή για την προώθηση της ταινίας έβαλε αγγελία στη Washington Post ότι το GATTACA είναι εταιρεία γενετικής που θα τους πρόσφερε τα τέλεια παιδιά, άρχισαν να δέχονται χιλιάδες τηλεφωνήματα.

Κάθε μέρα καθαριστές σαρώνουν τον σταθμό της Gattaca, καθιστώντας τον λευκό πανί για τα σημάδια του DNA. Ο πρωταγωνιστής –για μην αποκαλυφθεί η ταυτότητά του– πρέπει να προσέχει κάθε βήξιμο, κάθε άγγιγμα, κάθε τρίχα από τα μαλλιά του, και κάθε φιλή – συμπεριφορά η οποία για διαφορετικούς λογούς βρίσκεται σήμερα στην καθημερινότητά μας. Αυτή δεν είναι και η μονή λεπτομέρεια στην ταινία, που δημιουργεί συνειρμούς από τη μεταπανδημική δυστοπική πραγματικότητα: Τα πιστοποιητικά DNA αποτελούν το βασικό διαβατήριό στον κόσμο του Gattaca, και το αντίστοιχο QR code – μια σταγόνα αίμα, μια τρίχα από τα μαλλιά, λίγα ούρα– το κουβαλάς παντού μαζί σου.

Το σκηνικό στο οποίο συμβαίνουν όλα τα παραπάνω θα μπορούσε να συμπυκνωθεί στη σκηνή όπου η Irene καλεί τον πρωταγωνιστή μας, να δουν μια ρομαντική ανατολή ηλίου, που ξεπροβάλλει σιγά σιγά σε χιλιάδες περιστρεφόμενα φωτοβολταϊκά πάνελ. Ο χαμηλός προϋπολογισμός της ταινίας επέβαλε την αριστουργηματική σκηνογραφία. Το σκηνικό χτίζεται με υλικά από τον φουτουρισμό του '60, η μοντέρνα αρχιτεκτονική κυριαρχεί – αρχιτεκτονική που υποσχόταν την επίλυση των προβλημάτων της στέγασης με την εξέλιξη της τεχνολογίας στον 20ο αιώνα. Κατασκευάζοντας εντυπωσιακά κτίρια με εμφανείς, λιτές και ξεκάθαρες φόρμες, χωρίς περιττές διακοσμήσεις, αλλά αδυνατώντας να επιτύχει τους στόχους της, επάξια συνθέτει το ιδανικό δυστοπικό σκηνικό, το οποίο ολοκληρώνεται από έναν βιρτουόζο πιανίστα με 12 δάχτυλα.

Στις 24 Οκτωβρίου 1997, η Hollywood Reporter, έγραφε για το Gattaca «στο εγγύς μέλλον, οι φυλετικές, σεξουαλικές και κοινωνικές διακρίσεις θα εξαλειφθούν – αυτά είναι τα καλά νέα.

»Στο εγγύς μέλλον, η γενετική αξιολόγηση θα κυριαρχήσει – αυτά είναι τα κακά νέα σε αυτήν την προειδοποιητική ματιά σε μια μελλοντική στιγμή, που ο γενετικός σας κώδικας θα είναι το βιογραφικό σας».

Στο 2022 οι φυλετικές, σεξουαλικές, κοινωνικές διακρίσεις παραμένουν, και παρ' ότι η γενετική αξιολόγησή δεν έχει κυριαρχήσει, η βιοπολιτική, ο έλεγχος και οι διαχωρισμοί συνθέτουν την πραγματικότητα.

Το αν τελικά ξέφυγε ο Jerome από αυτήν μας βρίσκει παγερά αδιάφορους, αφού το διάστημα δεν μας χωράει όλους και όλες...

ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΝΑΠΟΔΑ

Τη στιγμή που οι τιμές στα σούπερ μάρκετ, το αέριο, τη βενζίνη, την ενέργεια, τα νοίκια και οτιδήποτε άλλο θέλουμε για να «επιβιώνουμε» στον καπιταλισμό ανεβαίνει εκθετικά μένουμε να κοιτάμε το κύμα που έρχεται να μας πνίξει.

Την ίδια στιγμή κάποιoi και κάποιες, στην άλλη άκρη του κόσμου, στο Καζακστάν, οργώσανε τις μεγάλες πόλεις της χώρας με μία βίαιη από τα κάτω εξέγερση. Ο λόγος; Η ανατίμηση προς τα πάνω του πλαφόν στις τιμές των καυσίμων...

Φυσικά, δεν εθελοτυφλούμε. Οι εξεγέρσεις έχουν μία σειρά γεγονότων πίσω τους, αλλά τους αρκεί μία αφορμή... Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, τι ακριβώς περιμένουμε;

Δεν έχουμε χορτάσει κράτος, καπιταλισμό, μμε, ειδικούς και λοιπούς παρατρεχάμενους να καθορίζουν για εμάς, χωρίς εμάς;

Επιστροφή στα βασικά: να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας, από εδώ μέχρι τη Χιλή, από τις ΗΠΑ μέχρι το Καζακστάν.

Εξέγερση – Αντίσταση – Αλληλεγγύη

Στιγμιότυπα από την εξέγερση στο Καζακστάν

ΑΠΑΤΡΙΣ

